பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

மறைமலையடிகள்

★

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு: அகள

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

★

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்
இயற்றியது

★

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6 சென்னை-1
1966

நாகை சொக்க நாதபிள்ளை மறைமலையடிகள் (1876-1950)

Ed 1 1906 (Author)
Reprints: 1919, 1930,
(Kazhakam) July 1957, Oct 1966

PATTINAPPALAI AARAAICHIYURAI

Appar Achakam, Madras-1.

கைம்மாறு சிறிதுங் கருதாத
பேரருட் பெருக்கத்தால்
எனக்குத் தமிழ் செவியறிவுறுத்திய
என் இயற்றமிழாசிரியர்

திருவாளர் வெ. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்களை

நினைந்துருகுதற் பொருட்டாக
இந்நூல் என்னால் வகுக்கப்படுகின்றது.

பதிப்புரை

தமிழிலக்கியத்தின் பொற்காலமெனக் கருதப்படும் கடைச் சங்க காலத்தில் நுண்மாண் நுழைபுலம் வாய்ந்த புலவர்களால் இயற்றப்பட்டவை எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டாகும். பட்டினப்பாலை பத்துப் பாட்டுக்களில் ஒன்றாக முற்கால அறிஞர்களால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் அருந் தமிழ்ப் பாட்டுக்கு மறைமலையடிகள் எழுதிய ஆராய்ச்சியுரையே இந் நூலாகும்.

பத்துப்பாட்டுக்கு உரை எழுதிய 'உச்சிமேல் புலவர் கொள்' நச்சினார்க்கினியர் செய்யுளில் சொல் கிடந்தவாறே பொருள் கூறாது தாம் எண்ணும் பொருளுக்கேற்பச் சொற்களை வலிந்தும் திருத்தியும் உரை எழுதியுள்ளது அப்பாட்டின் கருத்தை முழுவதும் வெளிப்படுத்தாமையின் மறைமலையடிகள் பட்டினப்பாலைக்குத் தனித் தமிழில் உரையெழுதியுள்ளனர். இப் பாட்டில் காணப்படும் அரும் பெரும் பொருள்களையும் சிறப்புற வகையில் விளக்கி யுள்ளார். எனவே சங்க இலக்கியத்தை ஆராயும் ஆராய்ச்சி யாளர்க்கும் புத்துரையை அவாவி நிற்கும் மாணவர்கட்கும் இந் நூல் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகின்றோம்.

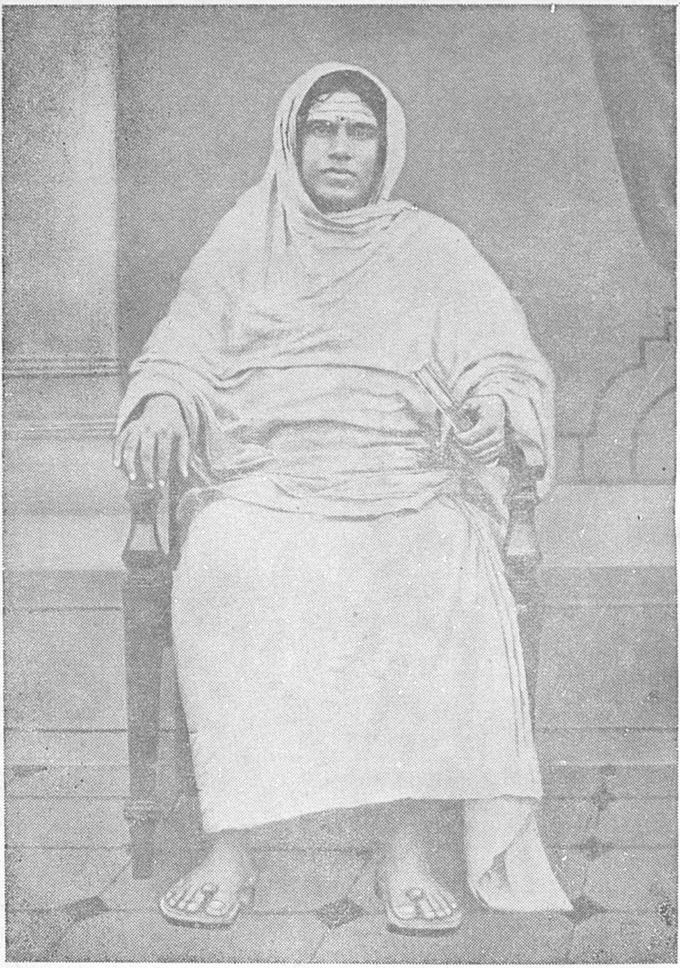
பழைய தனித்தமிழ்ச் செய்யுட்களை அவற்றின் சிறப் புணர்ந்து விரும்பிக் கற்கும் நந் தமிழ்மக்களும் இந் நூலை மனமுவந்து வரவேற்பர் என எண்ணுகிறோம்.

அடிகளார் தாம் ௧௯௫௦ செப்டம்பர்த் திங்கள் ௧௫ ஆம் நாள் இறையடி சேர்வதற்குமுன் எழுதிய விருப்ப ஆவணத்

திற் குறிப்பிட்டபடி அடிகளார் நூல்களை வார முறையில் எங்கள் கழகவழி அச்சிடத் தொடங்கிப் பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை என்னும் இந் நூலினை ஐந்தாம் பதிப்பாக வெளியிடுகின்றோம்.

அடிகளார் எழுதிய முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரையினையும் பட்டினப்பாலையாராய்ச்சியுரையினையும் மாணவர் வாங்கிக் கற்று நூலாராயுந் திறனை அறிந்து அவ் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்வார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

MARAIMALAI ADIGAL

PREFACE TO THE FIRST EDITION

"*And it was through Nature, thus ennobled by a semblance of passion and thought, that he approached the spectacle of human life. Human life, indeed, is for him, at first, only an additional, accidental grace on an expressive landscape.*"—Walter Pater on Wordsworth.

PATTINAPPALAI is an old Tamil idyll of 301 lines, on which the following is a critical commentary. It was composed by poet *RUDRANKANNANAR* in the middle of the first century A. D. The poem is full of simple thoughts and choicest expressions that characterise a perfect classic. Further it belongs to the old realistic school of Tamil poetry that prevailed at the time of the Pandian Academy.

It will be seen from the poem that the poet who had had a charming wife whose affections for him were unbounded and whose happiness he sought to maintain by a reflection of the same sentiments on his part, once on account of pecuniary straits, made arrangements to go to *Kavirippumpattinam* a city far from his village and pay a visit to the then prince *Karikalachola*: but when tha news of his departure came to the knowledge of his beloved wife, she was pierced with dire affliction at the thought of her dear husband's separation and became inconsolable forthwith. On beholding the troubled condition and the melancholy mood of his loveliest wife, the poet deferred his journey. And in

order to console her it may be imagined that he composed this poem in her presence, addressing to his mind of his unwillingess to part with such a charming and affectionate maiden whose caresses, it is told, were as sweet as the reign of *Karikala*, even if that were to preclude him from the rare opportunity of receiving as a gift the richest city of the great Chola monarch. While speaking of this gift, in the midst of his broodings over the mellow-beauty of his wife, he brings in a vivid picture not only of the natural and artificial beauty presented by the countrysides and the town parts of the Chola kingdom but also the glory and victory of the mighty prince *Karikala*. How artistically the poet links on to the central idea of this poem, the scenic beauty of the vast Chola kingdom and the greatness of its reigning monarch is a matter for deep critical appreciation.

In his conception of this vast universe, nature and mind form an inseparably bound-up whole. All the natural objects constitute, as it were, a permanent habitation for the soul which dwells within. The inner thought-power of the soul vibrates in such a way as to mould the plastic outward matter quite consistently with its own laws. And so, to admire the outward beauty of nature is to appreciate the inward beauty of the intelligent soul that lies within. Except through the perception of senses, it is not possible for the individual mind to apprehend the nature of the inmost lying spirit and have intercourse with it. When one

communes with the still life of nature, all his thoughts that were running before in different directions at random become collected up and converge to one definite point in the universal Self which penetrates its whole being and by illuminating its understanding makes it brighter and brighter till the limited area of intelligence is lighted up to an unlimited extent and swallowed up in the effulgence of the Supreme Spirit. Thus a study of nature forms a wholesome element in the old classical poetry of Tamil to which our poet *Rudrankannanar* belongs; as far the study of human mind, it conceives that it can be made effectual only in close connection with that of the former. Bearing in mind this inter-connection of nature and spirit and its being the main theme in the Tamil classical poetry, our old poet devotes the main portion of his idyll to a portrayal of the rural charms and the sea-coast beauties, and then weaves them all into that part in which his ideal love for his wife stands out prominently and colours the whole poem with its soft rose-gleam. From this it will be manifest that the poem at first fascinates the reader's imagination by presenting a true picture of the sensuous beauty of the external world, and then elevates it higher and higher up till it refines it into a purer etherial substance susceptible of reflecting in itself the thoughts and sentiments coming from a transcendental ideal source.

The artistic sequence of poetic thoughts that find their expression in chaste and simple Tamil has been thoroughly studied in the body of this work. And in

tracing up link after link the steady development of the poet's central thought through the whole poem, I have not only criticised the old commentary of *Nachchinarkkiniar* which gives in an unusual and fantastic manner a twisted interpretation of the poem but have also explained its real meaning in a very simple and natural way as is compatible with the poet's conception of the poem.

The first two parts of this critical commentary were, at the request of the President of the *MADURA TAMIL SANGAM*, read before its last annual meeting, and were very much appreciated by the learned Pandit members and others present on the occasion. Having been encouraged at the reception that was accorded to t and to a similar commentary of my own on another lassical ode *Mullaippattu* which was published some years ago, I send forth this volume as my humble contribution to the critical literature of my mother tongue which is one of the ancient and highly cultivated languages of the world.

Madras,
25th Sept. 1906.

VEDACHALAM.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியரா யிருந்து, கலைநூற் புலமைக்குப் பயிலும் மாணாக்கர்க்கு யாம் தமிழ்நூற் கற்பித்துவந்த காலத்தில், கி. பி. ௧௯0௩ ஆம் ஆண்டு பழைய பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றான முல்லைப் பாட்டுப் பாடமாக வந்தது. அப்போது நச்சினார்க்கினியர் உரையொடு சேர்த்து யாம் மாணாக்கர்க்கு அதனை அறி வுறுத்தி வருகையில், செய்யுள் இயற்றிய ஆசிரியர் கொண்ட முறைக்கு மாறாக நச்சினார்க்கினியர் தமதுரையிற் செய்யு ளில் உள்ள சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையுந் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் முன் பின்னாக மாற்றி உரைகூறிய இடங்களில் முதலில் நச்சினார்க்கினியர் உரையினை விளக்கி, அதன்பின்னர் ஆசிரியர் கொண்ட பொருள் முறையே வைத்து யாம் ஒரு புத்துரையுங் கூறுவேமாயினேம். ஆங்கில நூல் உணர்ச்சியால் பகுத்தாராயும் அறிவு ஆற்றல் வாய்ந்த அம் மாணாக்கர்கள் 'நச்சினார்க்கினியருரை செய்யுளுக்கு இசையவில்லை' என்றும், 'தாங்கள் கூறும் புத்துரையே செய்யுளுக்கு மிக இசைந்து ஆக்கியோன் கருத்தை நன்கு விளக்குவதாய் இருத்தலின், தங்களுரையே யாங்கள் பயிலுதற்கு எளியதாய் இருக்கின்றது. ஆதலால், தங்க ளுரையினையே எழுதி அச்சிட்டு எங்கட்கு உதவியருளல் வேண்டும்' என்றும் பகர்ந்து எமதுரையினைப் பதிப்பிடு தற்கு ஆம் செலவினையுந் தாமே ஏற்க இசைந்து தாமெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து அன்போடு பொருளுதவியுஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்த அவ்வுதவி என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. உடனே யாம் முல்லைப்பாட்டிற்கு விரிவாக ஆராய்ந்த எமதுரையினைப் புத்தக வடிவில் அச்சிட்டு அம் மாணாக் கர்க்கும் பிறர்க்கும் வழங்கினேம். அப் பாட்டிற்கு யாம்

எழுதிய அவ்வாராய்ச்சியுரையைப் போன்றது ஏதும் அதற்குமுன் தமிழில் எவரானும் எக்காலத்தும் எழுதப் பட்டதில்லை. தமிழின் அருமையை யுணர்தற்கு வழி அறியாமையால் தமிழைப் புறம்பழித்து வந்த மாணாக்கர்கள் எமது ஆராய்ச்சியுரையினைச் சிறிதுபயின்ற அளவானே அதன்கண் அவா மிகுதியும் உடையராய் அதனை விரும்பிக் கற்கலாயினர். தமிழ்ப் புலவர்களிற் பலரும் அவ்வாராய்ச்சி யுரையினைப் பார்த்து வியந்து மகிழ்ந்து அதனைச் சிறந் தெடுத்துப் பாராட்டி எமக்குத் திருமுகங்களும் எழுதி விடுத்தனர்; அதற்காக அவர்கட்கு யாம் நிரம்பக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேம். அது நிற்க.

திரும்பவுங் கி. பி. ௧௯௦௫ ஆம் ஆண்டு, பத்துப்பாட்டுக் களில் மற்றொரு செய்யுளான பட்டினப்பாலை என்பது கலை நூற் புலமை மாணாக்கர்க்குப் பாடமாய் வந்தது. முன்னரே யாம் முல்லைப்பாட்டிற்கு எழுதிய ஆராய்ச்சி யுரையினைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற அவ்வாண்டின் மாணாக்கர்கள் தமக்குப் பாடமாக வந்துள்ள பட்டினப்பாலைக்கும் அங்ஙனமே ஓர் ஆராய்ச்சியுரை எழுதிப் பதிப்பிட்டுத் தருமாறு வேண்டித் தாமும் ஒருங்குசேர்ந்து அதற்காம் செலவுக்குப் பொரு ளுதவியுஞ் செய்தார்கள்; அவர்கள் செய்த அவ்வுதவிக்கும் யாம் பெரிதும் நன்றியறியக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம். அங்ஙனமே அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பட்டினப் பாலைக்கும் ஒரு விரிந்த ஆராய்ச்சியுரை எழுதி, அதன் முதலிரு பகுதிகளையும் அவ்வாண்டிற் கூடிய மதுரைப் புதுத் தமிழ்ச்சங்கக் கூட்டத்தில் அதன் றலைவரது வேண்டு கோட்கிசைந்து படித்துக் காட்டினேம்; அப்போது அவ் அவையிலிருந்த தலைவரும் தமிழ்ப்புலவர்களும் நமதா ராய்ச்சியுரையினைப் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பேசினர். அதற் காக அவர்கட்கு நன்றிசெலுத்துங் கடப்பாடு உடையேம்.

பின்னர்ச் சில திங்களில் எமது பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி யுரை முழுதும் பதிப்பாகி வெளிப் போந்து உலாவலாயிற்று. யாம் எழுதிய முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சி யுரையும் பட்டினப் பாலை யாராய்ச்சியுரையும், தமிழ்மாணுக்கர்க்கும் தமிழ்ப் புலவர்க்கும் தமிழறிஞர்க்கும் பழைய அருந்தமிழ்ச் செய்யுட் களிற் பொதிந்து கிடந்த அரும்பெரும் பொருள்களை ஆராய்ந்துணர்தற்குரிய முறைகள் இவையென்று காட்டி அவர்க்குப் பெரு மகிழ்வினை விளைத்து வருவவென்பதற்கு, அவரிற் சிலர் பலர் எமது ஆராய்ச்சி முறையினைப் பின் பற்றிப் புதினங்களிலும் நூல்களிலும் கட்டுரை எழுதி வருதலே சான்றாம்.

ஆனல், ஆங்கிலத்தில் நூல் எழுதும் ஆங்கில அறிஞர் தாம் பிறர் முறைகளைப் பின்பற்றி எழுதினும், பிறர் நூல்களில் உள்ள சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையுந் தாமெடுத்து ஆண்டாலும் தாம் ஏனையாசிரியர்க்குக்கடமைப் பட்டிருக்கும் இடங்களை ஆங்காங்குக் குறித்துப்போவர். அத்தகைய நேர்மை நந் தமிழ்ப் புலவரிடத்துப் பெரும் பாலும் இன்மையின், தாம் எடுத்தாண்டவர்க்குத் தமது கடமையினைப் புலப்படுத்தாது எல்லாந் தாமே கண்டு அறிந்தெழுதினர்போல் வாளாதுபோவர். ‘தமிழ்மொழி வரலாறு’ எழுதினவர் யாம் ஞானசாகர முதற்பதுமத்தும், முதற்குறள்வாத நிராகரணத்தும் எழுதியவற்றை யெடுத்துத் தமது புத்தகத்திற் பாதியை நிரப்பிக் கொண்டும் எமக்குத் தாங் கடமைப்பட் டிருத்தலைச் சிறிதுமே கூறாது போயினர். கரிகாற் சோழனைப் பற்றி எழுதிய மற்றொருவர் எம் முடைய திருக்குறளாராய்ச்சியினின்றும் இப்பட்டினப்பாலை யாராய்ச்சியினின்றும் தாம் பல குறிப்புக்கள் எடுத்தெழுதிக் கொண்டும் தமது கடமைப்பாட்டினைத் தெரிவியாமலே போயினர். இங்ஙனமே ‘கார் நாற்பதிற்கு’ ஒரு புதிய உரை

வரைந்து சின்னாட்கு முன் வெளியிட்ட வேறொருவர் அதற்கு உரை எம்பால் ஒரு திங்களிருந்து நேரே கேட்டும், எமதாராய்ச்சியுரைகளையே முழுதும் பின்பற்றி எழுதியும் தமது கடமைப் பாட்டினைக் கிளவாது போயினர். இங்ஙனமே, நூலெழுதுவாரும் அவைகளில் விரிவுரை நிகழ்த்துவாரும் எம்முடைய ஞானசாகரத்திலிருந்தும் பிற நூல்களிலிருந்தும் ஏராளமான குறிப்புக்களை எடுத்துப் பயன்படுத்திக்கொள்வாராயினும், தாம் எமக்குக் கடமைப்பட்டிருத்தலை மட்டும் தெரிவிப்பாரல்லர். நந் தமிழறிஞர்க்கு இந் நேர்மை இல்லாதொழியினும், யாம் எழுதுவன பலர்க்கும் உதவியாய் நின்று மேன்மேல் உண்மை நுண்பொருள் ஆராய்தற்கு வழிதிறந்து காட்டிப் பயன்படுதல் பற்றியும், அவற்றால் நஞ்செந்தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகள் தமிழ் வழங்கும் நாடெங்கும் பரவுதல் பற்றியும் யாம் பெரிதும் உளம் மகிழ்ந்து எல்லாம் வல்ல இறைவற்கு நன்றி செலுத்துகின்றேம். இன்னும் யாம் எழுதி வைத்திருக்கும் குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரையும், மலைபடுகடாம் ஆராய்ச்சியுரையும், இனியெழுத நினைந்திருக்கும் ஆராய்ச்சியுரைகளும் விரைவில் வெளிவருதற்குத் திருவருள் உதவிபுரியுமென்று எதிர் பார்த்திருக்கின்றேம் அது கிடக்க.

இனி, இப் பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரையின் இரண்டாம் பதிப்பின்கட் சில சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பதிப்பில் பட்டினப்பாலைச் செய்யுள் சேர்க்கப்படவில்லை. இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் அது சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், இப்போது இவ் வுரையைக் கற்போர் இதன் செய்யுளுக்காக வேறு அச்சுப் புத்தகத்தை நாடவேண்டுவதில்லை எமதிடமுள்ள ஓர் ஏட்டுச் சுவடியையும் அச்சுப் புத்தகத்தையும் ஒப்பிட்டுப்

பார்த்துச் செய்யுளிற் சில பாட வேறுபாடுகள் காட்டி யிருக்கின்றேம்.

முதற் பதிப்பில் இல்லாத விளக்க உரைக் குறிப்புக்கள் இன்னும் பல இதன்கட் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையே யன்றியும், சொற்களுக்குப் பொருள்கள் இவை யென்று துணிவு தோன்றுதற்பொருட்டு, இப் பாட்டின்கட் போந்த அருஞ்சொற்கட் கெல்லாம் பொருள்கள் எழுதி அவற்றை அகரவரிசைப் படுத்தியிருக்கின்றேம். இஞ் ஞான்றைப் புலவர் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம தமிழ்ச் சொற்கட்குப் பொருள்கள் சொல்லுவதும் எழுதுவதும் செய்து போதருகின்றார். தமிழ் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் மொழியாகலின் அதன் சொற்களைப் பண்டுள்ளார் எவ்வெப் பொருளில் வழங்கினரென்பதனை இயன்றவரை யில் நன்காராய்ந்து பார்த்துப் பழைய நூல்கட்கு உரை வகுத்தலே பொருத்தமுடைத்தாம். பண்டையோர் ஒரு சொல்லை ஒரு பொருளில் வழங்கப் பின்றையோர் அதனை வேறொரு பொருளில் வழங்குவாராயின், அவர் முன்னையோர் கருத்தை ஒருசிறிதும் உணர்ந்தவராகமாட்டார். ஆனது கொண்டு, இதன்கட் புதுவதாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் அருஞ்சொற்பொருளில் ஒவ்வொரு சொற்பொருட்கும் பண்டை நூலுரைகளிலிருந்தும், திவாகரம் பிங்கலந்தை முதலிய நிகண்டு நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டி யிருக்கின்றேம்.

இனி, இப் பதிப்பின்கண் மற்றொரு முதன்மையான மாறுதல் செய்திருக்கின்றேம். பெரும்பாலும் வடமொழி புகுதாமல் தனித்தமிழ் நடையில் நூல்கள் எழுதுவதே எமக்கு இயற்கை என்றாலும், வடசொற்களை அறக்களைய வேண்டுமென்னுங் கடைப்பிடி எமதுளத்தில் முன்னிருந்த

தில்லை. ஆனால், இஞ்ஞான்று பலவகைப்பட்ட நூல்கள் எழுதுவாரும் நூல்கட்கு உரை வகுப்பாரும் வடசொற்களை யும் பிற சொற்களையும் தாம் எழுதுந் தமிழில் ஒரு வரை துறையின்றிப் புகுத்தித் தமிழின் தீஞ்சுவையையும் அஃதா வளத்தையும் கலங்கா த் தூய்மையையும் பழுதுபடுத்தி அதனை யழித்துவருதல் கண்டும், பொருள்களைத் தெரித் தற்கு வேண்டிய அளவு சொற்கள் இல்லாமற் பலவகைக் குறைபாடுகள் உடையதாயிருக்கும் ஆங்கில மொழியைப் பிறமொழிக் கலப்பில்லாமல் வழங்குவது பெரிதும் வருத் தமே யென்றாலும் அம் மொழிக்குரிய ஆங்கில நன்மக்கள் இயன்றமட்டும் அதனைத் தூய்மையாகவே வழங்கல் வேண்டு மென்று கட்டுரைத்து வருதல் கண்டும் மற்றைமொழியின் உதவியை வேண்டாது தனித்து இயங்கவல்ல சொல்வளமும் பொருட் செழுமையும் உடைய நம் செந்தமிழ் மொழியை அதற்கேயுரிய சொற்களால் வழங்காமல் அயல் மொழிச் சொற்களை இடையிடையே நுழைத்து அதன் அழகையும் வலிமையையுஞ் சிதைத்தல் பெரியதொரு குற்றமாமென உணரலானேம். இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டாலன்றித் தமிழிற் பிற சொற்களைப் புகுத்தல் நிரப்பவும் பிழைபாடு உடைத்து. 'தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு' என்று யாம் எழுதிய பிறிதொரு கட்டுரையில் இதனைப்பற்றி விரித்துப் பேசியிருக்கின்றேம். ஆகவே, இவ்வாராய்ச்சியுரையின் முதற் பதிப்பில் ஆங்காங்கிருந்த சிற்சில வடசொற்களையும் இப் பதிப்பிற் களைந்துவிட்டு, அவற்றிற்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்களையே அவ்வவ்விடங்களில் அமைத்திருக்கின்றேம். இங்ஙனமே இனிப் பதிப்பிடும் எம்முடைய நூல்கள் எல்லா வற்றிலும் வடமொழிச் சொற்கள் இல்லாவாறு அவற்றை முற்றுங் களைந்துவிட உறுதி செய்திருக்கின்றேம். ஆனா லும், சிறப்புப் பெயர்களாயுங் குறியீடுகளாயும் வழங்கும்

ஒரு சில வடசொற்களை மட்டும் இன்றியமையாது வேண்டிய இடங்களில் ஏற்றுக் கோடல் இழுக்கு ஆகாதென்பதும் உணரல் வேண்டும். தமிழிற் பயன்படும் நூல்கள் எழுதும் அறிஞர் எல்லாரும் அயல்மொழிச் சொற்களைத் தம்மால் இயன்றமட்டும் விலக்கித் தூய தமிழிலேயே எழுதப் பழகுவராயின் அதனால் நம் செந்தமிழ்மொழி வளம் மிகப் பல்கித் துலங்குவதோடு, அதனைத் துலக்கும் அவர்க்கும் அழியாப் புகழும் அறமும் உண்டாமென்க.

பல்லாவரம்,
சமரச சன்மார்க்க நிலையம்,
சாலி, க௯௱௪ ஞூ சித்திரை மீ

வேதாசலம்.

மூன்றும் பதிப்பின் முகவுரை

இப் பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி யுரையின் முதற்பதிப்பு முதன்முதற் கி. பி. 1906 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அப்போது அதில் உ௫0 படிகளே பதிப்பிடப்பட்டன. அவ் விருநூற்றைம்பது படிகளுஞ் செலவாகப் பதின்மூன்றாண்டுகள் சென்றன. அவை செலவானபின் அதன் இரண்டாம் பதிப்பு ௫00 படிகளாக 1919 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிடப்பட்டது. அவ்வைந்நூறும் இப்போது பதினோராண்டுகளிற் செலவழிந் திருத்தலை உற்றுநோக்குங்கால், நம் தமிழ் மக்களின் கல்வியுணர்வு முன்னிருந்ததைவிட இப்போது சிறந்து வருதல் புலனாகின்றது. மிகப் பழைய தனித் தமிழ்ச் செய்யுட் சிறப்புணர்ந்து அதனைப் பயிலும் அவா நம் மக்கட்கு மிகுந்துவருதல், அவர்கள் பலதுறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைந்து வருதற்கு ஓர் அறிகுறியாக அறியற்பாற்று.

ஏனென்றாற், பழைய செந்தமிழ்ப்பாக்கள் எல்லாந் தனித்தமிழ் வளம் நிரம்பி, உள்ளதை உள்ளவாறு விளக்கும் உண்மை மாட்சி யுடையன வாகும். பின்றைக் காலத்து, அஃதாவது, "கம்பராமாயண" காலம் முதற் கொண்டு இன்றைவரையிற் றோன்றிய செய்யுள் நூல் களிற் பெரும்பாலன பொய்யும் புளுகும் நிறைந்து, தம்மைப் பயில்வா ருணர்வினைப் பழுதுபடுத்தி, அவரைப் பொய்யிலும் அறியாமையிலும் படிப்பித்து, அவர்க்குப் பிறவித் துன்பத்தை மேன்மேற் பெருக்குந் தன்மைய வாகும். ஆதலாற், பின்றைக்காலச் செய்யுள் நூற் பயிற்சி எவ்வளவுக்குக் குறைந்து, பண்டைக்காலச் செய்யுள் நூற் பயிற்சி எவ்வளவுக்கு மிகுந்து வருமோ அவ்வளவுக்கும் நந்

தமிழ்மக்கள் மெய்யுணர்வுடையராய்ப், பிறவித் துன்பக் கடலை மீண்டு இன்பக்கரை ஏறுவர்.

இப் 'பட்டினப்பாலை' போன்ற பண்டைத் தனித் தமிழ் மெய்ந்நூற் பயிற்சியில் இஞ்ஞான்றுள்ள நம் மனோர்க்குக் கருத்துச் செல்லுதலைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்து இம் மூன்றாம் பதிப்பில் ஆயிரம் படிகள் பதிப்பிட லாயினேம்.

இம் மூன்றாம் பதிப்பின்கண் இன்னும் பல திருத் தங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், விளக்க உரைக்குறிப்புக் களில் இன்னும் பலவும் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக் கின்றன.

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழகநிலையம்.
திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௬௯, ஆனி உ௫உ

மறைமலையடிகள்

உள்ளுறை

உரைப்பாயிரம்

கொழுஞ்சுவை கெழுமிய செழுந்தமிழ் வழக்கில்
உரையும் பாட்டுமென இருதிற னுளவே, அவற்றுள்
உரையெனப் படுவது வரையறை யின்மையின்
சொற்பல வாகி நற்பொருள் விளக்கி
அறிவுநனி துலக்குங் குறியது வுடைத்தே ;
வாட்டமில் சிறப்பிற் பாட்டெனப் படுவது
கரும்புகண் ணுடைத்த விரும்புபிழி யிறுக
மூழையிற் றுழைஇத் தாழா தட்டோன்
எரியகைத் தன்ன எழிற்பொற் பாண்டில்
விளிம்புற நிறைத்தாங்கு முதுவாய்ப் புலவோன்
பாவிடைச் சுருங்கிய பயங்கெழு சொல்லிற்
கருதுதொறு மாழ்ந்த காழ்த்தபொருள் பொதிப்ப
என்புநெக் குருகும் இசையுடன றழீஇ
இயற்கையின் வழாஅம லறிவொருங் குறுத்தி
இன்புணர் வெடுப்பி யன்பே யுருவாம்
முழுமுதற் பொருளொடுங் கெழுவிடப் பயக்கும்
ஆற்றுத் தலைமைப் பான்மைய துடைத்தே ;
இத்தகு சிறப்பின் நற்றமிழ்ப் பாக்கள்
பின்றைநாட் காண்டல் பெரிதரி தாயினும்
பண்டைக் காலத்துப் பழுத்தறிவு மாண்ட
நல்லிசைப் புலவோர் நயமுறக் கிளந்த
முதிர்கட லெக்கர் மணலினும் பலவே ; அவற்றுள்,
ஓம்பா தொழிந்தன போக நாம்பெற
இற்றைநாட் போந்த முற்றுதமிழ்ப் பாவுள்
முருகுமுத னிறுத்த அரியன பத்தும்
வரம்பில லாகாப் பெருஞ்சிறப் பினவே ; அவற்றுட்
பட்டினப் பாலையின் முட்டறு மாட்சி

உரைவிளங்க விரித்தற் கறிவிலெ னாயினு
முருத்திரங் கண்ணனெனுங் காட்சிசால் புலவன்
றிருத்தகு சீரடி உள்ளக மலர்தலின்
அதன்வயிற் றுளும்பிய அறிவுநறை பிலிற்றி
விளங்கிய வுணர்வான் ஒருப்பட்டு
வளங்கெழு மற்றதன் மாட்சி தெரிக்குவெனே.

பட்டினப்பாலை

ஆராய்ச்சியுரை

க. பாட்டினியல்பு

வேந்தர் பெருமானான சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் செங்கோலோச்சிய தலைநகரான காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறு முகத்தால், குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் அகனைந்திணை யொழுக்கத்தில் இடைநின்ற பாலை யொழுக்கத்தை உணர்த்து தற்குப் புகுந்த நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங் கண்ணனார் இப்பாட்டிற்குப் **பட்டினப்பாலை** யெனப் பெயர் குறித்தருளினார்.

இனி, இதனாசிரியர் புறத்தே கட்புலனுக்கு உருவாய்த் தோன்றும் பட்டினத்தையும், அகத்தே உயிருணர்வுக்குப் புலனாய் அருவாய்த் தோன்றும் பாலை யொழுக்கத்தினையும் பாடுதற்குப் புகுந்த நுணுக்கத்தை உணருங்கால் இப் பாட்டின் உயர்ச்சி தெற்றெனை விளங்கா நிற்கும். அருவாய் அறிவாய் இன்பமாய் யாண்டும் பரந்து நிற்கும் முழுமுதற் பெரும்பொருளைக் கறை கெழுமிய அறிவும் முறைதழுவாச் செயலுமுடைய உயிர்கள் அறிந்தடைதற்கு இருதிறப்பட்ட நிலைகளிருக்கின்றன. அவை அறிவுநிலை

உணர்வுநிலை என்பனவாம். இவற்றுள் அறிவுநிலை என்பது காணப்பட்ட வுருவான இவ்வுலகியற் பொருள்களின் வியத்தகு அமைதிகளைக் கண்டு இவை தம்மை இங்ஙனம் அமைத்தவனை பேரறிவும் பேராற்றலு முடைய முதற்பொருள் ஒன்றுண்டென்று அதன் இருப்பு மாத்திரம் அறிவிப்பதாம். மற்று அம் முதற்பொருளின் உண்மைத் தன்மையோ அவ் வறிவுக்கு ஒரு சிறிதாயினும் புலப்பட மாட்டாதாம். உயிர்களின் அறிவு, உலகியற் பொருள்களை ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அறிதற்குக் கருவிகளான மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறக்கருவிகளைந்தானும், மனஞ் சித்தம் புத்தி யகங்காரம் என்னும் அகக் கருவிகள் நான்கானும் நடைபெறுவ தொன்றும். அகம் புறம் என்னும் இக் கருவிகளின் றுணைகொண் டன்றி அவ்வறிவு வேறு தனித்து நடைபெறக் காணாமையானும், அங்ஙனம் நடைபெறுமிடத்தும் அவ் வறிவாற் பற்றப்படுவன மண் புனல் அனல் கால் விசும்பு என்றற் றொடக்கத்து ஐம்பூதங் களும் அவ்வைம் பூதங்களின் சேர்க்கையாற் பிறந்த பொருட்டன்மைகளுமே யன்றிப் பிறி தின்மையானும், முழுமுதற் பெரும்பொருளான கடவுள் இவ்வாறு அறியப் பட்ட பொருள்களுள் ஒன்றன்றாய் இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதாய் விளங்குவ தொன்றாகலானும் அவ் வறிவுக்கு அம்முதற் பொருள் ஒரு சிறிதாயினும் புலப்படற் பாலதன்றாய் நிற்றல் பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம். இது பற்றியே அறிவுநூல்களெல்லாம் இறைவனை இவ் வுலகத்துப் பொருள்களுள் ஒன்றாய் வைத்து உடம்பாட் டால் ஓத ஏலாமை தெளியக்கண்டு, இவற்றுள் இதுவு மன்றாய் அதுவுமன்றாய் மற்றெதுவுமன்றாய் அப்பாற்பட்ட தென்று எதிர்மறைமுகத்தான் வைத்து விளக்குதற்கு மாத்திரம் ஒருப்பட்டு,

"விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத
விதியல்லர் விண்ணு நிலனுந்
திரிதரு வாயுவல்லர் செறுதீயு மல்லர்
தெளிநீரு மல்லர் தெரியில்"

என்றும்,

"பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்க ளல்லான்
அந்தமு மாதி யில்லான் அளப்பில னாத லாலே
எந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி
வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே"

என்றும்,

"அல்லையீ தல்லையீதென மறைகளு மன்மைச்
சொல்லினாற் றுதித்திளைக்கு மிச்சுந்தரன்"

என்றும்,

"பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ளமதியின்
பேதங்க ளல்ல இவையன்றி நின்ற
பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
வேதங் கிடந்து தடுமாறு வஞ்ச
வெளியென்ப கூடன் மறுகிற்
பாதங்க ளோவ வளையிந்த னாதி
பகர்வாரை யாயு மவரே"

என்றும் கூறுவவாயின.

இனி, இப்பெற்றித்தான அறிவுக்குப் புலப்படாமையால் இறைவன் உண்டென்று மாத்திரங் கூறுதலாற் போந்தபயன் என்னையெனின்; அறிவு நிலைக்கு அவன் புலப்படானாயினும் அதற்கு மேற்பட்ட உணர்வுநிலையில் அடையப்படு பொருளாய் விளங்கித் தோன்றுமாகலின் அது கடா வன்றென மறுக்க. அற்றேல், உணர்வு நிலை நம்மனோர்பா லுண்டென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்;

காதற்கிழமையிற் சிறந்தாரிருவர் அவ் வுரிமையினைத் தாங் கருதும்போதெல்லாம் அவரகத்தே ஓரின்பந் தோன்றுதல் அனுபவ மாத்திரையாய் விளங்கக் கிடந்ததொன்றாம். அவ் வின்பம் அது தோன்றப்பெற்றார் தமக்கே புலனாயினல்லது அஃதிவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும் உரைக் கவும்படாத இயல்பிற்றாம். காணவுங் கருதவு முரைக்கவும் படாத முதல்வனோடொற்றித்து நின்று அவனை யனுபவித் தல், அவன்போற் காணவுங் கருதவும் உரைக்கவும் படாத உணர்வுநிலை யொன்றற்குமாத்திரமே வாய்ப்பதாம். என்னை? அகத்தே தோன்றும் அன்பும் அவ்வன்பே தனக் குண்மையுருவாய்க் கொண்ட முதற்பொருளும் வேறல்லா மையால், அவ்வன்பு வரம்பின்றி இளகி விரிந்த உணர்வு நிலையில் அஃதின்பப்பொருளாய் முறுகித்தோன்றல் இன்றி யமையாததாகலின்; இவ்வுண்மை யுணர்ந்தே திருமூலரும்,

> "அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
> அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிகிலார்
> அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிந்தபின்
> அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

ஆகவே, முழுமுதற்கடவு ளுண்டென்பதனை விளங்க அறிவித்தற்குரிய அறிவுநிலையும், பின் அதனோடு வேறறக் கலந்துநின் றின்புறுதற்குரிய உணர்வுநிலையு மென்னும் இருதிற நிலையினையும் உயிர்களுக்கு முறுகுவித்துப் பின் அவ் வறிவுநிலையினையுங் கழலச் செய்து தூய அன்புருவாய் விளங்கும் உணர்வுநிலையை நிலைபேறுக்குவித்து உயிர் களுக்கு அளந்தறியப்படாத பெரும் பயனைத் தருதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாவதுதான் பாட்டென்பது. அற்றேல், உரையுஞ் செய்யுளு மென்னும் இரண்டனுள் உரையும் அவ்விருதிற நிலையும் முறுகுவித்துப் பயன்றரு

மாகலின் செய்யுள் மாத்திரமே அதனைப் பயக்குமென் றுரை கூறிய தென்னையெனின்; பால் கறந்த மாத்திரையே யுண்பார்க்குச் சுவை பயக்குமாயினும், அதனை வற்றக் காய்ச்சிக் கட்டியாகத் திரட்டிப் பின்னுண்பார்க்குக் கழி பெருஞ்சுவை தருதல்போலவும், முற்றின கருப்பங் கழியை நறுக்கிப் பிழிந்த மாத்திரையே அதன் சாற்றைப் பருகு வார்க்கு அஃதினிமை விளைக்குமாயினும் மேலும் அதனைப் பாகுதிரளக் காய்ச்சிச் சருக்கரைக் கட்டியாக எடுத்துண் பார்க்கு ஆற்றவும் பேரினிமை பயத்தல்போலவும், உரையும் நலம் பயப்பதொன்றேயாயினும் அதனைக் காட்டினுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும் பயன் சாலவும் பெரிதாம். கறந்த பால் நீராளமாய் நெகிழ்ந்திருத்தலின் அதன்கண் ணுள்ள சுவை மிகுந்து தோன்றாது குறைந்தே காணப்படுகின்றது. அதுபோல, உரையும் ஒரு வரம்பின்கட்படாது சொற் பெருக்கமுற்று நடைபெறுதலால் அதன்கட் புதைந்த பொருளும் ஆழமாகவின்றி அச்சொற்களோடு ஒத்து ஒழுகி மெல்லிதாய் விடுகின்றது. மற்றுக் காய்ச்சித் திரட்டிய பாற்கட்டியுஞ் சருக்கரைக்கட்டியும் இறுகித் திண்ணென்ற உருவுடையவா யிருத்தலின் அவற்றின்கட் சுவை மிக முதிர்ந்து தோன்றா நிற்கின்றது. அதுபோலச், செய்யுளும் எழுத்து அசை சீர் தளை அடி தொடைகளா லமைந்த பாவாய் ஒரு வரம்புட்பட்டுச் சொற் சுருக்க முடைத்தாய் நடத்தலின் அதன்கட் புதைந்த பொருளும் அவற்றோடு ஒப்ப ஒழுகித் திட்பமும் ஆழமும் உடையதாகின்றது. பாட்டெல்லாம் அறிவு நிலையைப் பற்றிக்கொண்டு போய் உயிர்களின் உணர்வுநிலையை எழுப்பி விடுவதாகும். உரை யெல்லாம் அறிவுநிலையைப் பற்றியே நிகழுமல்லது அதன் மேற் சென்று உணர்வுநிலையைத் தொடமாட்டாதாகும். பெரியதொரு மலைமுழைஞ்சினுட் பொன்னும் மணியுஞ்

சிதறிக் கிடத்தல் ஒரு வியப்பன்று; ஒரு சிறு கற்பிளவிலே அரிய பெரிய முழுமணிகள் அடுக்கடுக்காய்க் கிடந்து எடுக்குந்தோறும் குறைபடா திருத்தலே பெரிதும் வியக்கற்பாலதாகும். சிறிய வான்மீன்கள் அகன்ற அவ் வானத்திற் காணப்படுதல் ஒரு வியப்பன்று; அவ்வகன்ற வானும் வேறு மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும் ஒரு சிறிய கண்ணாடியி னுட் காணப் படுதலே மிகவும் வியக்கற்பாலதாம். இது போலப் பெரிய ஓர் உரையிலே சிலபொருளேனும் பல பொருளேனுங் காணப்படுதல் வியப்பினை விளைவியாது. மற்றுச் சிறியதொரு பாட்டிலே பல திறப்பட்ட ஆழ்ந்த பொருளெல்லாம் காணப்படுதலே வியக்கற்பாலதாகும். உரையில் ஒரு வரையறை யின்மையினாலே பொருட்கு வேண்டுவனவும் வேண்டாதனவுமான பல சொற்கள் நிரம்பி நின்று வியப்பினைத் தாராவாய்த் தாமெடுத்த பொருளை மாத்திரம் எம்மறிவுக்குப் புலங்கொள விளக்கி யொழி கின்றன. மற்றுச் செய்யுளிலோ பொருட்சாரமான சொற்கள் மாத்திரம் ஆய்ந்தமைக்கப் படுகின்றனவாகலின், அச் சொற்கள் கொண்ட பொருட்கருவை அறியப் புகுவானொருவன், தன் அறிவால் அதனைக் கூர்த்தறிய வேண்டுதலின் தன்னறிவு மிக நுணுகப் பெறுதலோடு அச்சிறியசொல்லிற் பெரிய பொருளடங்கி நிற்றலை அறிந்த மாத்திரையினாலே தன்னை யறியாதொரு வியப்புமுடனெய்தி, அதன்கண் ஓர் இன்பந் தோன்ற அதன் வயப்பட்டுச் சிறக்கின்றான். ஆகவே, பாட்டு ஒன்றுமே உயிர்கட்கு அறிவை விளக்கி அதற்கும் மேற்பட்ட உணர்வை எழச்செய்து இன்பம்பயப்ப தோன்றாய் நிலைபெறுகின்றது. உரைப் பயிற்சியில் அறிவு மாத்திரம் விளக்க மெய்துமே யல்லது உணர்வின் வழித் தான இன்பந்தோன்றுதல் இல்லையென்க. அல்லதூஉம், உரையெல்லாம் இயற்கையிலேயே இசைதழுவாது நடப்

பனவாமாகலின் அவை உணர்வை எழுப்புமாறு எவ்வாற் ருனு மில்லையென்க. பாட்டுக்களோ இயற்கையாகவே இடங் கட்கு ஏற்ற பெற்றி யெல்லாம் பல திறப்பட்ட இசைதழுவி நடக்குமாகலின் அவை உயிருணர்வை எழுப்புதற்கட் பின் னுஞ் சிறப்புடையவாம். என்னை ? இசையைக் கேட்டு உருகாத பொருள் உலகத் தில்லையன்றே ? உலகியல் சிறிதுமறியாத மகவை அன்னை தொட்டிலிற் கிடத்தித் தாலாட்ட அஃதவ்விசையா லின்புற்று உறங்கல் கண்டா மன்றே? கொடிய விலங்கினங்களும் நச்சுயிர்களும் புல்லாங் குழலோசை கேட்டவளவானே தந்தொழில் மறந்து இன் புற்றுத் தன்வயமழிதல் தெளியப்பட்ட தொன்றன்றோ? இதன்மாட்சி இனிது அறிவுறுத்தற்கன்றே **மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில்,**

“சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்
பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும்
உறைவா னுயர்மதிற் கூடலி
னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின்
றுறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி
யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ
லாம்புகுந் தெய்தியதே”

என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினர். இப் பெற்றித்தான இசை. தானேயும் இன்புறுத்துகின்ற பாட்டோடுஞ் சேரு மாயின் அவையிரண்டின் கலப்பாற் றோன்றும் இன்பம் இவ்வியல்பிற்றென்று குறித்துரைக்கல் ஏலுமோ ? எனவே இசையோடு பிணைந்தியங்கும் பாட்டிற்கும் அஃதின்றி யியங்கும் உரைக்கும் உள்ள வேறுபாடும், இவ்விரண்டில் முன்னையது பயன் பெரிதுடைத்தாதலும் பின்னையது பயன் சிறிதே யுடைத்தாதலும் தெற்றென விளங்காநிற்கும். அற்றன்று, உரைநூல்களும் ஒரோவழி வியப்புணர்வு

தரக்காண்டுமாகலின் அதனைச் செய்யுளுக்கே வரைந்து கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெனின் ; நன்றுகடாயினுய், ஒரோவோருரை நூல்களின் இடையிடையே பாட்டிற்குரிய சொல்நயம் பொருள்நயங்கள் காணப்படுதலால் அங்ஙனம் அவ்வியப்புணர்வு தோன்றிற்றாகலின் அதுபற்றி ஈண்டைக் காவதோர் இழுக்கில்லை யென்பது. இப் பெற்றிப்பட்ட உரைப்பகுதிகள் சில ஆசிரியர் **நக்கீரனுர் களவியலுரையி** னிடையிடையே காணப்படும்; அவை கொண்டு இவ் வுண்மை அறியற்பாற்றும்.

இனிப் பாட்டுச் சொற்சுருக்கமும் பொருட்பெருக்கமு முற்று இசைதழுவி நடப்பதனுன் இன்புறுத்துமென்ற அவ் வியல்பை ஒருதாரண முகத்தான் விளக்கவே அஃதினிது விளங்குமாகலின் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா ரென்னுங் களஞ்சியத்துள்ள ஒரு முழுமணியை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவாம்:

"ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை யம்பலத்துள்
மூவா யிரவர் வணங்கநின் ருேனையுன் னுரின்முன் னித்
தீவா யுழுவை கிழித்ததந் தோசிறி தேபிழைப்பித்
தாவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்று ராண்டகையே"

என்பது, தன்னுடைய தலைமகள் எவ்வாற்ருனுஞ் சிறந்த ஓராண்மகனேடுங் காதல்கொண்டு நேயமானமை சில குறிப் பாலறிந்த தோழி பின்னும் அவரிருவர் மாட்டும் நிகழ்ந்த அந் நேய வுரிமையினைத் தெளிந்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தன்றலைமகளை நோக்கி அவள் நடுங்குதற்கேதுவாவன சில சொல்லி அதனுன் அவ்வுண்மை துணிகின்ற **நடுங்கநாட்டம்** என்னுந் துறைபற்றிவந்தது இத் திருப்பாட்டு. இதன்கண் முன்னிரண்டடிகளும் கன்னெஞ்சினையும் இளக்கும் அன் பின் சுவைநிரம்பி முழுமுதற் பொருளான சிவத்தின்

பெருமை தெரிவியா நின்றன; பின்னிரண்டடிகளும் தோழி தன் தலைமகளை நோக்கி நடுங்கக் கூறியதைக் காட்டு கின்றன. தலைமகள் 'எட்டியுஞ் சுட்டியுங் காட்டப்படாத' வடுவில்லாச் சிறந்த குலத்திற் பிறந்து நல்லொழுக்கமே அணிகலனுய்க் கொண்டு போதருகின்ருளாகலின் அவளை நோக்கி 'நீ சிறந்த அவ் வாண்மகனோடு காதல்கொண்டமை யான் அறிவேன்' என்று கூறுதற்கு மிக அஞ்சியும், அவ்வாறு கூறல் தன் நிலைக்குத் தகாதென நினைந்தும், தலைமகடன் வாயானே அதனை யுரைப்பக் கேட்டலே முறையாமென உறுதிசெய்தும் இச் செய்யுளில் மிகவுந் திறம்பட அதனை ஆராய்ந்தமை பெரிதும் வியக்கற்பாலதாம். அப் பின்னிரண்டடியின் பொருள் வருமாறு: 'கண்மணி யனையாய்! இன்று யான் இம் மலைச்சாரலின் வழியே வருவேனுயினேன், அங்ஙனம் வருவேனுக்குச் சிறிது சேய்மைக் கண்ணே சினத்தாற் றீயையுமிழும் ஒரு பருத்த வேங்கைப் புலி அந்தோ கிழித்தது! ஆ! அதனை ஒரு நொடிப்பொழுதிலே தப்பிப்போய் எவ்வாற்ருனுஞ் சிறந்தவனுன ஓர் ஆண்டகை தன் வேற்படையைச் சுழற்றிய திறத்தை என்னென்று கூறுவன்!' என்று தோழி தலைமகளை நோக்கிக் கூறியதாம். இங்ஙனங் கூறியதனைக் கேட்டலுந் தலைமகள் முதலிற் பொறுத்தற்கரிய நடுக்க மெய்திப் பின் சிறிதே அது தணிந்து எண்ணுவாள்: 'என்னை! இம் மலைச்சாரலில் எளியேன்பொருட்டு வந்து இயங்குவான் என் ஆருயிர்க் காதல னொருவனன்றே! அவனை யன்றி ஆடவர் பிறர் இங்கு வரப்பெருரன்றே! அவன் ஒரு பெரிய வேங்கைப் புலியால் இழுக்க மெய்தினனே!' என்றிங்ஙனமெல்லாம் ஆராய்ந்து வருந்து நிலைமையில் கண்டுத் தோழி தன் சொற்களை அவள் ஐயுறுமாறு கூறிய விரகு நனி வியக்கப்படுந் தன்மைத்து. தன்றலைவி கற்பிற்கு அரசியாகலானும் மிக

நுண்ணிய உணர்வுடையளாகலானும் தன் காதற் கொழுநன் புலிக்கோட்பட்டான் என்பது கேட்டனளாயின் அது கேட்ட அங்ஙொடியே உயிர் துறப்பாள் என மிக அஞ்சித் தான் கூறுஞ் சொற்களில் துணிவுபிறவாது ஐயமே நிகழு மாறு கூறினள். 'தீவாய் உழுவை கிழித்தது' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'தீவாயையுடைய புலி மற்றை யொருவிலங்கை நகத்தாற் கிழித்தது' எனவும், 'அவ்வாண்மகனை அல்லது ஒருவிலங்கைக் கௌவுதற் பொருட்டு அப் புலி தன் தீவாயை அகலத் திறந்தது' எனவும், 'வேங்கை தன் வாயாற் கிழித்தசென்றே சொல்லற்கியைந்த அந் நேரத்தே' என வும் பலபொருடந்து 'அங்ஙனம் அவ் வேங்கை நிற்கும் அப்பொழுதே அவ் விலங்கை அது கிழிப்பதனினின்றும் தவறச்செய்து, அல்லது அது தன்வாயை அகலத் திறந்த தற்குத் தப்பி, அல்லது தன்னைப் பற்றுதற்கு அது வந்த தாக அதனைத் தப்பி அவ்வாண்மகன் தன் வேற்படையை விடுத்து அதனைக் கொன்றவாறு பெரியதொரு வியப்பா யிருந்தது' என்னும் பின்றொடரோடு இயைகின்றதாகலின், இச் சொற்றொடரைக் கேட்ட தலைமகள், தன் காதலன் இறந்துபட்டான் என்னும் பொருட்டுணிவு அதனாற் பெறப் படாமையின் தானும் இறந்துபடாளாய்க் கலக்க மாத்திரம் மிகக்கொண்டு அச் சொற்றொடர்ப் பொருடெளியும் நிலையி லிருந்தாள். இங்ஙனம் கலக்கங் கொண்ட அந் நிலையில் தான் அவ்வாண்டகைமேற் கொண்ட காதலை மறைக்கும் நினைவை மறந்து அக் காதலைத் தன்றோழிக்கு முற்றும் புலப்படுத்தின ளாகலின், அச் சொற்பொருடெளிந்த பின் னேரத்தே தன் காதல் தோழிக்குப் புலனாயினமை கண்டு பின் அதனை அவட்கு மறையாளாய் உரைப்பாளாவது. இவ்வாறு தன்றலைவியின் நிலை அவடானே புலப்படுத்தற் கென்று தோழிசெய்த சூழ்ச்சியாக மாணிக்கவாசகப்பெரு

மான் வைத்துக் கூறிய வியத்தகும் ஆற்றலை நினையுங்கால் மக்கள் உள்ளத்தின் இயல்புமுற்றும் அவரறிந்தாரென்பது இனிது விளங்கவில்லையா ? இற்றை ஞான்று ஆங்கில நன்மக்கள் செய்துபோதரும் உளநூல் ஆராய்ச்சிகளெல்லாம்[1] இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நம்பெருமான் திருப்பாட்டிலமைந்து கிடத்தல்பற்றி நம்முள்ளம் இறுமாப் பெய்துகின்றது. "ஆவா விருவரறியா" என்னுமிச் செய்யுள் சில்சொல்லிற் பல்பொருடேற்றி அறிவை நுணுகச் செய்து அவ்வாற்றால் உணர்வெழுச்சி பெறச்செய்தல் நன்கு தெளியக்கிடந்தது. இதனோடு இச் செய்யுள் இன்னோசை நலந்தழுவி வாய்ப்புறச் சென்று கேட்டாரை யெல்லாம் இன்புறுத்துமாறும் குறிக்கொளற்பாற்று. இவ்வாறே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுட்களும் சொல்வளம் பொருள்வளந் துறுமி மிளிர்கின்றன; இவ் வருமைத் திருக்கோவையாரை யொக்கும் நூல்கள் தொல்காப்பியம் திருக்குறள் என்னுமிரண்டுமே யன்றிப் பிற எந்நூலும் எக்காப்பியமும் இதற்கொப்பாகா. இம் மூன்று நூல்களும் ஒப்புயர்வில்லா உவரா அமிழ்தங்களாம். இத் திருக்கோவையாரின் சிறப்புணர்ந்தே ஆன்றோர்,

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலிதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே"

என்று அருளிச் செய்தார்.

என்றிங் கெடுத்து விளக்கியவாற்றாற் செய்யுளென்பது சொற்சுருக்க பொருட்பெருக்கமுற்று இசைதழீஇ நடந்து உயிர்களறிவை விளக்கிப் பின்னதன் மேற்பட்ட உணர்வை

---

1. Psychological researches.

எழச்செயும் பான்மையுடைத்தாதல் இனிது பெறப் பட்டது.

இனி இப் பட்டினப்பாலை என்னும் அரிய பெரிய பாட்டை அருளிச்செய்த உருத்திரங்கண்ணனார் 'வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்' என்னும் முதலடி தொடங்கி 'முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்' என்னும் இரு நூற்றுப் பதினெட்டாம் அடிகாறும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுமுகத்தாற் பயில்வோர் அறிவை ஓர் ஒழுங்குறச் செய்து விளக்கிக் கொண்டுபோய்ப், பின் அவ்வறிவின் மேற்பட்ட அகவுணர்வை 'வாரிருங்கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே' என்னும் இருநூற்றுப் பத்தொன்ப திருநூற்றிருபதாம் அடிகளில் எழச்செய்து, அவ்வாறு இடையிற் கருக்கொண்ட அவ் வகப்பொருளை 'வேலினும் வெய்ய கானமவன், கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே' என்னும் இப் பாட்டின் இறுதி யடிகளோ டிணைத்து முடித்திட்டார். பாட்டியற் றும் நல்லிசைப் புலவர் நம்மறிவை ஒருமைப்படுத்து விளக்குமாறுபோற் பிறர் அங்ஙனஞ் செய்யமாட்டுவா ரல்லர். நம்மறிவெல்லாம் ஐம்பொறி வழிச்சென்று உலகியற் பொருள்களைப் பற்றிக்கொண்டே நிகழ்கின்றன. அப் பொருள்களை அங்ஙனம் பற்றிக் கொண்டு நிகழ்வுழியும் அப் பொருட்டன்மைகளை நுணுகி யறியமாட்டாவா யொழிகின்றன; இங்ஙனம் ஒரு நேரத் தொருபொருளைப் பற்றியும் பிறிதொரு நேரத்துப் பிறிதொரு பொருளைப் பற்றியும் ஓரிடத்தும் நிலைபெறலின்றிக் குரங்குபோல் ஓடுத லாலன்றோ நம்மறிவு விளக்கமடைதலின்றி மழுங்கியே கிடக்கின்றது. அறிவு விளங்காது மழுங்கிக் கிடக்குமாயின் அதன் மேற்பட்ட உணர்வு எழப்பெறுதல் ஒருவாற்றானு மில்லையாம். ஆகவே, கறங்கோலைபோல் ஒருவழி நில்லாது

சுழன்று திரிதரும் நம்மறிவை ஓர் ஒழுங்கு படுத்து ஒரு முகப்படுத்திக்கொண்டு சென்று உணர்வை எழச்செய்தலே நல்லிசைப் புலவோர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம்.

இனி அறிவு அங்ஙனம் நிலையின்றித் திரிதலை மறித்து அடக்குமாறு யாங்ஙனமெனின்; எங்கே உண்மைத் தன்மை விளங்கித் தோன்றுமோ அங்கே நம்மறிவு ஊன்றி நிற்றல் கண்கூடா யறியப்பட்ட தொன்றும். மானைப்போல் வெண்மைச் சலவைக்கல்லில் ஓர் உருச் செதுக்கலுறுவான் ஒரு கம்மியன் அம் மானின் உறுப்பமைதிகள் தோன்று மாறு நுணுகியறிந்து அவற்றைச் சிறிதும் பிறழாமல் உண்மையாகச் சமைத்திடுவனாயின் அவ்வுருவைக் காண்பார் அறிவு அதன்கண் ஒருப்பட்டு நின்று வியத்தல் கண்டா மன்றோ? ஓவியமெழுதுதலில் மிகவல்லவராய் விளங்கும் இரவிவன்மர் எழுதிய ஓவியங்கள் எத்துணை நுட்பமாய் உருவுண்மையியல் வழாமல் விளங்குகின்றன! பார்மின்! கானகத்தே சகுந்தலை துஷியந்த அரசன் மேற்கொண்ட காதல்வெப்பம் பொருளாய்ப் **பிரியம்வதை அனசூயை** என்னுந் தன்றோழிமா ரிருவருந் தன்னிருமருங்குமிருப்ப மலர்ப்பாயலிற் படுத்தவண்ணமே தன் காதலை அறிவித்துத் தாமரையிலையில் ஒரு செய்யுள் எழுதுதற்குக் கையில் எழுதுகோல் ஏந்தியபடியே ஒரு புருவம் மேல் நெறியக் கவியை நினைத்தலும், அவள் பக்கலிற் பசுத்து அடர்ந்திருக்கும் புன்மேற் பூக்கள் இறைந்துகிடத்தலும், பின்னே ஒரு மான் இவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தவண்ணமாய் நிற்றலும், பருத்துயர்ந்த மரங்கள் மிகநெருங்கித் தண்ணிழல் பயந்து நிற்றலும், வலப்பக்கத்திருக்கும் தோழி பக்கத்தே தண்ணீர்க்குடம் ஒன்று நிற்கப் பிறிதொன்று சாய்ந்து கிடத்தலும், அத் தோழிமார் எடுத்துவந்த பூங்கூடைகளில் உருகெழு மருமலர் நிரம்பியிருத்தலும் பிறவும்

இயற்கை மாறுபடாமல் எவ்வளவு உண்மையாய் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன! இவ்வா றுண்மைவழுவா தெழுதப்பட்ட அவ்வோவியத்தை நோக்குந்தோறும் நம்மறிவு அதன் வயப்பட்டு நின்று, இன்பம் பயத்தல் காண்குமன்றே? இது போல நல்லிசைப் புலவரும், ஒருநிலையின்றி யோடும் நம தறிவை ஓர் ஒழுங்கு படுத்தற்பொருட்டு அவ்வறிவு பற்றிச் செல்கின்ற உலகியற் பொருள்களில் அழகு மலிந்து விளங்குவனவற்றை அவை விளங்குமாறே விரித்துக் கூறி அவ்விரிந்த அறிவைச் சிறிது சிறிதே சுருக்கிக் கொண்டு போய் அகமுகப்படுத்தி உணர்வெழச் செய்து இன்பத்தின் கண் இருத்துவர். இங்கே ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் புறப்பொருளில் வரையறையின்றிச் செல்லும் நம்மறிவை மடக்கி நிறுத்துதற்பொருட்டு அப் புறப்பொருள்களுள் மிக்க அழகும் வளனும் நிரம்பித் தோன்றும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை முதலிருநூற்றுப் பதினெட்டு அடிகள் காறும் உண்மை வழாது விரித்து அழகுபெறக் கூறுதல் பெரிதும் பாராட்டற் பாலதொன்றாம். பாகன்வயப்படாது கலினத்தை அறுத்துக்கொண்டு மிக விரைந்துபோம் புரவியை அப்பொழுதே பிடித்து நிறுத்த முயல்வான் அது கூடாமையின் தானிடர்ப்படுமேயல்லது வேறின்றாம்; பின் அது செல்லுமாறெல்லாம் விடுத்து அது வலிகுன்றி அயர்ந்த துணையானே அஃது எளிதிலே பாகன் வயப்படு மாகலின், அப் பிற்பொழுதே அதனை யாளுதற்குரிய காலமாம். அதுபோல் உலகியற்பொருள்களில் வரம்பின்றியே சென்று சென்று பழக்கம் முதிர்ந்த நம்மறிவானது, அவற் றுட் சிறந்தன சிலவற்றைப் பற்றுமாறு செயப்பட்ட மாத்திரையானே அஃது அப் பழக்கந் தவிர்ந்து அகமுகப் பட்டு ஒருங்குங்கால் அதற்கு ஆற்றல் சிறிதேயாகலின் அதனை லப்போது பற்றப்படும் அகப்பொருளொழுக்கத்தை

'வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என இரண்டடியான் மாத்திரம் மிகச் சுருக்கிக் கூறிய இவ்வாசிரியர் நுட்ப வறிவின் வன்மையை என் னென்பேம்! இப் பட்டினப்பாலை முழுவதூஉம் முந்நூற் றோரடிகளா னமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் இரு நூற்றுத் தொண்ணூற்றேழடிகளிற் புறப்பொருள் விரிவும் ஏனை நான்கடிகளில் மாத்திரம் அகப்பொருட் சுருக்கமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறே திருமுருகாற்றுப் படை முதலிய செய்யுட்களினும் புறப்பொருட் சிறப்பே பெரும்பான்மையாற் கூறிவைத்து ஏனை அகவுணர்வின் றிறனெல்லாம் மிகச் சுருங்கவே சொல்லப்பட்டன. புறத்தே விரிந்த அறிவெல்லாம் முறைமுறையே சுருக்கப்பட்டு அகத்தே செல்வுழி அஃதொன்றின் மாத்திரமே உறைத்து நிற்றலிற் புறப்பொருள்வழி வைத்து விளக்கப்படும். அகப் பொருளெல்லாம் மிகச் சுருக்கிக் கூறுதலே மனவியற் கைக்கு இயைந்ததாம். இந் நுட்பஞ் செவ்விதி னறிந்த உருத்திரங்கண்ணனாரது அறிவின் மாட்சி அளவிடற்பாற் றன்று.

இனிக், 'கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர்மேலோச் சிய வேலைக்காட்டினும் யான் செல்ல விரும்பிய கானம் மிகவுங்கொடுமையாய் இராநிற்ப, இவள் அகன்ற மென் றோளோ அவன் செங்கோலினுங் குளிர்ந்திருக்கின்றன வாகலின், ஏ நெஞ்சமே! என் காதலி இங்கே தனியளா யிருப்ப யான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பரிசிலாகப் பெறுவேனாயினும் இவளைப் பிரிந்துவருதற்கு ஒருப்படேன்', என்று தன் காதலியைப் பிரிந்து போதற்கெழுந்த தலை மகன் பின் அவளைப் பிரியமாட்டானாய்த் தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியதாக இச் செய்யுள் உருத்திரங் கண்ண னரா லியற்றப்பட்டது. இதில் 'திருமாவளவன் றெவ்வர்க்

நோக்கிய, வேலினும் வெய்ய கானமவன், கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே' என்பதே இப்பாட்டின் முதற்கண் வரற்பாலதா லெனின்; புறப்பொருளை முற்கூறி அவ்வாற்றால் அறிவை இழுத்துச் சென்றே அகப்பொருட்கட் பதிய வைத்தல் வேண்டுமாகலானும், 'பட்டினப்பாலை' என்னு மிதன் பெயர்க்கேற்ப முதலிற் பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறிவைத்து அதன்பின்னே பாலை யொழுக்கங் கூறல் வேண்டுமாகலானும் முதலிரு நூற்றுப் பதினெட்டுஅடிகள் காறும் காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பையே கூறுவாராயினர். அற்றேல், இடையிற்கூறிய "வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என்னு மிவ்வகப் பொருளடிக ளிரண்டனையும் இறுதியில் நின்ற 'வேலினும் வெய்ய கானம்' என்பதனோடு சேர்த்துக் கூறுதலே அமையும்; என்னை? முதல் இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழ் அடிகளும் புறப்பொருளே இடையறாது கூறி மற்றை அகப் பொருளெல்லாம் ஏனை நான்கடியாற் கூறி முடிப்பது பொருந்துமாகலின் எனின்; அற்றன்று, முழுவதூஉம் புறப்பொருளே கூறிச்செல்லிற் பயில்வோருணர்வு சலிப் படையுமாகலானும், இவ்வுடம்பு உளதாங்காறும் புறப் பொருள் வழிச்சென்று மடங்கி அகத்தே குவிந்த அறிவு அவ்வகமுகமாயே யொழியாது திரும்பவும் புறம்படக் காண்டு மாகலானும், புறப்பொருளெல்லாஞ் சொல்லிக் கொண்டுபோய் இறுதியில் மாத்திரம் அகப்பொருட்டுறை யுரைப்பின் புறத்தே சென்றுமடங்கி அகத்தே போய்க் குவிந்த அறிவு மறித்தும் புறம்படாதுபோலு மெனப்பட்டு இயற்கையொடு முரணுமாதலானும், காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்புக் கூறியபின் அவ்வகப்பொருளைப் பிளவுசெய்து முன்னிரண்டடியை இடையே வைத்தும் பின்னிரண்டடியை இறுதியில் வைத்தும் இவற்றின் நடுவே கரிகாற்பெருவளத்

தான் வெற்றித்திறம் விளம்பியும் சென்றால் முதற்கட்புறத்துரு வழிச்சென்று அகத்தடங்கிய அறிவு பின்னும் புறம் பட்டுப்போய்ப் பெயர்த்தும் அகத்தடங்கி இங்ஙனம் இயங்கப்பெறு மியல்பினதென்னும் மக்கள் மனவுண்மை நன்கறியக் கிடக்குமாகலானும், அகப்பொருளடி நான்கனையும் ஒரு சேர இறுதியில் நிறுத்திக் கூற ஒருப்பட்டிலராய் இடையிலிரண்டும் இறுதியிலிரண்டுமாக வைத்தருளினரென்க. அற்றேல், 'வேலினும் வெய்ய' என்னும் இறுதியிரண்டடியினையும் இடையில் வையாது 'வாரிருங்கூந்தல்' என்பவற்றை மாத்திரம் 'இடையில் வைக்கவேண்டிற்றென்னையெனின்; தன் மருங்கிருந்து 'காதற்கொழுநன் பிரிவனோ' என ஐயுற்று ஆற்றாளாம் தன் மனையாள் ஐயந்தீர்த்து அவளைத் தேற்றுதலுறுவான் 'வேலினும் வெய்ய கானம்' என்பதனை முதலிற் சொல்வனாயின், 'என் காதலன் என்னை இங்கே விடுத்து, இப்பெற்றித்தாங் கானத்திலே போயின் எவ்விடர் நேருமோ' என மேலுமேலும் ஆற்றாமை மிக்கு வருந்துவளாகலின் அதனை முதற்கட் கூறப்பெறான்; மற்று 'இவளைப் பிரிந்து வாரேன்' என்பதனை முதற்கணுரைப்பின் அது கேட்ட துணையானே இவள் ஆற்றாமை நீங்கி இன்புறுவளாகலின் "வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழையொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என்பதனையே ஆண்டிடைக்கட்படுத்துக் கூறினர் ஆசிரியர் என்க. அல்லதூஉம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் புறஇடத்தைக் கூறியவுடனே அகவிடத்தைக் கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தாகலானும் அவ்வாறதனை முன்வைத்தா ரென்க.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறிய ஆசிரியர் அதன்கட் செங்கோலோச்சும் அரசன் கரிகாற்பெருவளத்தானையுங் கூறல் வேண்டுவது மரபாகலின் இடையில் நிறுத்திய அகப்பொருட்டுறைக்கும் அத்துறை

முடிவாய் இறுதியில்நின்ற அடிகட்கும் இடையே யுள்ள சந்துவா யறிந்து அதன்கண் அவ் வரசன் வலத்தைச்சிறந் தெடுத்துக்கூறி இறுதியில் நின்ற அகப்பொருளோடு இயைபு படுத்துவாராயினர். இங்ஙனமெல்லாம் செய்யு ளியற்றும் நுட்பம் முற்றுமுணர்ந் திதனை அமைத்த இவ் வாசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் நுட்பவினைத்திறன் 'முல்லைப்பாட்டு' இயற்றிய ஆசிரியர் நப்பூதனார் நுட்ப வினைத்திறத்தோடு ஒப்புமைபெற்று விளங்கித் தோன்று தல் காண்க.

௨. பட்டினப்பாலை

வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவிற்
புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்
விளைவறா வியன்கழனிக்
கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்
[1]தீத்தெரிவிற் கவின்வாடி
நீர்ச்செறுவி னீணெய்தற்
பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்
காய்ச்செந்நெற் கதிரருந்து
மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டுநிழற் றுயில்வதியுங்
கோட்டெங்கிற் குலைவாழைக்
காய்க்கமுகிற் கமழ்மஞ்ச
ளினமாவி னிணர்ப்பெண்ணை
முதற்சேம்பின் முளையிஞ்சி
யகனகர் வியன்முற்றத்துச்
சுடர்நுதன் மடநோக்கி
னேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டு
முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலங்கும்[2]

(பாடம்) 1. 'தீத்தெறுதலின்.' 2. 'விலக்கும்.'

விலங்குபகை யல்லது கலங்குபகை யறியாக்
கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கத்துக்
குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சோணாட்டு
வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியி னணைமுதற் பிணிக்குங்
கழிசூழ்ப்படப்பைக் கலியாணர்ப்
பொழிற்புறவிற் பூந்தண்டலை
மழைநீங்கிய மாவிசும்பின்
மதிசேர்ந்த மகவெண்மீ
னுருகெழுதிற லுயர்கோட்டத்து
முருகமர்பூ முரண்கிடக்கை
வரியணிசுடர் வான்பொய்கை
யிருகாமத் திணையேரிப்
புலிப்பொறிப் போர்க்கதவிற்
றிருத்துஞ்சுந் திண்காப்பிற்
புகழ்நிலைஇய மொழிவளர
வறநிலைஇய வகனட்டிற்
சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
யேறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள்கெழுமி
நீராடிய களிறுபோல
வேறுபட்ட வினையோவத்து
வெண்கோயின் மாசூட்டுந்
தண்கேணித் தகைமுற்றத்துப்
பகட்டெருத்தின் பல்சாலைத்
தவப்பள்ளித் தாழ்காவி
னவிர்சடை முனிவ ரங்கி வேட்கு

மாவுதி நறும்புகை முனைஇக் குயிறம்
மாயிரும் பெடையோ டிரியல் போகிப்
பூதங் காக்கும் புகலருங் கடிநகர்த்
தூதுணம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கு
முதுமரத்த முரண்களரி.
வரிமண லகன்றிட்டை
யிருங்கிளை யினனொக்கற்
[1]கருந்தொழிற் கலிமாக்கள்
கடலிறவின் சூடுதின்றும்
வயலாமைப் புழுக்குண்டும்
[2]வறளடம்பின் மலர்மலைந்தும்
புனலாம்பற் பூச்சூடியு
நீனிற விசும்பின் வலனேர்பு திரிதரு
நாண்மீன் விராய கோண்மீன் போல
மலர்தலை மன்றத்துப் பலருடன் குழீஇக்
கையினுங் கலத்தினு மெய்யுறத் தீண்டிப்
பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ[3]
திருஞ்செருவி னிகன்மொய்ம்பினோர்
கல்லெறியுங் கவண்வெரீஇப்
புள்ளிரியும் புகர்ப்போந்தைப்
பறழ்ப்பன்றிப் பல்கோழி
யுறைக்கிணற்றுப் புறச்சேரி
மேழகத் தகரொடு சிவல்விளை யாடக்
கிடுகுநிறைத் தெஃகூன்றி
நடுகல்லி னரண்போல
நெடுந்தூண்டிலிற் காழ்சேர்த்திய
குறுங்கூரைக் குடிநாப்ப

(பாடம்) 1. 'கருந்தொழுதி.' 2. 'வறளடும்பின்.'
3. 'பிறக்கொடாஅது.'

ணிலவடைந்த விருள்போல
வலையுணங்கு மணன்முன்றில்
வீழ்த்தாழைத் தாட்டாழ்ந்த
வெண்கூ தாளத்துத் தண்பூங் கோதையர்
சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு
மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்
மடற்றாழை மலர்மலைந்தும்
பிணர்ப்பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும்[1]
புன்றலை யிரும்பரதவர்
பைந்தழைமா மகளிரொடு
பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லா
துவவுமடிந் துண்டாடியும்
புலவுமணற் பூங்கானன்
மாமலை யணைந்த கொண்மூப் போலவுந்
தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவுந்
தேறுநீர்ப் புணரியொ டியாறுதலை மணக்கு
மலியோதத் தொலிகூடற்
றீதுநீங்கக் கடலாடியு
மாசுபோகப் புனல் படிந்து
மலவ னாட்டியு முரவுத்திரை யுழக்கியும்
பாவை சூழ்ந்தும் பல்பொறி மருண்டு
மகலாக் காதலொடு பகல்விளை யாடிப்
பெறற்கருந் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்
பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறைத்
துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்து
மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்து
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவு

(பாடம்) 1. 'மகிழ்ந்தும்.'

மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவு
நெடுங்கால் மாடத் தொள்ளெரி நோக்கிக்
கொடுந்திமிற் பரதவர் குரூஉச்சுட ரெண்ணவும்
பாட லோர்த்து நாடக நயந்தும்
வெண்ணிலவின் பயன்றுய்த்துங்
கண்ணடை இய கடைக்கங்குலான்
மாஅகாவிரி மணங்கூட்டுந்
தூஉவெக்கர்த் துயின்மடிந்து
வாலிணர் மடற்றாழை
வேலாழி வியன்றெருவி
னல்லிறைவன் பொருள்காக்குந்
தொல்லிசைத் தொழின்மாக்கள்
[1]காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
றேர்பூண்ட மாஅபோல
வைகறொறு மசைவின்றி
யுல்குசெயக் குறைபடாது
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவு
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவு
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேற்றவு
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவு
மளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
மருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமூடைப் போரேறி

(பாடம்) 1. 'காய்சினக் கதிர்ச்செல்வன்.'

மழையாடு சிமய மால்வரைக் கவாஅன்
வரையாடு வருடைத் தோற்றம் போலக்
கூருகிர் ஞமலிக் கொடுந்தா ளேற்றை
யேழகத் தகரோ டுகளு முன்றில்
குறுந்தொடை நெடும்படிக்காற்
கொடுந்திண்ணைப் பஃறகைப்பிற்
புழைவாயிற் போகிடைகழி[1]
மழைதோயு முயர்மாடத்துச்
சேவடிச் செறிகுறங்கிற்
பாசிழைப் பகட்டல்குற்
றூசுடைத் துகிர்மேனி
மயிலியன் மானோக்கிற்
கிளிமழலை மென்சாயலோர்
வளிநுழையும் வாய்பொருந்தி
யோங்குவரை மருங்கி னுண்டா துறைக்குஞ்
காந்தளந் துடுப்பிற் கவிகுலை யன்ன
செறிதொடி முன்கை கூப்பிச் செவ்வேள்
வெறியாடு மகளிரொடு செறியத் தாஅய்க்
குழலகவ யாழ்முரல
முழவதிர முரசியம்ப
விழவறா வியலாவணத்து
மையறு சிறப்பிற் றெய்வஞ் சேர்த்திய
மலரணி வாயிற் பலர்தொழு கொடியும்
வருபுன றந்த வெண்மணற் கான்யாற்
றுருகெழு கரும்பி னொண்பூப் போலக்
கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகைத்[2]
தாழுடைத் தண்பணியத்து[3]

(பாடம்) 1. 'பேரிடைகழி.' 2. 'மிஞ்சிகை.'
3. 'தண்பண்ணியத்து.'

வாலரிசிப் பலிசிதறிப்
பாகுகுத்த பசுமெழுக்கிற்
காழூன்றிய கவிகிடுகின்
மேலூன்றிய துகிற்கொடியும்
பல்கேள்வித் துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரிய
ருறழ்குறித் தெடுத்த வுருகெழு கொடியும்
வெளிலிளக்குங் களிறுபோலத்
தீம்புகார்த் திரைமுன்றுறைத்
தூங்குநாவாய் துவன்றிருக்கை
மிசைக்கூம்பி னசைக்கொடியு
மீன்றடிந்து விடக்கறுத்
தூன்பொரிக்கு மொலிமுன்றின்
மணற்குவைஇ மலர்சிதறிப்
பலர்புகுமனைப் பலிப்புதவி
னறவுநொடைக் கொடியோடு
பிறபிறவு நனிவிரைஇப்
பல்வே றுருவிற் பதாகை நீழற்
செல்கதிர் நுழையாச் செழுநகர் வரைப்பிற்
செல்லா நல்லிசை யமரர் காப்பி
னீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியுங்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னுங்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலுந்
தென்கடன் முத்துங் குணகடற் றுகிருங்
கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு
மீழத் துணவுங் காழகத் தாக்கமு
மரியவும் பெரியவு நெளிய வீண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்

நீர்நாப் பண்ணு நிலத்தின் மேலு
மேமாப்ப வினிது துஞ்சிக்
கிளைகலித்துப் பகைபேணாது
வலைஞர்முன்றின் மீன்பிறழவும்
விலைஞர்குரம்பை மாவீண்டவுங்
கொலைகடிந்துங் களவுநீக்கியு
மமரர்ப் பேணியு மாவுதி யருத்தியு
நல்லானொடு பகடோம்பியு
நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணிய மட்டியும் பசும்பதங் கொடுத்தும்
புண்ணிய முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசையுழவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங் [குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசுந்
தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கைப்
பல்லாயமொடு பதிபழகி
வேறுவே றுயர்ந்த முதுவா யொக்கற்
சாறயர் மூதூர் சென்றுதொக் காங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையு
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்
கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்

பிறர்பிணி யகத்திருந்து பீடுகாழ் முற்றி
யருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிப்புக் காங்கு
நுண்ணிதி னுணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப் பேறி வாள்கழித்
துருகெழு தாய மூழி னெய்திப்
பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான் செற்றோர்
கடியரண் டொலைத்த கதவுகொன் மருப்பின்
முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டு முன்று
ளுகிருடை யடிய வோங்கெழில் யானை,
வடிமணிப் புரவியொடு வயவர் வீழப்
பெருநல் வானத்துப் பருந்துலாய் நட
தாறிவர் துறுகற் போலப் போர்வேட்டு
வேறுபல் பூளையோ டுழிஞை சூடிப்
பேய்க்க ணன்ன பிளிறுகடி முரச
மாக்க ணகலறை யதிர்வன முழங்க
முனைகெடச் சென்று முன்சம முருக்கித்
தலைதவச் சென்று தண்பணையெடுப்பி
வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெ னீடி
மாயிதழ்க் குவளையொடு நெய்தலு மயங்கிக்
கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக்
கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடிச்
செறுவும் வாவியு மயங்கி நீரற்
றறுகோட் டிரலையொடு மான்பிணை யுகளவுங்
கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி
யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியிற்
பருநிலை நெடுந்தூ ணொல்கத் தீண்டிப்

பெருநல் யானையொடு பிடிபுணர்ந் துறையவு
மருவிலை நறும்பூத் தூஉய்த் தெருவின்
முதுவாய்க் கோடியர் முழவொடு புணர்ந்த
திரிபுரி நரம்பின் றீந்தொடை யோர்க்கும்
பெருவிழாக் கழிந்த பேஎமுதிர் மன்றத்துச்
சிறுபூ நெருஞ்சியோ டறுகை பம்பி
யழல்வா யோரி யஞ்சுவரக் கதிர்ப்பவு
மழுகுரற் கூகையோ டாண்டலை விளிப்பவுங்
கணங்கொள் கூளியொடு கதுப்பிகுத் தசைஇப்
பிணந்தின் யாக்கைப் பேய்மக டுவன்றவுங்
கொடுங்கான் மாடத்து நெடுங்கடைத் துவன்றி
விருந்துண் டானாப் பெருஞ்சோற் றட்டி
லொண்சுவர் நல்லி லுயர்திணை யிருந்து
பைங்கிளி மிழற்றும் பாலார் செழுநகர்த்
தொடுதோ லடியர் துடிபடக் குழீஇக்
கொடுவி லெயினர் கொள்ளை யுண்ட
வுணவில் வருங்கூட் டுள்ளகத் திருந்து
வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குழறவு
மருங்கடி வரைப்பி னூர்கவி னழியப்
பெரும்பாழ் செய்து மமையான் மருங்கற
மலையகழ்க் குவனே கடறூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே வளிமாற் றுவனெனத்
தான்முன்னிய துறைபோகலிற்
பல்லொளியர் பணிபொடுங்கத்
தொல்லருவாளர் தொழில்கேட்ப
வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் றிறல்கெடச் சீறி மன்னர்
மன்னெயில் கதுவு மதனுடை நோன்றாண்
மாத்தானை மறமொய்ம்பிற்

செங்கண்ணாற் செயிர்த்து நோக்கிப்
புன்பொதுவர் வழிபொன்ற
விருங்கோவேண் மருங்குசாயக்
காடுகொன்று நாடாக்கிக்
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநிறீஇ
வாயிலொடு புழையமைத்து
ஞாயிறொறும் புதைநிறீஇப்
பொருவேமெனப் பெயர்கொடுத்
தொருவேமெனப் புறக்கொடாது
திருநிலைஇய பெருமன்னெயின்
மின்னொளி யெறிப்பத் தம்மொளி மழுங்கி
விசிபிணி முழவின் வேந்தர் சூடிய
பசுமணி பொருத பரேரெறுழ்க் கழற்காற்
பொற்றொடிப் புதல்வ ரோடி யாடவு
முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவுஞ்
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பி னொண்பூ
ணரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்
றிருமா வளவன் றெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே.

௩. பொருட்பாகுபாடு

(௧ - ௮) காவிரியாற்றின் சிறப்பு

குடகமலையினிடத்தே தோன்றி என்றும் நீர் அறாது ஒழுகும் இயல்பினதாய்ச் சோழநாட்டை வளம்படுத்து வருகின்ற காவிரியாற்றின் சிறப்பு முதற்கட் சொல்லப்படுகின்றது. மழை வறக்குங் காலத்தில் சுக்கிரன், எனப்படும் வான்மீன் கீழ்த்திசையினின்று மேற்றிசையிற் செல்லாமல் தென்றிசைப் பக்கமாய்ச் செல்லுமென்பதும், மழைத்துளியைப் பருகி உயிர்வாழ்கின்ற வானம்பாடிப்புள் அது பெருமையின் அப்போது மிக வாடுமென்பதும், இத்தன்மையாக மழைபெய்யாது மாறிப்போன அவ் வற்கட காலத்திலும் காவிரியாறு நீர்வற்றாது ஒழுகிப்போய் வயல் நிலங்களை நிறைத்து அங்கே பொற்றுகளையும் திரட்டித் தொகுக்குமென்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

(௯ - ௧௧) சோழநாட்டு மருதநிலவளம்

வயல்கள் என்றும் மாறாமல் விளைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அங்கே கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சுகின்ற கொட்டில்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் அதனைக் காய்ச்சும்போது உண்டாகும் தீப்புகைபட்டுப் பக்கத்தே வயல்களில் மலர்ந்த நெய்தற்பூக்கள் அழகுகெட்டு வாடுகின்றன. காய்த்த செந்நெற்கதிரை நிரம்ப உண்டு வயிறு பருத்த முற்றின எருமைக்கன்றுகள் ஆங்காங்குள்ள நெற்கூடுகளின் நீழலிலே உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. குலை நெருங்கின தென்னை குலைவாழை பாக்குக்காயையுடைய கமுகு மா பனை முதலிய மரங்களும் மஞ்சள் சேம்பு இஞ்சி முதலிய செடிகளும் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன; என்பது சொல்லப்பட்டது. இதுகாறும் காவிரியாயுஞ் சோழ

நாட்டின் வளம் பொதுவகையாற் கூறி இனிப் பாக்கம் கழி முதலியவற்றின் சிறப்பை விரித்துக் கூறப்புகுகின்றார்.

(உ0 - உஎ) பாக்கம்

பாக்கங்களிலே அகன்ற வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவ் வீட்டு முற்றங்களிலே உலரவைத்திருக்கும் நெல்லுக்குக் காவலாய் இருக்குஞ் சிறு பெண்கள் ஒளி விளங்கு நெற்றியும் கள்ளம் அறியாத பார்வையும் திருந்திய அணிகலங்களும் உடையர்; இவர்கள் அந் நெல்லைத் தின்ன வருங் கோழிகளை வெருட்டும் பொருட்டு எறிந்த சுறவுக் குழைகள்[1] அம் முற்றத்தில் சிதறிக்கிடந்து, அங்கே சிறு பையன்கள் மூன்று உருள் உடைய சிறிய தேரைக் குதிரையின்றி இழுத்துக்கொண்டு வருகையில், அதன் உருள்களை இடறி அச் சிறுதேர் போகாமல் வழிமுன்பை விலக்குகின்றன.[2] தாம் மனங்கலங்குதற்குக் காரணமான பகை தமக்குச் சிறிதுமில்லாமையால் மனக்கொழுமையினை யுடைய பல குடிகள் நிறையப் பெற்றிருக்கின்றன அப் பாக்கங்களெல்லாம்.

(உஅ - ருக) படப்பை முதலியன

இனி ஒன்றற்கொன்று அருகிலுள்ள பல ஊர்களை யுடைய நீண்ட சோழநாட்டில் எங்குஞ்சென்று வெள்ளிய உப்பை விலைசெய்து நெல்லை ஏற்றிக் கொண்டுவந்த வலிய படகுகள் பந்தியிலே நிற்குங் குதிரைகளைப்போலத் தறிகடோறுங் கட்டப்பெற்றிருக்கும் உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்த

---

1. இக் காலத்தில் இதனைச் சிமிக்கி என வழங்குவர்.
2. "பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம்
நற்சிறு ரூர்தலி னங்கைமார் விரீஇ
உற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை
மற்றத்தே ருருள்கோடா வளமை சான்றவே"
என்றார் சிந்தாமணியினும்.

நெய்தல் நிலத்துத் தோட்டங்களும், மனவெழுச்சி தருதற் கேதுவான புதுவருவாயினையுடைய தோப்புகளும், அத் தோப்புகளுக்குப் புறம்பேயுள்ள பூஞ்சோலைகளும், முகிற் கறை சிறிதுமில்லாது தெளிந்த வானத்தில் திங்களைச் சூழ்ந்து மகம் என்னும் வான்மீன் விளங்கிநிற் போன்ற கரையினை அல்லது கோயிலையுடைத்தாய் மணங்கமழும் பல வண்ணப்பூக்கள் நிரம்பியிருத்தலாற் பலநிறமுடைத்தாய்த் தோன்றும் பொய்கைகளும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் காமவின்ப நுகர்ச்சியினைப் பயக்கும் இணைந்த ஏரிகளும், அக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் எங்கும் இருக்கின்றன.

(௪0 - ௫0) சோறிடும் அட்டிற் சாலைகள்

கதவுகளெல்லாம் புலியுருக்கள் செதுக்கப்பட்டன வாய்த் தம்வாய் பொருந்தப் பெற்றிருப்பத், திருமகளை எழுதிய திண்ணிய மதில்கள் அமைந்து இம்மையிற் புகழ் பரம்புதற்குக் காரணமான நற்சொல் வளரவும் மறுமை யினைத் தருதற்குரிய அறவொழுக்கம் நிலைபெறவுஞ் சிறந்த அடுக்களைகளில் மிகுதியாகச் சமைத்த சோற்றை வடித்த லால் ஒழுகுங் கொழுங் கஞ்சியானது யாற்றில் வெள்ளம் வந்தாற்போல எங்கும் பரவி ஓடுவதாயிற்று; அக் கஞ்சி யைக் கண்டு பருகுதற்குச் சென்ற எருத்துமாடுகள் ஒன் றோடொன்று சண்டையிடுதலால் அது மண்ணொடு கலந்து சேறாய்ப் பின் தேர்கள் ஓடுதலாற் புழுதியாய் மேலெழுந்து பல வேறுவகையான சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்த வெள்ளிய அரண்மனையின்மேற் படிந்து வெண்ணீற்றிற் புரண்ட களிற்றியானைபோல் அழுக்கேறப் பண்ணுவ தாயிற்று.

(௫௧ - ௫௫)

இன்னும், குளிர்ந்த கிணறுகள் பொருந்தப் பெற்றன வாய்ப் பெரிய எருத்து மாடுகள் நிற்கும் பல சாலைகளும்,

தவ ஒழுக்கம் நடைபெறும் அமணர் பௌத்தருடைய பள்ளிகளும் ஆங்காங்குள்ளன.

(ருஙு - ருஅ) காளிகோட்டம்

தாம் தங்கும் இளமரக்காவிலே விளங்கிய சடைமுடி யுடையரான முனிவர் நெருப்பிலிட்டு வேட்கும் நெய்ப் புகையைக் கண்டு புயலென அஞ்சிய குயிற்சேவல்கள் அச் சோலையிலிருத்தலை வெறுத்துத் தம் பெடைகளோடும் அவ் விடத்தை விட்டுப்போய்ப் பூதங்கள் காவலாயிருத்த லாற் புகுதற்கு அரிய காளிகோட்டத்திற் சென்று தூதுணம் புறாக்களோடும் ஓர் ஒதுக்கிடத்தே தங்கி யிருக்கும்.

(ருகூ - எச) செம்படவர் குப்பம்

நெடுநாட்பட்ட மரங்களை யுடையவாய்ச் சண்டை யிடுதற்குச் சமைத்த இடங்களும் நீர் அரித்தகரிய மணலும் உள்ள அகன்ற மேட்டுக் குப்பங்களில் குடியிருக்கும் பெரிய சுற்றத்தினையும் இனமான உறவினையுமுடைய வலிய தொழிலாளரான செம்படவர் கடல் இறுமீனின் சுட்ட தசையைத் தின்றும், வயல் ஆமையைப் புழுக்கின இறைச் சியை உண்டும், வயலிற் படர்ந்த அடப்பம்பூவைத் தலையிற் கட்டியும், நீரில் நின்ற ஆம்பல்மலரைப் பறித்துச் சூடியும், நீலநிறத்தினையுடைய வானத்தில் வலப்புறமாய் எழுந்து சுழன்று திரியும் நட்சத்திரங்களோடு கூடிய கிரகங்களைப் போலச்சண்டையிடாநின்ற அவ்வகன்ற மன்றத்திற் பலரும் ஒருங்கு திரண்டு கையொடு கைபிணைத்தும் படைக்கலங்க ளோடு படைக்கலந் தாக்கியும் உடம்போடு உடம்புபட உரைசியும் மிக்க சினத்தோடும் ஒருவர் ஒருவர்க்குப் பின்னிடையாது பெருஞ்சண்டை செய்து அதனானும் வலியடங்காராய் ஒருவரோடொருவர் மாறுபட்டுக் கல்லை

வீசுகின்றனர். அங்ஙனம் அவர் எறியுங் கவண்கல்லிற்கு மிக அஞ்சிப் பச்சென்ற பனைமரத்தின்மேலிருந்த பறவைகள் பறந்துபோகின்றன.

(எ௫ - எஎ) புறச்சேரியின் தன்மை

குட்டிகளையுடைய பன்றியும் பல கோழிகளும் உறை வைத்த சிறிய கிணறுகளும் இருக்கின்ற அச் செம்படவர் புறச்சேரியிலே செம்மறி ஆட்டுக்கிடாய்களோடு கௌதாரிப் பறவைகள் விளையாடா நிற்கும்.

(எஅ - க0௫) காவிரித்துறைச் சிறப்பு

நட்டகல்லிற் றெய்வமாய் நின்றவனுக்குக் கேடகத்தை வரிசையாவைத்து வேலை நிறுத்தியவாறுபோல நீண்ட தூண்டிற்கோலைச் சார்த்திவைத்திருக்கும் குறுகின கூரையையுடைய குடியிருப்புகளின் நடுவில், நிலவின் இடையிலே சேர்ந்த இருளைப்போல மீன்வலை யுலரும் வெள்ளிய மணல்பரந்த முற்றத்தின்கண், விழுதையுடைய தாழஞ்செடியின் கீழ்வளர்ந்த வெண்கூதாளமலராற்செய்த மாலையை யணிந்தவராய்ச் சினைகொண்ட சுறுமீன் கொம்பை நட்டு அதனையே இருக்குமிடமாக ஏற்றிய வலிய கடற் றெய்வத்தின் பொருட்டாக மடலையுடைய தாழைமலரைச் சூடியும், பொரிந்த மரத்தினையுடைய பனையின் கள்ளைக் குடித்தும், புல்லிய தலையினை யுடைய செம்படவர் பசிய தழையினை யுடுத்த தம் பெண்டிரோடும் பரந்த பனிக்கடலில் மீன் பிடிக்கவுஞ் செல்லாது அத் தொழிலைவிட்டு முழுமதி விளங்கும் உவாநாளிலே தாம் வேண்டுவன உண்டு விளையாடியும், பின் புலால்நாற்றம் வீசுகின்ற மணலையுடைய பூங்கானற்சோலையில் கரியமலையைப் பொருந்திக்கிடந்த செக்கர்மேகம் போலவும் தாயின் கொங்கையைத் தழுவிக் கிடந்த மகவைப்போலவும் தெளிந்த நீரையுடைய கட

லொடு காவிரியாறு சென்று கலக்கும் மிகக்குளிர்ந்து முழங்கா நின்ற புகார்முகத்தில் தீவினைபோகக் கடல்முழுக் காடியும், பின் அவ்வுப்புநீங்க வேறுநீரிலே குளித்தும், நண்டுகளைப்பிடித்து ஆட்டியும்,உலவுகின்ற அலையிற்போய் அதனை உழக்கியும், பாவைசெய்தும், ஐம்பொறிகளானும் நுகரப்படுவனவெல்லாம் நுகர்ந்து மயங்கியும், அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் நீங்காத காதற்கிழமை யுடையராய், இவ்வாறு பகற்பொழுதெல்லாம் போக்குதற்குக் காரண மாவதாய்ப் பெறுதற்கரிய பழஞ் சிறப்புக்களையுடைய சுவர்க்க நாட்டை ஒப்பதாய் என்றும் பொய்யாமல் நீர் வருதலையுடையதாய்ப் பூக்கள் நிறைந்த காவிரித்துறை விளங்குமென்க.

(க0சு - ககரு) கடையாமச் சிறப்பு

தங்கொழுநரைப் புணர்ந்த அழகிய மங்கையர் பட்டாடைகளைக் களைந்தெறிந்து வெண்டுகில் உடுத்தவராய்த் தேனுண்டலை விடுத்துக் காமவின்பச் சுவைத்தேனை நிறைய உண்ணுநின்று தங்காதலர் சூடிய மாலையைத் தமதென றெடுத்துச் சூடிக்கொள்ளவும், தங் காதலிமார் மலைந்த கோதையைத் தமதென்று அவர் காதலர் அணிந்துகொள்ளவுமாக அவர் காமவின்பச் சுவை நுகர்கின்ற உயர்ந்த மாடங்களில் எரியும் விளக்கங்களைப் பார்த்து முன்வளைந்த கட்டுமரத்தைக் கடலிடத்தே கொண்டு சென்ற பரதவர் அவற்றை எண்ணுநிற்பவும், அந்நகரத்தி லுள்ளார் இரவில் முன் யாமத்துப் பாட்டுக் கேட்டும் நாடகம் பார்த்தும வெண்ணிலவிற் பெறும் பயன்களைத் துய்த்தும் கண்ணுறக்கம் பெற்ற கடையாம மென்க.

(ககசு - கஉரு) சுங்கங்கொள்வோர் நிலை

அவ் வியாமத்திலே, பெரிய காவிரியாறு பலவயி னிருந்த பூக்களின் மணமெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு வந்து

சேர்க்கும் தூய எக்கர் மணலில் அயர்ந்து உறங்கியவண்ண மாய், வெள்ளிய பூங்கொத்தும் மடலும் உள்ள தாழை யினையும் கரையினையுமுடைய அகன்ற பண்டசாலைத் தெரு வில் நல்ல அரசனது பொருளைப் பிறர் கவராமற் காக்கும் அடிப்பட்ட புகழினையுடைய காவற் றொழிலாளர் காயுஞ் சினத்தையுடைய வெங்கதிர்ச் செல்வனை பகலவனது தேரிற் கட்டிய புரவி ஒரு நொடிப்பொழுதாயினும் மடிந் திராது இயங்குதல்போல நாடோறும் இளைப்புறாது சுங்கங் கொள்ளும்படியாக இருப்ப ரென்க.

(கஉ௫ - கச௩) பண்டசாலை முற்றம்

குறைவின்றி முகந்த நீரை முகில் மலையிலே பொழி யவும், மலையிற் பொழிந்த நீர் கடலிற் சென்று பரவவும் மாரிக்காலத்தே பெய்தல் போலப் பிறநாடுகளி லிருந்து கடன்மேல் வந்தன கரையி லேறவும், தமிழ்நாடுகளி லிருந்து வந்து கரையிற் கிடப்பன பிறநாடுகளுக்குப் போகல்வேண்டி நீர்மேல் மரக்கலங்களிற் சேரவுமாக, அறிவான் அளந்தறிதற் கரியவாகவுள்ள பல பண்டங்களும் வரம்பறியப்படாவாறு வந்து தொக, அரிய காவலமைந்த பெரிய சுங்கச்சாவடியிலே காவற்காரன் சோழ மன்னர் அடையாள முத்திரையான புலியை இலச்சினையாக இட்டுப் பின் அவற்றை வெளியே போக்கினமையால், மதித்தறியப்பட்ட அப் பல பண்டங் களும் பொதிந்து வைக்கப்பட்ட மூட்டைப்போர்மேற் ஏறி முகில் உலாவப்பெறுங் குவட்டினையுடைய பெரிய மலைப் பக்கங்களிலே விளையாடும் வருடை மான்களின் றொற்றம் போலக் கூரிய நகங்களையுடைய ஆண் நாய்கள் ஆட்டுக் கிடாய்களோடு குதிக்கும் பண்டசாலை முற்றமென்க.

(கசஉ - க௫அ) அங்காடித் தெரு

அணுக அணுகப் படிகள் தொடுக்கப்பட்டு அமைந்த, நீண்ட ஏணிகள் சார்த்தியிருக்கும் சுற்றுத் திண்ணைகளும்

பல கட்டுகளும், சிறுவாயில் பெருவாயில்களும், பெரிய இடைகழிகளும்[1] பொருந்தச் சமைக்கப் பெற்றனவாய், நீர் முகில்கள் உராயும் உயர்ந்த மாடத்தில் சிவந்த அடியினையும் நெருங்கிய தொடைகளையும் பசிய அணிகலங்களையும் பெரிய அரையினையும் நுண்ணிய ஆடையினையும் பவளம் போல் நிறத்தினையும் மயில்போற் றோற்றத்தினையும் மான் போல் நோக்கினையும் கிளிபோலும் மழலைமொழியினையும் மெல்லென்ற சாயலினையும் உடைய பெண்கள் தென்றற் காற்று நுழையும் சாளரத்தைப் பொருந்தி நின்று, உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் நுண்ணிய மகரந்தப்பொடியைச் சொரியும் காந்தட்செடியின் கணுக்களிலிருந்து கிளைக்கும் கவிந்த முகைக் குலையைப் போலும் தமது தொடி நெருங்கிய கையை மேலெடுத்துத் தொழா நிற்ப, முருகப்பிரானுக்கு வெறியாட்டு எடுக்கும் மகளிர்க்குப் பொருந்தப் பரம்பி வேய்ங்குழல் இசைக்கவும் யாழ் ஒலிக்கவும் முழா முழக்கஞ் செய்யவும் முரசம் ஒலிப்பவும் திருவிழா இடையறாது நடைபெறும் அங்காடித் தெருவென்க.

(௪௫௧ - ௪௮௩) நகரிற் கொடிச்சிறப்பு

குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய தெய்வத்தை ஏற்றுவித்த மலர்களணிந்த கோயில் வாயிலிலே பலருந் தொழுது செல்லுங் கோழிக்கொடியும், உணவுப் பொருள்கள் வைக்கப் பட்டிருக்குங் கொழுவிய பேழையினைத் தாழிடுவித்துப் போற்றிய குளிர்ந்த பல பண்டங்களின்மேல் வெள்ளிய அரிசியைப் பலியாகச் சிதறிப் பாகாகக் காய்ச்சி வார்த்த பசிய மெழுக்கைப் பூசிய கோல்களை நாட்டி அவற்றின்மேற் கவித்திட்ட சட்டத்தின்மேல், வருகின்ற நீராற் றிரட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட வெண்மணல் நிரம்பிய காட்டியாற்றின்

1. இக்காலத்திதனை 'ரேழி' என்று வழங்குவர்.

கரை மருங்கில் நின்ற அழகிய கரும்பின் ஒண்பூப்போலத் தோன்றும்படியாக நட்ட துகிற்கொடியும், பலவாகிய நூற் கேள்விகளில் துறைபோகக் கற்றமையாலே தொன்று தொட்டுப் பிறரை ஏவுவதற்கு உரிமைவாய்ந்த நல் ஆசிரியராயுள்ளார் வழக்கிட்டுப் பிறர்க்கு மெய்ப்பொருள் தெருட்டுதற் பொருட்டு நாட்டிய அச்சந்தருங் கொடி களும், கட்டுத் தறியை அசைக்குங் களிறுபோலக் காண் பார்கட்கினிய காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தில் நெருங்கி நின்று அசையும் மரக்கலங்களின்மேற் கட்டிய கொடிகளும், மீனையும் இறைச்சியையும் அறுத்து அவற் றின் ஊனை நெய்யிற் பொரிக்கின்றமையால் ஆரவாரம் நிறைந்த முற்றத்திலே மணலைக் குவித்து மலரைச் சிதறிக் கள்ளுண்பார் பலரும் நுழைதற்குக் காரணமான கள்ளுக் கடையின் பலிதரப்பெற்றவாயிலிலேகள்ளுவிற்றலை யறிவித் தற்கு அறிகுறியாகக் கட்டிய கொடியும், ஆகிய இவற்றோடு இன்னும் வேறு வேறு கொடிகளும் மிகக் கலவாநிற்பப் பலவேறு உருவாற் சிறந்த பெருங்கொடிகளும் நிறைந்தமை யால் அவற்றின் நீழலிலே ஞாயிற்றின் கிரணங்களும் நுழையக் கூடாதனவாக வளம் பொருந்திய நகர் என்க.

(௧அ௫ - ௧௯௩) தெருக்களிலுள்ள பொருள்வளம்

இப்பெற்றித்தான நகரத்தின் எல்லையில் கெடாத நற்புகழையுடைய தேவர்கள் காவலாய் நிற்கின்றமையால் இடையூறு சிறிதுமின்றிப் பிறநாட்டிலிருந்து கடல் வழியே நாவாயிற் கொண்டுவந்த நிமிர்ந்து விரைவாய்ச் செல்லுங் குதிரைகளும், வட்டையிலே கொண்டுவந்த கரிய மிளகு பொதிகளும், வடக்கே இமயம் மேரு முதலிய மலை களினின்றுங் கொண்டுவந்த பலதிறப்பட்ட மணிகளும் பொன்னுருக்குக் கட்டிகளும், குடகுமலையினின்றும் வந்த சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டைகளும், தென்கடலிற்குளித்து

எடுத்து வந்த முழுமுத்துக்களும், கீழ்கடலிற் றுருவிக் கொண்டு வந்த செம்பவளங்களும், கங்கையாற்றிற் பிறந்த பொருள்களும், காவிரியாற்றின் பொருள்களும், இலங்கைத் தீவினின்றும் போந்த உணப் பொருள்களும், கடாரத்தி னின்று கொணர்ந்த நுகர்ச்சிப் பொருள்களும், இவையே யன்றி யின்னும் பல அரிய பெரிய பண்டங்களும், நிலந் தாங்கமாட்டாமல் நெளியும்படி ஒருங்கு தொக்கமையினாலே பலவகைப்பட்ட பொருள்வளங்களும் ஒன்றோடொன்று அளாய அகன்ற தெருக்களென்க.

(கககூ—உஙஉ) வேளாளர் குடிச்சிறப்பு

இத் தன்மைத்தாகிய தெருவினும், துறைமுகத்து நடுவினும், கடற்கரை மருங்கினும் மகிழ்ந்து இனிது உறங்கிச் சுற்றம் தழைத்துத் தமக்குப் பகையாவார் இவ ரென்று எண்ணாது வலைஞர் முன்றிலிலே மீன் பாயவும் ஊன்விற்பார் குடிசையிலே ஆடு முதலான விலங்குகள் திரண்டு நிற்கவும் ஆக இவ்வாறு கொலைபுரிவாரை அதனி னின்று நீக்கியும், களவு காண்பாரை அதனினின்று நீக்கி யும், தேவரைப் போற்றியும், ஆரியர் உவக்கும்படி அவர் வேண்டும் வேள்விகளை வேட்டு அவரை நுகர்வித்தும், நல்ல ஆக்களோடு எருதுகளைப் பாதுகாத்தும், நான்மறை வல் லோர்க்கு உண்டாம் புகழை நிலைபெறச் செய்தும், வரும் விருந்தினர்க்கு நுகர்தற்குரிய பலபண்டங்கள் கொடுத்தும் பசிய சோறு கொடுத்தும் அறவொழுக்கம் பிறழாது யார்க் கும் குளிர்ப்பக்கூறி அன்பு சுரக்கும் வாழ்க்கையின்கண் நிலைபெற்ற வளைந்த கலப்பையின் உழவு தொழிலையே நச்சு கின்ற வேளாளர் தமது நீண்ட நுகத்திற்றைத்த பகலாணி போல் நடுநிலை திறம்பாது நின்ற நல்ல நெஞ்சினையுடைய ராய்த் தமக்குந் தங்குடிக்கும் வடுவாமென்றுணர்ந்து

பொய்யை யொழித்து மெய்ம்மையே கூறித் தம்முடைய பண்டங்களையும் பிறருடைய பண்டங்களையும் ஒரு பெற்றியாகக் கண்டு, தாம் பிறரிடத்து அப் பண்டங்களை விலை கொள்ளும்போது மிகுதியாகக் கொள்ளாமலும், தம் பண்டங்களைப் பிறர்க்கு விலையிடுங்காற் குறையக் கொடாமலும் ஊதியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி விற்று இந் நெறியே தொன்றுதொட்டு வரம்பின்றிப் பொருள் தொகுத்து அவர் நெருங்கியிருக்குங் குடியிருப்பு என்க.

(உகக—உகஅ) காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பு முடிபு

வேறுவேறாகச் சிறந்த அறிவு வாய்த்த சுற்றத்தினையுடைய நன்மக்கள் திருவிழாக்கொண்டாடும் பழைய ஊரிலே சென்று கூடினாற்போலப், பலவேறு வகைப்பட்ட மொழிகள் வழங்குவோராய்க் குற்றமற்ற பலநாடுகளினின்றும் வந்த மக்கள் எல்லாரும் சென்று தன்கண் உள்ள நன்மக்கள் கூட்டம் பலவோடும் பழகிக்கலந்து உறையும் வழுவாத சிறப்பினையுடைய காவிரிப்பூம்பட்டின மென்க.

(உகஅ-உஉ0) பாட்டிற் கருக்கொண்ட பொருள்

இவ்வியல்பினதாய்ச் சிறந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே எனக்கு உரிமைப்பொருளாகப் பெறுவேனாயினும் ஏ நெஞ்சமே! நீண்ட கருங்கூந்தலினையும் விளங்கும் பூணினையுமுடைய என் காதலி ஈண்டுத் தனியளாயிருப்ப இவடன்னைப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்படமாட்டேன் கண்டாய் என்க.

(உஉ0-உஙக) கரிகாற் பெருவளத்தான் தன்னைச் சிறை செய்த பகைவரைத் தப்பிப்போய் அவரை வென்றமை

கூரிய நகத்தினையுடைய புலிக்குட்டியானது கூட்டில் அடைபட்டு வளர்ந்தாற்போலப் பிறரிட்ட சிறைக்காவலிற் றங்கியிருந்து அதனாற் றன் பெருமைக்குணம் வயிரமேறி

முற்றுதலானே, குழியில் வீழ்ந்த களிற்றியானை அதன் கரையைக் கொம்பாற் குத்தித் தூர்த்துத் தன் பிடியி னிடத்தே சென்று சேர்ந்தாற்போலத் தன்னுணர்வாற் கூர்த்தறிந்து பார்த்துப் பகைவரது காவலமைந்த சிறைக் களத்து வலிய மதிலைத் தாண்டிப் புறத்தே நின்ற வாட்படை வீரரையெல்லாம் ஓட்டிப்போய்ப் பகைவர்க்கு அச்சத்தை விளைக்குந் தன்னரசவுரிமையை முறையே பெற்றும், அங்ஙனம் பெற்ற அவ்வளவில் உள்ளம் மகிழ் தல் பெறுஞய்ப் பின்னும் மண்கொளல் வேண்டுமென் றெழுந்த நசையால், பகைவருடைய காவலமைந்த அரண் களை அழித்துக் கதவைக் குத்தி யேந்தின மருப்பினதாய்ப் பகைவரது முடிசூடிய பெருந்தலையை உருட்டும் முன்ருளில் நகங்கள் பொருந்தப்பெற்ற அடிகளையுடைய யானையோடும் வடித்தமணிகள் கட்டிய குதிரையோடும் படையெடுத்துச் சென்று மாற்ருர்தம் படைமறவர் போர்க்களத்து விழவும் பெரிய வானத்தின்கட் பருந்துகள் உலாவவும், தூறு படர்ந்த கருங்கற் பாறைபோற் போர்வேண்டி யெழுந் தமைக்கு அடையாளமாகப் பூளைப்பூவும் உழிஞைப்பூவுஞ் சூடிப் பேயின்கண்ணைப் போன்ற முழங்கும் போர்முரசம் அகன்ற பாசறையிலே அதிர்ந்து முழங்காநிற்பச் சென்று பகைவர் இடங்கள் பாழாகும்படி அவரை முதற்போரிலே தோல்வி பெறச்செய்து, அவ்வளவிற் சினம் மாருது மேலும் போய் அவர் அரண்களை அழித்து நடந்து குளிர்ந்த மருத நிலத்துக் குடிகளைத் துரத்தி என்க.

(உசo - உசகு) மருதநிலம் பாழ்பட்டமை

அங்ஙனமெல்லாம் அப் பகைவருரைப் பாழ்படுத்தின மையால் முன்னே வெள்ளிய பூவினையுடைய கரும்பும் செந் நெல்லும் நீண்டு கரிய இதழ்க்குவளையொடு நெய்தற்பூவுங்

கலந்து முதலைகள் செருக்கித்திரிந்த இடம் அகன்ற செழும் பொய்கைகளெல்லாம், இப்போது கொழுந்தண்டுகளை யுடைய அறுகும் கோரைப்புற்களும் அடர்ந்து நீர் அற, இவ்வாறே வயலும் வாவியும் வேறுபாடின்றித் தந்தன்மை திரிந்திட, அறுப்புள்ள கொம்புகளையுடைய புல்வாய்க்கலைக ளொடு மான்பிணைகள் ஆண்டுத் துள்ளிவிளையாடும் பாழ் இடமாயின.

(உசசு - உருக) அம்பலங்கள் பாழ்பட்டமை

தாம் தம் பகைவர் மகளிரைச் சிறையாகக் கொண்டு வந்தமையின், அம் மகளிர் நீருண்ணும் துறையிலே முழுகி வந்து மாலைப்பொழுதிலே கொளுத்திய விளக்கினை யுடையதாய் மலர் அணியப்பட்ட மெழுகின இடத்திலே ஏறிச்சென்று உள்ளூரார் பலர் தொழுதுசெல்லவும், வெளி யூரினின்று புதியராய் வந்தார்தொழுது தங்கவும் அமைக்கப் பட்ட அருட்குறி நிறுத்திய அம்பலங்களெல்லாம் தங்கண் நின்றபருத்த தூண்கள் சாயும்படியாக உராய்ந்து களிற்றி யானையொடு பிடியானையுங் கூடியிருக்கும் இடமாயின என்க.

(உருஉ - உசுO) மன்றம் பாழ்பட்டமை

மிக்க விலையினையுடைய நறியமலர்களைத் தூவித் தெருவில் நின்று அறிவுவாய்த்தலையுடைய கூத்தர் முழவுக்கு இசைய முறுக்கின நரம்பையுடைய யாழிசை கேட்கும் பெரிய திருவிழாக்கள் இல்லையாய்ப்போன அச்சம் மிகுந்த மன்றங்கள் சிறிய பூக்களையுடைய நெருஞ்சிப் பூண்டும் அறுகம்புல்லும் பம்ப அழன்ற வாயினையுடைய நரிகள் ஊளையிடவும், அழுங்குரலாய்க் கூப்பிடும் கூகைக ளொடு கோட்டான்களுமிருந்து எதிர் கூவவும், தொகுதி கொண்ட ஆண்பேய்களொடு மயிரை அவிழ்த்துத் தொங்க விட்டு இருந்து பிணத்தைத் தின்னும் பெண்பேய்கள் கூடவும் ஆயின என்க.

(உசுக - உசுஅ) நகர் பாழ்பட்டமை

வளைந்த கால்களாய்க் கட்டப்பெற்ற நீண்ட மாடத்தின் றலைக்கடையிற்சென்றுநெருங்கி விருந்தினர் இடையறுதுண்டும் குறையாத பெருஞ்சோற்று வளம்நிரம்பிய அடுக்களை வாய்ந்து ஒளிபொருந்திய சுவர்களமைந்தவான நல்ல இல்லங்களின் உயர்ந்த திண்ணைகளின் மேலிருந்து பைங்கிளி இன்சொல் மிழற்றுதற்குக் காரணமான பால் நிறைந்த செழுவிய நகரம், செருப்பிட்ட அடியினையுடையராய்த் துடியொலிப்பத் திரண்டுசென்று வளைந்த வில்லையுடைய வேடர் கொள்ளைகொண்டு உண்டுவிட்டமையினாலே உணவின்றி வறிதாய்ப்போன நெற்கூடுகளின் உள்ளிருந்து வளைந்த வாயினையுடைய கூகைகள் நண்பகற் காலத்துங் குழறும்படி யாயிற்று.

(உசுகூ - உஎகூ) கரிகாற்பெருவளத்தான் வெற்றித்திரு

இங்ஙனமெல்லாம் புகுதற்கு அரிய காவலமைந்த மதில்சூழ்ந்த பகைவர் ஊர்களையெல்லாம் பெரும்பாழ் செய்தும் அதனாலும் அவர்மேற்கொண்ட செற்றம் தணியப் பெறுனய்த் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவனாதலின் 'இவன் மலைகளையெல்லாம் கல்லுவன், கடலைத் தூர்ப்பன், வானை விழச்செய்வன், காற்றை இயங்காமல் விலக்குவன்' என்று இவ்வாறெல்லாம்உலகத்தாரெல்லாரும்மீக்கூறும்படி தான் நினைத்தவற்றை அந் நினைத்தவாறே துறைபோக முடித்தல் வல்லவனாகலின், ஒளிநாட்டார் பலரும் வந்து தாழ்ந்து ஒடுங்கவும், பழைய அருவாள நாட்டினரசர் அவன் ஏவிய தொழிலைச் செய்தற்கு அவன்சொற் கேட்பவும், வடநாட்டிலுள்ள ஆரிய அரசர் வாடவும், குடநாட்டிலுள்ளார் மனவெழுச்சி குன்றவும், பாண்டியன் வலிகுறையவுஞ் சீறி, மன்னர்தம் நிலைபெற்ற மதிலைக் கைப்பற்றும் மதமுடைத்தாய் வலிய தாளினையுடைய யானைப்படையும்

மறத்தாற் சிறந்த வலிமையும் வாய்ந்தவனுய்ச் சினத்தாற் சிவந்த கண்களால் வெகுண்டு பார்த்துப், புல்லிய இடைய அரசரது கால் அழிந்துபடவும், இருங்கோவேள் சுற்றத்தார் கெடவும், காட்டையெல்லாம் அழித்து நாடாக்கிக், குளங்கள் அகழ்வித்துப் பலவளங்களும் பெருகச்செய்து, விளங்கும் மாடத்தினையுடைய உறையூரை விடுத்து, ஆண்டுக் கோயில்களையுங் குடிகளையும் நிலைபெறச் செய்து சிறுவாயிலும் பெருவாயிலும் அமைத்து, மதில்களில் அம் பெய்யும் குருவித்தலைகடோறும் அம்புக் கட்டுகளைப் பொருந்தவைத்துப், பகைவர் யாவராயினும் அவரொடு பொருதற்கு நேர்ந்துள்ளேமென வஞ்சினங் கூறிப், பின் அதனினின்றும் பிறழமாட்டேமென்னும் உறுதியுடைமையினலே முதுகுகாட்டிப் போகாது வீரத்திருமகள் என்றும் நிலைபெற்ற பெரிய மதிள் மின்போல் ஒளிவீசுதலால், இவனைப் பணிதற்கு வந்த வாரிறுக்கின முழவினையுடைய மற்றை அரசர் தம் ஒளிமழுங்கப் பெற்றாராய்ப், பின் இவன் அருளுக்கத்திற்குத் தக்காராகல்வேண்டி இவனைப் பணிதலால் அவர் முடிகளிற் குயிற்றிய மணிகள் உரிஞ்சிய மிக்க வலியினையுடைய வீரக்கழல் கட்டின காலினையும், பொற்றொடி யணிந்த தன் புதல்வர் ஓடி விளையாடவும் தொழில் முற்றுப் பெற்ற அணிகலங்கள் அணிந்த தன் மனைவிமாரின் முகிழ்த்த கொங்கைகள் தழுவவும் செஞ்சந்தனக் குழம்பு கலந்த மார்பினையும், ஒள்ளிய பூண்களையும் உடையனுய்ச் சிங்கவேற்றை யொத்துப் பகைவர்க்கு வருத்தத்தை விளக்கும் வலியினனுன கரிகாற் பெருவளத்தான் என்க.

(உகக - உ0க) முன் கருக்கொண்ட இப் பாட்டின் பொருள் முடிபு

இப் பெற்றியனுன அவ் வேந்தன் பகைவர்மேல் ஓச்சிய வேலைக்காட்டினுங் கொடியதாயிருந்தது யாம்

போதற்கு எழுந்த கானகம்; இவள் அகன்ற மெல்லிய தோள்களோ அவன் செங்கோலினுங் குளிர்ந்தவாயிருக்கின்றன என்க.

ரு. பாலை

பாலையென்பது பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் உணர்த்தும் அகவொழுக்கமாம். தன்மனக்கினிய காதலியை மணந்துகொண்டு தலைமகன் இல்லிருந்து இல்லறம் நடாத்துங்கால், வேற்றுநாட்டிற் சென்று பொருடேடலைக் கருதித் தன் மனைக்கிழத்தியைப் பிரிந்து போதற்குக் குறித்தவழி, அக் குறிப்பினை அறிந்த அவன் காதலி அவனைப் பிரிதற்கு ஆற்றாளாய் மிக வருந்தாநின்றனள். அவ் வருத்தத்தைக் கண்டு அவளைப் பிரியப்பெறானாய்த் தன் நெஞ்சை நோக்கி, "முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும், வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என்று கூறித் தான் செல்லுதல் தவிர்ந்தான். இங்ஙனஞ் செலவு தவிர்ந்தது இப்போது ஆற்றாளான இவளைப் பலதிறத்தானும் அறிவுறுத்தி ஆற்றிப் பின் பிரிதற் பொருட்டேயாம். ஆகவே, இப்போது தான் பிரிதலை யொழிந்தது பின் பிரிந்து போதற்குக் காரணமாகையால் இப் பாட்டுப் 'பிரிதல் நிமித்தத்' தின்கண் வந்த பாலையொழுக்கத்தை விளக்குவதாயிற்றென்க. இதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே[1]
வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்"

என்று கூறியவாற்றானுங் காண்க.

---

1. பொருளதிகாரம், கற்பியல், சச

ரு. வாகை

பாலை என்னும் மக்கள் அக ஒழுக்கத்தைக் கூறுகின்ற இப் பாட்டின்கண் அவரது புறஒழுக்கமுங் கூறல் வேண்டின் அப் பாலையென்னும் அகவொழுக்கத்தோடு இயை புடைய வாகை என்னும் புறவொழுக்கமே கூறற்பாற்றும். என்னை? "வாகை தானே பாலையது புறனே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராகலின் என்க. அவை இரண் டும் அங்ஙனம் இயைபுடையவா றென்னையெனின், 'வாகை' என்பது ஒருவர் தம் திறத்தினை ஏனையோரின் மிக்குத் தோன்ற விளக்குதலாம்; எனவே, இஃது ஒருவர்க்கு உள தாம் வெற்றி என்னும் புறவொழுக்கத்தை உணர்த்துவ தென்பது இனிது பெறப்படும். 'பாலை' என்பதுங் காதற் கிழமையிற் சிறந்த தன் காதலிபாற் சென்ற அன்பின் வழியே ஒழுகி அவளிடத்தே தங்கியிராது, இல்லற வாழ்க் கையினை இனிது நடப்பித்தற்கு இன்றியமையாது வேண் டப்படும் நன்பொருள் திரட்டுதற்பொருட்டு அவள்மேற் சென்ற அன்பினை அடக்கி வெற்றிகண்டு தலைமகன் பிரிந்து போதலை உணர்த்துவதாம். ஆகவே, அகத்தே நிகழும் அன்பை வெற்றிகாணும் 'பாலை'யும், புறத்தே நிகழும் பகை வர் மறத்தை வெற்றிகாணும் 'வாகை' யுந் தம்முள் ஒப்புமை யுடையவாதல் தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனித் தன்காதலிமாட்டுச் சென்ற காதலை அடக்கிப் பிரிதற்கு எழுந்த தலைவன் அவள் மிக வருந்துதல் கண்டு இரங்கி அவளை ஆற்றுதற்குத் தங்கிய 'பாலை' ஒழுக்கத்தைக் கூறும் இப் பாட்டின்கண் 'வாகை' என்னும் புறஒழுக்கம் யாண்டுக் கூறப்பட்டதெனிற் காட்டுதும்: கரிகாற்சோழன் தன் இளம் பருவத்தே பகைவர் இட்ட சிறைக்களத்தில்

இருந்தபோது, அவரை வெல்லும் வகையெல்லாம் நினைந்து பார்த்துப் பின் அச் சிறைக்களத்தினின்றும் அஞ் சாது தப்பிப்போய்த் தன் அரசவுரிமையினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அப் பகைவர்மேற் சென்று அவரை யெல்லாம் வென்று அவர் நாடு நகரங்களை அழித்து வெற்றி வேந்த னாய்ச் செங்கோல் ஓச்சினமை இருநூற்றிருபத்தோராம் அடிமுதற்கொண்டு இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்ப தாம் அடிகாறும் இனிது விரித்துக்காட்டினாராகலின் பாலை யோடு இயைபுடைய 'வாகை' என்னும் புறத்திணையும் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரால் ஈண்டுச் சொல்லப்பட்டதென்க.

சூ. பாட்டின் வரலாறு

இனி, இப்பாட்டின் வரலாற்றைப் பின்வருமாறு உய்த் துணர்ந்துகாட்டல் இழுக்காது. இதனை யியற்றிய நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங்கண்ணனார் தம் ஆருயிர்க் காதலி யொடு மருவியிருந்து இல்லறம் நடாத்துகின்றுழி அவர் தமக்குள்ள பொருள்வளஞ் சுருங்க வறுமை வந்து நலிவ தாயிற்று. அவ் வறுமைநோயினைக் களைந்து விருந்தோம்பி வாழ்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருள் பெறற் பொருட்டுக் கரிகாற்சோழனிடத்துப் போதற்குக் கருதினார். அக் கருத்தறிந்த அவர் அருமை மனைவியார் அவரைப் பிரிதற்குச் சிறிதும் பொருந்தாராய் வருந்தினார். அவ் வருத்தங் கண்டு பிரிதலைத் தவிர்ந்த அவ்வாசிரியர் தாம் கரிகாற்சோழன்பாற் போதற்குக் கருதினமையும், அது தெரிந்து தம் மனைவி வருந்தினமையும், அவள் ஆற் றுமையினைத் தணித்துப் பின் ஒருகாற் பிரிதற்பொருட்டுப் போகாது தவிர்ந்தமையும் இனிது விளங்க நல்முறவுரைத்

துத், தாம் சோழ வேந்தனிடத்துப் பரிசில் பெறவேண்டி னமையும் "முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்" எனக் குறிப்பால் அறிவித்து, அக் கரிகாற்சோழ மன்னற்குரிய அரிய பெரிய வெற்றித் திறங்களெல்லாம் நடந்தவாறே மொழிந்து இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச் செய்தனர். இங்ஙனம் இயற்றிய இவ்வருந்தமிழ்ச் செய்யுளைப் பின்னொருகால் இவர் அச் சோழ வேந்தன்பாற் சென்று காட்ட அவன் இவர் செய்யுளின் சொற்சுவை பொருட் சுவைகளை மிக வியந்து இவர்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசிலாக வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தான்; இது "தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன் பத்தொடாறு நூறாயிரம் பெறப், பண்டு பட்டினப் பாலைகொண்டதும்" என்னுங் கலிங்கத்துப்பரணிச் செய்யுளால் அறியப்படும்.

எ. ஆக்கியோன் வரலாறு

இனி இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச் செய்த நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங்கண்ணனார் கடியலூரிற் பிறந்தவரென்பது இவர் பெயர் அவ்வூர்ப் பெயரொடு புணர்த்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்று வழங்குமாற்றால் அறியப்படும். இவர் பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்களில் அந்தணர்குடிக்கு உரியாரென்பது, தொல்காப்பியம் மரபியலிற் பேராசிரியர் "ஊரும்பெயரு முடைத் தொழிற் கருவியும், யாரும் சார்த்தி யவையவை பெறுமே" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் "உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன" என்று உரை கூறியவாற்றால் தெளியப்படும்.

இனி, இவர் இன்ன சமயத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகினரென்பது செவ்வனே பெறப்படவில்லை. இவ்வாசிரியர் தாம் இயற்றிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில் "காந்தளஞ் சிலம்பிற்களிறுபடிந் தாங்குப், பாம்பணைப் பள்ளியமர்ந்தோ ணங்கண்" என்று கூறினராகலின் இவர் வைணவ சமயத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகின ரென்னுமோ எனின்; காஞ்சி நகரத்திற் செங்கோல் ஓச்சிய தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் வேந்தன்பாற் சென்று பரிசில் பெறும்படி பாணரை ஏவிப் பாடுமிடத்து, அவன் அரசு வீற்றிருந்த அக் கச்சி நகரத்தில் திருக்கோயில் கொண்ட திருமாலையும் வழிபட்டுச் சென்மின் என்று அப் பாணரை நோக்கிக் கூறியதன்றி, இவர் திருமாலை வழிபட்டு வந்தனரென்பது அதனாற் சிறிதும் பெறப்படாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தா வுரையாமென்க. அக் கச்சி நகரத்திற் சிவபிரான் கோயிலும் இருப்ப அதனை விடுத்துத் திருமால் கோயிலையே இவர் மிக்கெடுத்துக் கூறியவா றென்னை யெனின்; தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் அச் சோழ மன்னன் திருமால் குடியிற் றோன்றினோனென "இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின், முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை யந்நீர்த், திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்" எனும் பெரும்பாணாற்றுப்படையடிகளிற் கூறினராகலின், அவ் வேந்தன்பாற் போம் பாணர்க்கு அவன் தன் குடித் தெய்வமாய் வழிபடுந் திருமாலைத் தொழுது செல்கவென அறிவுறுத்தருளினராகலின் அது கடாவன்றென மறுக்க. இங்ஙனமன்றித் திருமாலைக் கூறினமையானே இவர் வைணவரா மெனின், "கருவி லோச்சிய கண்ணகன் எறுழ்த்தோட், கடம்பமர் நெடுவேள்" என்று முருகக் கடவுளையுங் கூறினராகலின் இவர் சைவ சமயத்திற்குரியராம் போலுமென எதிர்மறுத் துரைப்பார்க்கு இறுக்க

லாகாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் வழூவுரையா மென்க. இவ்வாற்றால் இவர் இன்ன சமயத்தவர் எனத் துணிபுரை விரித்தற்கு வலிய சான்றின்மை காட்டப்பட்டதாகலின் இவர் சமயம் இதுவென்பது துணியப்படாதுபோலுமென்க.

அற்றாயினும், இவரது பெயரின் றன்மையை உற்று நோக்குமிடத்து இவர் சைவசமயத்திற்குரியார் என்பது புலப்படுகின்றது. 'உருத்திரங்கண்ணனார்' என்னுஞ் சொற்றொடர் உருத்திரனுக்குக் கண்போற் சிறந்த இளைய பிள்ளையாரான முருகக் கடவுளைக் குறிப்பதொன்றாம். சைவ சமயந் தழீஇயொழுகுங் குடியிலுள்ளாரே அப் பெயரிட்டு வழங்குதல் மரபாய்ப் போதரக் காண்டலின், இவ்வாசிரியர் சைவசமயத்திற்குரியராம் போலுமெனக் கூறல்இழுக்காது.

அ. பாட்டுடைத் தலைவன்

இனி இப் பாட்டுடைத் தலைவனான சோழன் கரிகாற் பெருவளவன் இற்றைக்கு ஆயிரத்துத்தொளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் சோழநாட்டின் தலைநகரான காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் செங்கோலோச்சினான். இவன் கிறித்து பிறந்த முதல் நூற்றாண்டின்கண் அரசுரிமை பெறலாயினானென்பதும், மதுரை மாநகரிற் கடைச்சங்கமும் இவன் காலத்தேதான் நிரம்பப் பொலிவுபெற்றிருந்த தென்பதும் யாம் எழுதிய **மாணிக்கவாசகர் காலம்** என்னும் நூலில் இனிது விளங்க விரித்துக் காட்டப்பட்டன. அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது வரம்பின்றிவிரியுமாகலின் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. கடைச்சங்கத்தாராற் றொகுக்கப்பட்ட **பத்துப்பாட்டுக்களில்** இரண்டு பாட்டுக்கள் இயற்றிய ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனாரும் ஆயிரத்துத்

தொளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவரென்பதும் இதனால் விளங்கற் பாலதே யாம்.

இனி, இச் சோழமன்னன் தான் இளைஞனா யிருந்த காலத்துப் பகைவராற் பற்றப்பட்டுச் சிறைக்களத்தே யிடப் பட்டானென்பதூஉம், பின் அச் சிறைக்களத்தினின்றுந் தப்பிப்போய்த் தன் அரசுரிமையினை எய்திப் பின்பு அப் பகைவர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவரையெல்லாம் வென்றானென்பதூஉம் இப் பட்டினப்பாலையின் இறுதிப் பகுதியால் நன்கு புலப்படுகின்றன.

இன்னும் இவன் இளைஞனாயிருந்தபோது ஒருகால் இவன் பகைவர் இவனைக் கொல்லும்பொருட்டு இவனிருந்த இல்லத்தைத் தீக்கொளுவ, இவன் அதற்கு அஞ்சாது அத் தீயினடுவே போய் அப்பாற்பட்டு உயிர்பிழைத்தானென் பதும், அங்ஙனம் அத் தீயைக் கடந்து செல்லுங்கால் இவன் கால் கரிந்துபோயினமைபற்றியே இவன் கரிகாற் சோழனென்னும் பெயர் பெறுவானாயின னென்பதும், இவன் தன் அரசுரிமையினை எய்துங்கால் இவன்றன் அம்மானான இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் இவற்குப் பெருந்துணையாயிருந்தா ரென்பதும், இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனொடு வெண்ணி யென்னும் ஊர்ப்புறத்தே போர்செய்து வெற்றிகொண்டா னென்பதும், அங்ஙனம் போரியற்றுங்கால் அச் சேரலாத னுக்குத் துணையாய் வந்த பாண்டியன் ஒருவனையுந் தோல்வி பெறச் செய்தானென்பதும், பின்னொருகால் இமயமலை வரையிற் சென்று ஆரியவரசரை யெல்லாம் வென்று அம் மலைக்குவட்டின்மேல் தன் புலிக்கொடியை நாட்டினா னென் பதும், இருங்கோவேளின் வழிவந்த சுற்றத்தார்க்கு இவன் பெரும் பகைவனென்பதும், இவன் தமிழ்ப்புலவர்களை மிகவும் பாதுகாத்து வந்தமையால் அவர்களாற் பெரிதும்

நன்கு மதிக்கப்பட்டு வந்தானென்பதும் **பழமொழி, பொருந ராற்றுப்படை, புறநானூறு** முதலிய நூல்களால் இனிது விளங்குகின்றன.

---

௯. பாட்டின் நலம் வியத்தல்

இனி, இப்பாட்டின்கண் உள்ள பொருளமைதியின் நலத்தைச் சிறிது ஆராய்வாம். ஒரு பாட்டின்கண் அமைந்த பொருளுக்கும் அதனைவிட்டுத் தனியே கிடந்த பொருளுக்கும் வேறுபாடு பெரிதாம். தனியே கிடந்த பொருள் அறிவுக்குப் புலப்படும் அவ்வளவேயன்றி வேறு இன்பம் பயப்பதன்றாம். பாட்டின்கண் அமைந்தபொருளோ அறிவிற்குப் புலப்படுவதுடன் நம் மனநினைவின் உணர்ச்சியை எழுவித்து இன்பம் பயப்ப தொன்றாம். திங்கள் வானில் விளங்குகின்றதென்று ஒருவன் உரைத்தால் அவ்வுரை நம் அறிவுக்கு ஓருண்மையை அறிவிக்கும். அவ்வளவேயன்றி அதன்மேற் றருவது சிறிதுமில்லையன்றே? அவ்வாறன்றிக்,

"கொழுந்தா ரகைமுகை கொண்டலம்
பாசடை விண்மடுவில்,
எழுந்தார் மதிக்கமலம் எழில்தந்தென"

என்னும் **திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்** திருப்பாட்டை ஒருவர் உரைப்பக் கேட்டால், 'விரிந்த நீலவானம் என்னும் நீர்மடுவில் முகிற்குழாமாகிய பச்சிலை பரவியிருப்ப இடையிடையே வான்மீன்க ளாகிய வெண்டாமரை முகைகள் நிறைந்து விளங்க அவற்றின் நடுவில் முழுவெண்டிங்களாகிய ஒரு வெண்டாமரை அலர்ந்து அழகுடைத்தாய்த் தோன்றுகின்றது' என்னும் அச்செய்யுட்பொருள் நம் அறிவுக்குப்

புலனுதலொடு நம்மனநினைவின் உணர்வினையும் எழுவித்து இன்பந்தருதல் கண்டாமன்றே? மற்று இங்ஙனம் இன்பம் பயத்தல் அச் செய்யுட்பொருளுக்கு மட்டும் எவ்வாறு பொருந்துவதாயிற்று என்று நுணுகிப்பார்க்குமிடத்து, இராக்காலத்தே முழுநிலவுடன் காணப்பட்ட அவ்வானின் தோற்றத்தை நிலத்தின்கண்ணுள்ள ஒரு மடுவின்றோற்றத் தோடு ஒப்பதாகவைத்துக் காட்டினமையால் அதற்கு அவ் வின்பம்விளைக்கும்ஆற்றல் பொருந்தலாயிற்றென்பது நன்கு புலனும். ஆகவே, பாட்டின்கட் சொல்லப்படும் பொருளுக்கு இசைந்த வேறொரு தோற்றத்தினை எழுப்புதல் செய்யு ளியற்றும் நல்லிசைப்புலவர்க்கு மட்டும் வாய்ந்ததொரு திறமாம். இங்ஙனம் அவர்செய்யும் செய்கைத்திறத்தினையே இலக்கண நூலார், உவமை, உருவகம் எனவேறுபெயரிட்டு வழங்குவர். பொருள்களைக் கிடந்தவாறே சொல்லிக் கொண்டுபோம் நெறி **தன்மைநவிற்சி** எனவும், அங்ஙனஞ் சொல்லிப்போதற்கு இடையிடையே உணர்வு சலியாமைப் பொருட்டுச் சுவைவேறுபடுத்தி அப்பொருளோடுஇயைந்த பிற பொருட் டோற்றத்தை எழுப்புநெறி உவமை உருவகம் எனவும் பெயர்பெறு நிற்கும்.

இன்னும் இவ்வுவமை உருவகம் முதலியவற்றின் வேருகப் பிறர் ஆயிரம் புனைந்துரைகள் கூறினுராயினும் அவையெல்லாம் இவ்வுவமைஉருவகம்என்னும்இரண்டிலே யடங்கும். தம்மாற் கூறப்படும் பொருள்களின்வழியே அறிவு செல்லுங்காற், புலவர்க்கு இயற்கையாய்த் தோன் றும் ஒப்புமைகள் உவமைஉருவகம் என்னும் இவ்விரண்டே யாகலின், இவ்வியற்கை நெறி திறம்பி மிகவும் இடர்ப்பட்டுப் பலப்பலவான புனைந்துரைகளெல்லாம் அமைத்துப் பொரு ளுண்மை திரித்துக் கற்பார் தம் மன உணர்வைச் சிதைக் கும் பிறரெல்லாம் புலவரெனப்படுதற்குச் சிறிதும் உரியர்

ஆகார் என்பதூஉம், அவரான் அமைக்கப்படும் அவ்வணிக ளெல்லாம் வெற்றுரவார வெறும் போலிகளேயா மென் பதூஉம் உண்மை யறிவுடையார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்கற்பாலனவேயாம். இவ்வுண்மை கடைப்பிடித் தன்றே ஒப்புயர் வில்லாச் செந்நாவன்மைச் செவ்வறிவுத் தெய்வப்பெற்றியாளரான **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்** பொருளதிகாரத்துள் **உவமவியல்** என ஒன்றே வகுத்து உவமம் ஒன்றையே அணிந்துரையாக வைத்து விளக்கினுர். இத் தெய்வ ஆசிரியரொடு திறம்பிப் பிறர் தமக்கு வேண்டி யவா றெல்லாம் அணிகளைப் பெருக்கி எழுதினுராயினும் அவையெல்லாந் **தொல்காப்பியத்**தின்முன் தலைதூக்கமாட் டாவா யொழிதல் காண்க.

இனிப் **பட்டினப்பாலை** யென்னும் இவ்வருமருந்தன்ன நூலை எழுதிய உருத்திரங் கண்ணனுர் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் இதன்கண் இருபது உவமைகள்காட்டியிருக்கின்றுர். இவ்வுவமைகளை ஓரிடத்து ஒருசேரக் கூறுது பொருள்களைக் கிடந்தவாறே சொல்லிக்கொண்டு போம்வழி இடை யிடையே சுவை வேறுபடுத்திக் கற்பார்க்கு உணர்வெழுச்சி உண்டாமாறு அவை தம்மை ஊடே ஊடே இனிதமைத் திடுகின்றுர். உருத்திரங்கண்ணனுரும் பொருள்களைக் கிடந்தவாறே கூறினராயின், அதனுன் மன உணர்வினைக் கவர்தல் ஏலாதாலெனின்; அற்றன்று, உலகியற் பொருள் களில் இயற்கையழகுள்ளனவும் அஃதில்லனவுமென இரு பாலன உள. ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனுர் இச்செய்யுட் கண் உலகியற் பொருள்களில் அழகாற் சிறந்து மக்கள் மனஉணர்வை எளிதிலே கவர்தற் பயத்தவான அரிய பெரிய பொருள்களைக் கூறும் வழியெல்லாந் தன்மை நவிற்சியும், அவற்றிடையே இயற்கையழகுப் பொருளின் வேருவன சில வந்தால், அவற்றை அழகுபெறக் கூறல்

வேண்டி உவமையும் வைத்துரைக்கும் நுட்பம் மிகவும் பாராட்டற் பாலதொன்றும்.

இனிக், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து உப்பங்கழியில் நெல் லேற்றிக் கொண்டுவந்த படகுகள் தறிகடோறும் கட்டப் பட்டிருத்தற்கு இலாயத்திலே வரிசையாகக் கட்டப் பட் டிருக்கும் குதிரை வரிசையையும், சுற்றிக் கரை எழுப்பி விளங்கும் மலர்ப் பொய்கைகளுக்கு மகமீனுற் சூழப்பட்ட பதியினையும், அங்குள்ள சோறுக்குஞ் சாலைகளிலிருந்து பெருகியோடுங் கஞ்சிக்கு யாற்றின் வெள்ளத்தையும், அக் கஞ்சி உலர்ந்து புழுதியாய் மேற்படிந்த அரண்மனை வீடு களுக்கு வெண்ணீற்றிற் புரண்டெழுந்த களிற்றியானைகளை யும், கடற்கரையின் மேட்டுக் குப்பத்திலே உள்ள வலிய செம்படவர் கரடிக்கூடத்தில் ஒருவரோடொருவர் பிணைந்து மற்போர் புரிதலுக்கு நீலவானில் வலப்புறமாய்ச் சுழன்று வான்மீன்களொடு கலந்து செல்லுங் கோள்களையும், அச் செம்படவர் தம்முடைய குடிசை வீடுகளில் தூண்டிற் கோலையும் மீன் இடும் புட்டிலையுஞ் சார்த்தி வைத்திருத் தற்குப் போர்க்களத்திலிறந்த மறவனுக்கு நிறுத்திய கல்லின் எதிரிலே ஊன்றிய வேலையுங் கேடகத்தையும், அவர்தம் குடிசை வீட்டுமுற்றத்தில் வெண்மணலிலே வலையை உலர வைத்திருத்தற்கு நிலவின் இடையிலே சேர்ந்த இருளையும், செக்கச் சிவந்த நீரையுடைய காவிரி யாறு கடலொடு கலத்தற்குக் கரியமலையைச் சேர்ந்த செக்கர் வானையும் தாயின் கொங்கையைத் தழுவிக் கிடந்த மகவையும், சுங்கச் சாவடியிலுள்ள காவலாளர் இரவும் பகலும் ஒழியாது தங்கடமை செய்திருத்தற்குக் கதிரவன் தேரிற் பூட்டப்பட்டு இடையறுது செல்லுங் குதிரையையும், மரக்கலத்தில் வந்த சரக்கைக் கடலினின்று கரையிலேற்றுதற்கும் கரையிற் கிடந்தவற்றைக் கடன்மேற

கப்பலி லேற்றுதற்கும் முகில் கடலில் முகந்த நீரை மலையிற் பொழிதலையும் அங்ஙனம் மலையிற் பொழிந்த நீர் பின் கடலிற் சேறலையும், கடற்கரையிற் பண்டசாலை முற்றங் களிலே அடுக்கிக் கிடக்கும் மூட்டைகளின்மேல் ஆண் நாய்களும் ஆட்டுக் கிடாய்களும் ஏறிக் குதித்து விளையாடு தற்கு மலைப் பக்கங்களிலே ஏறிக் குதிக்கும் வருடை மான்களையும், மாதர்கள் முருகவேளைத் தொழுதற் பொருட் டாகத் தலைமேற் குவித்த தொடிக்கைகளுக்குத் காந்தட் செடியின் கணுக்களிற் கிளைத்த கவிந்த முகைக்குலைகளை யும், தெருக்களின் இருபுறத்தும் நாட்டப்பட்ட துகிற் கொடிகளுக்கு யாற்றின் இருகரையிலுமுள்ள கரும்பின் பூவையும், காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தில் அசைந்துகொண்டிருக்கும் மரக்கலங்களுக்குக் கட்டுத் தறியை அசைக்குங் களிற்றியானைகளையும்' வேளாளரது நடுவுநிலைமைக்கு நுகத்தடியிற் றைத்த பகலாணியினையும், கரிகாற்சோழன் இளைஞனாயிருந்தபோது பகைவரது சிறைக் களத்தில் அடைக்கப்பட்டிருந்தமைக்குக் கூட்டிலடைக்கப் பட்ட புலிக்குட்டியினையும், பின் அவ் வரசிளைஞன் அச் சிறைக் களத்திற் காவலரையெல்லாங் கடந்துபோய்த் தன் அரசுரிமையினைக் கைப்பற்றியதற்குக் குழியில் வீழ்ந்த ஆண்யானை அக் குழியினைத் தூர்த்து மேலேறிப்போய்த் தன் பெட்டையானையைச் சேர்ந்ததனையும், போர்க்கடை யாளமான பூளைப்பூவும் உழிஞைப்பூவுஞ் சூடிவந்த படைக் குக் குற்றுச்செடி பம்பிய கருங்கற் பாறையினையும், போர் முரசின் வாய்க்குப் பிதுங்கின பேயின் கண்ணையும் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆண்டாண்டு உவமைகூறி இப் பாட்டை மிகவுந் திறம்பட அமைத்தது காண்க.

இன்னும் இவர் உலகியற்பொருள்களைக் கிடந்தவாறே வைத்து உரைக்குமிடத்தும், குடகமலையிற் றோன்றிய

காவிரியாறு சோழநாட்டின்கண் என்றும் நீர் அறாது நிரம்பிப் பொன் கொழித்து ஒழுகுதலும், கழனிகளெல்லாம் எப்போதும் விளைந்து கொண்டிருப்பக் கரும்பாலைகளிற் கரும்பை நறுக்கிப் பிழிந்து பாகு காய்ச்சுதலும், எருமைக் கன்றுகள் நெற்கூடுகளின் நிழலிலே ஆங்காங்கு உறங்கிக் கிடத்தலும், தென்னை வாழை கமுகு மா பனை மஞ்சள் இஞ்சி சேம்பு முதலியன மிகவுங் கொழுமையாய் நெடுக வளர்ந்து அடர்ந்திருத்தலும், சிறு பெண்கள் வீட்டு முற்றத்தில் நெல்லுலர வைத்துக் காவலா யிருப்பச் சிறார் சிறு தேர் செலுத்தி விளையாடுதலும், கடற்கரை உப்பங்கழிகளிலே படகுகள் வரிசையாக நிற்றலும், கடற்கரையிற் கானற்சோலை வளஞ் சிறந்து தோன்றுதலும், மலர்வாவிகள் ஏரிகள் அடிசிற்சாலைகள் அரண்மனைகள் மாட்டுக்கொட்டில்கள் பௌத்தர் சைனர் மடங்கள் காளிகோயில்கள் முதலியன ஆங்காங்கிருத்தலும், செம்படவர் தம் குப்பங்களிலே இருமீன் சுட்டுத் தின்றும் வயலாமையைப் புழுக்கி உண்டும் அடம்பு ஆம்பல் முதலியவற்றின் பூக்கள் சூடியும் ஒருவரோ டொருவர் செருக்குற்றுக் கவண்கல் வீச அவற்றிற்கு அஞ்சிப் பனைமரங்களிலுள்ள புட்கள் பறந்துபோதலும், அச் செம்படவரது புறச்சேரியில் பன்றிகளுங் கோழிகளும் உலாவ ஆட்டுக்கிடாய்களும் கௌதாரிப் பறவைகளும் விளையாட உறைக்கிணறுகள் பல இருத்தலும், சிறு குடிசை வீடுகளினுள்ளே தூண்டிற்கோலும் மீனிடும் புட்டிலுஞ் சார்த்திவைக்கப்பட்டிருத்தலும், அவ் வீட்டு முற்றங்களின் மணலிலே வலைகள் உலர்தலும், அங்குள்ள பரவரும் பரத்தியரும் முழுநிலவு நாளிலே சுறுமீன் கொம்பை நட்டுக் கடற்றெய்வத்திற்குத் திருவிழாக் கொண்டாடுதலும், நகரத்துள்ள மாந்தர் மேன்மாடங்களிலே யாமத்திற் பலவகையான இன்பந்துய்த்து உறங்கினமையால் அவியாதுவிட்ட விளக்

கங்களைக் கட்டுமரத்தில் மீன்பிடிக்கப்போய் வைகறையில் வந்த பரதவர் எண்ணிப் பார்த்தலும், கடை யாமத்தில் அப் பரதவர் கடற்கரை எக்கர் மணலிலே உறங்கித் கிடத்தலும், சுங்கச்சாவடியிற் சுங்கங்கொள்ளுங் காவலர் அளவிறந்த பண்டங்களையெல்லாம் தம் அறிவால் அளந்து பார்த்துச் சோழனுக்குரிய புலி முத்திரையிட்டுப் போக்கித் தங்கடமை வழாது செய்தலும், பண்டசாலை முற்றங்களிலே மலைபோல் அடுக்கப்பட்ட மூட்டைகளின்மேல் நாயும் ஆட்டுக்கிடாயும் ஏறிவிளையாடுதலும், நகரத்திலுள்ள மகளிர் முருகவேள் திருவிழாவைக் கண்டு தொழுதற் பொருட்டு மேல் மாடங்களிற் சாளரவாயிலைப் பொருந்திநின்று கை கூப்புதலும், அந் நகரமெல்லாம் பலதிறப்பட்ட கொடிகள் நாட்டப்பட்டு விளங்குதலும், பருமாவிலிருந்து வந்த குதிரைகள் மலையமாநாட்டிலிருந்து வந்த மிளகு பொதிகள் இமயமலையிலிருந்து வந்த பலவகை மணிகள் பொதியமலையிலிருந்து வந்த சந்தன அகிற்கட்டைகள் இலங்கைக் கடலில் எடுத்த முத்துக்கள் கீழ்க்கடலினின்றுங் கொணர்ந்த பவளங்கள் கங்கை காவிரி ஈழம் முதலிய விடங்களிலிருந்து வந்த உணவுப் பொருள்கள் முதலியனவெல்லாம் கடைத் தெருவுகடோறுந் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலும், புலான் மறுத்துப் பொய்யாவொழுக்க மேற்கொண்டு வாழும் வேளாளர் பலதிறப்பட்டார்க்கும் உதவி புரிதலும், பலதேயத்தினின்றும் வந்த மக்கள் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவியுறைதலும், கரிகாற்சோழன் பகைவரிட்ட சிறைக்களத்தினின்றுந் தப்பிப்போய்ப் பின் அப் பகைவர்மேற் படைதிரட்டி வந்து வந்து அவர் நாடு நகரங்களைப் பாழ்படுத்தினமையால் அவருடைய பொய்கைகள் மன்றங்கள் அரண்மனைகள் நகரங்கள் முதலியனவெல்லாம் வெறும் பாழாய்க் கிடத்தலும், அங்ஙனம் வெற்றியிற் சிறந்து போந்து தன்

நகரத்தில் அத்தாணி மண்டபத்தே அவன் அரசு வீற்றிருக்குங்கால் பலதேய மன்னரும் போந்து அவன் மருங்கிருந்து அவவேவிய தொழில் கேட்டு நிற்றலும், பகைவர்க்கு இன்னனாயினும் தன்னோடொருமையுடையாரிடத்து அவன் மிக்க அன்புடையனா யொழுகுதலும் பிறவும் நம் மனக்கண்ணெதிரே அரும்பெறல் ஓவியமெழுதிக் காட்டினாற் போல் அழகு கனிய விளக்கிக் காட்டியவாறுங் காண்க. இங்ஙனம் உலகவியற்கைப் பொருள்களுள்ளும் அழகான் மிகச் சிறந்தவற்றையே தெரிந்தெடுத்து அவை தம்மைத் தமது நுண்ணறிவால்பொருந்தக்குழைத்துத் தம்அருமைத் திருமொழிகளால் நம் நெஞ்சப்படாத்தில் அமைதி பெற வரைந்து பட்டினப்பாலை இயற்றிய ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனாரது நல்லிசைப் புலமை செந்தமிழ்ப் புகழ்மைக்கு ஒரு நந்தா மணிவிளக்காமென்க

இனி, இவ்வாசிரியர் உலக வியற்கைப்பொருட்டோற்றங் களை இடையறாது திரிந்துகண்டு வியந்து கழிபெருமகிழ்ச்சி யெய்தி வந்தனரென்பது இப் பாட்டின்கட் டெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. வானம்பாடிப் பறவை மழைத்துளியை உண்டு உயிர்வாழுமென்பதும், குயிற்பறவையுங் தூதுணம் புறவும் தனித்துள்ள காளிகோட்டத்தில் ஒதுங்கியிருக்கு மென்பதும், செம்படவர் சேரியிற் கோழி கௌதாரி முதலிய புட்களிருக்குமென்பதும், பாழ்பட்ட இடங்களிலே கூகை கோட்டான்கள் உறையுமென்பதும் இவரால் மிகவும் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் எருமைக்கன்றுகள் மருதநிலத்திற் கிடத்தலும், களிற்றி யானைகள் வெண்ணீற்றிற் புரளலும், மாடுகள் கொட்டில்களில் தொகுதி தொகுதியாக நிற்றலும், இருமீன்கள் ஆமையிறைச்சிகள் செம்படவரால் தின்னப்படுதலும், பன்றியுங்குட்டிகளும் அவர் சேரியில் மிகுதியாயிருத்தலும்,

சுறுமீன் கொம்புகளை அவர் வழிபடுதலும், நண்டைப் பிடித்து ஆட்டுதலும், மலைப்பக்கங்களில் வருடை என்னும் ஒருவகை மான்கள் துள்ளிக்குதித்தலும், ஆட்டுக்கிடாய்கள் பண்டசாலை முற்றங்களிற்றிரிதலும், கட்டுத்தறியிற் பிணிக்கப்பட்டு நின்ற களிற்றியானைகள் அவற்றை யசைத்தலும், பரதவர் தங் குடிசைவீடுகளில் மீன்கறியும் ஆட்டிறைச்சியும் பொரித்தலும், குழியில் வீழ்ந்த யானை அக் குழியைத் தூர்த்தலும், பொய்கைகளில் முதலைகள் கிடந்துலாவுதலும், நீர்வற்றிய வாவிகளில் அறல்பட்ட கொம்புகளுடைய மான்கள் துள்ளுதலும் அங்ஙனமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; மற்றும் நெய்தல் அடம்பு ஆம்பல் தாழை வெண்கூதாளம் காந்தள் கரும்பு பூளை உழிஞை குவளை முதலிய பூக்களும், தெங்கு வாழை கமுகு மா பனை முதலிய மரங்களும், மஞ்சள் சேம்பு இஞ்சி புதவம் நெருந்தி முதலிய செடிகளும் இவராற் புனைந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தம்மால் இவ்வாசிரியர் உலகவியற்கையினை வழாது திரிந்துகண்டு வியக்குமியல் புடையா ரென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றதன்றோ ?

இனி இவர் இயற்றமிழ்வல்ல நல்லிசைப் புலவராதலொடு வானநூலினும்[1] வல்லவராகக் காணப்படுகின்றார். இவர் தாம் இயற்கைப் பொருள்களை மொழிந்து செல்லுங்கால் அவை தமக்கு வான்மீன் றோற்றங்களை உவமையாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்; மழை பெய்யாது வறத்தற்கு வெள்ளி என்னுங் கோள் தன்னிலை திரிந்து தென்றிசைப் பக்கமாய்ச் செல்லுதலே காரணமென்கின்றார்; திங்களைச் சூழ்ந்த மகமீனை நீர் நிரம்பிய வாவிக்கும் அதன் கரைக்கும் உவமையாகக் கூறுகின்றார்; வான்மீன்களும் கோள்களும் ஒன்றோடொன்று விரவுதலை ஒருவரோடொருவர் பிணைந்து

1. Astronomy.

மற்போர் இயற்றும் செம்படவர்க்கு உவமையாக எடுக்கின்றார்.

அற்றேல், அக்காலத்து வான்நூலாராய்ச்சி உண்டோவெனின்; இற்றைக்கு ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆரியபட்டரால் செய்யப்பட்ட வான் நூலிற் பிற்றைஞான்றை வான்நூலாரால் சொல்லப்படுகின்ற 'இந் நிலமண்டிலம் தன்னைத்தானே சுற்றுதலும், ஞாயிற்றின் மேலும் திங்களின் மேலும் படும் நிழல்கள் நிலமண்டிலத்தின் சாயலாதலும்' முதலான அரிய பெரிய உண்மைகள் இனிது விளக்கப்பட்டிருத்தலானும், அவரை அடுத்துத் தோன்றிய வராக மிகிரரால் மேற்கோளாகக் கொள்ளப்பட்ட சூரிய சித்தாந்தம் என்னும் வான்நூல் மிகப்பழைய தொன்றுதல் அறிவுடையாரால் நன்கு துணியப்படுதலானும்[1] பண்டைநாளில் வான் நூலாராய்ச்சி மிகுதியாயிருந்ததென்பது தேற்றமாமென்க. பண்டைக்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர் இலக்கண இலக்கியம் வல்லாராதலோடு ஏனை உண்மைநூற்புலமையும் உடன் வாய்ப்பப் பெற்றிருந்தார். ஒருசாரார் இசைத்தமிழும், பிறிதொருசாரார் நாடகத்தமிழும், மற்றொருசாரார் ஓவிய நூலும், வேறொருசாரர் மருத்துநூலும், பின்னொரு சாரார் வான்நூலும், மற்றை ஒருசாரார் சமயநூலுமாகப் பலப்பல பயின்று விளங்கினர்; அவரவர்க்குச் சிறப்புப் பெயர்களாய் அவரவரியற்பெயர்களோடு கூட்டி வழங்கப் படும் மருத்துவன் றாமோதரனூர், மதுரைக் கணக்காயனூர் என்றற் றொடக்கத்தனவே இதற்குச் சான்றாமென்க. இன்னும் இவை விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, இவ்வாசிரியர் இப் பாட்டை இயற்றுமிடத்துப் பயில்வோருணர்வு சலிப்படையாவாறு எவ்விடத்தில்

---

1. Dr. Kern.

எப்பொருளை எவ்வளவு கூறுதல் வேண்டுமோ அவ்வளவே கூறிப்போதலானும் அங்ஙனம் அப்பொருளை அழகுபெறக் கூறுமிடத்தும் பயில்வோர் 'இஃதெங்ஙனம் முடியும் இஃதெங்ஙனம் முடியும்' என்று மேன்மேல் அவாய்ச்செல்ல அவர்க்கு முடிவுதெரி வேட்கையினை எழுவித்துக்கொண்டு போய் இப் பாட்டை முடிக்குமாறு முதலிலேயே இனிது விளக்கப்பட்டமையானும் இவர் நுட்பவறிவும் இவர் தம் உள்ளத்தின் உணர்ச்சிவலியும் அளக்கற்பாலன வல்ல வென்க.

கo. இப்பாட்டின்கட் டோன்றிய பழையநாள் வழக்க வொழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள்

இந் நூலுட் பௌத்த சமண்குருக்கள் உறையும் மடங்கள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இஃது எழுதப்பட்ட காலத்துப் பௌத்தசமண்மதங்கள் நிரம்பவும் பரவியிருந் தனவென்பது இனிதறியப்படும். இந் நூல் எழுதப்படு தற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் செங்கோல் ஓச்சிய **அசோகன்** என்னும் பௌத்தவேந்தன் பௌத்த ஆசிரியர் பலரைப் பலதிசைகளுக்கும் பலதேயங்களுக்குஞ் செல விடுத்து ஆங்காங்குப் பௌத்தசமய அறவுண்மைகளை மிகவிரித்து விளக்கி அவைதம்மை நிலைபெறுவித்து வந்தானென்பதும், சேரசோழபாண்டியமன்னர் அரசு புரிந்த தமிழ்நாட்டிலும் அங்ஙனமே அச் சமயம் நிலை நாட்டப்பட்டதென்பதும் அவ்வசோகமன்னன் செதுக்கிய **கல்வெட்டுக்களால்**[1] நன்குபுலப்படுதலானும், இந்நூலெழுதப் பட்டபின் நானூற்றைம்பது ஆண்டுகள் கழித்து இந்தியாவிற்கு வந்த **பாகியான்** என்னுஞ் சீன ஆசிரியர்

1. Asoka's edict V, XIII.

காலத்திலெல்லாம் பௌத்தசமயம் மிகவுஞ் செழிப்புற் றிருந்ததென்பது அவ்வாசிரியர் வரைந்து வைத்த வழி நடைக் குறிப்புக்களால் இனிது துணியப்படுதலானும் அசோகன் காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டு பிற்றோன்றிய இந் நூலின்கண் அப் பௌத்தமடங்கள் குறிப்பிக்கப்பட் டமை மிகவும் பொருத்தமுடைத்தேயாமென்க.

அற்றேல், சமண்மதமும் அப்போதிருந்ததெனக் கூறியதென்னையெனின்; பௌத்தசமயம் நிலவிய காலத்து அதனொடு சமண்மதமும் உடன் நிலாவிற்றென்பதற்கு மிகப் பழையவான சைனசூத்திரங்களும்[1] மணிமேகலைக்காப்பியமும், பௌத்தர் அறிவுரைகளுமே சான்றுமாகலின் அதுவும் முன்னிருந்தமை துணிபொருளேயாம்.

இனி ஆரியமுனிவர் பலர் பிராமணங்களிற் சொல்லப் பட்ட வேள்விகள்பல வேட்டுவந்தன ரென்பதும் இதன்கட் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. போர்க்களத்தில் அஞ்சாது எதிர்நின்று போர்மலைந்து பகைவன்வாளாற் போழப்பட்டு இறந்த அரிய மறவனை நினைவுகூர்தற்பொருட்டு அவனைப் போல் உருத்திரட்டிய கருங்கல்லை நட்டு அதற்கெதிரிலே அவனுடைய வேற்படையினை ஊன்றிப் பரிசையைத் தொங்கவிடுதல் வழக்கமாயிருந்தது; ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் "என்னைமுன் நில்லன்மின் றெவ்விர் பலரென்னை, முன்னின்று கன்னின் றவர்" என்று இவ்வழக்கத்தைக் குறித்திருக்கின்றார்; சிலப்பதிகாரத்திலுஞ் செங்குட்டுவன் என்னுஞ் சேரமன்னன் கண்ணகிக்குக் கல் நிறுத்தினமை விரித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, இற்றைஞான்றிற் போலவே, காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறைமுகத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி

1. Prof. Jacobi's Introduction to Jain Sutnas.
Asoka's edict, VIII, X1.

செய்யும் பண்டங்களையெல்லாம் பாதுகாத்து அவற்றிற்குக் கடமை இவ்வளவென்று வரம்பறுத்துச் சோழவேந்தன் அடையாளமான புலிமுத்திரையிட்டுச் சுங்கங்கொள்வோர் தந்தொழில் மாருது செய்துவந்தனர். இதனுல் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழரசர் செலுத்திய செங்கோலரசு முறைகள் மிகவுந் திருத்த மாகவும் ஒழுங்காகவும் நடைபெற்று வந்தமை நன்கு புலனு கின்றது.

இனி, அக்காலத்து வீடுகள் படிகள்வைத்துக் கட்டப் பட்ட உயர்ந்த திண்ணைகளும் பலகட்டுக்களுஞ் சிறுவாயில் பெருவாயில் இடைகழி முதலியனவும் அமைந்தனவாயும் மேல்மாடங்கள் பல உள்ளனவாயும் இருந்தன. மேன்மாடங் களிற் செல்வமகளிர் இருந்தமை விளங்குகின்றது.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலான நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் முருகக்கடவுளை வழிபடுதலும் அவர்க்குத் திருவிழாக் கொண்டாடுதலுமே பெரும்பான்மையா யிருந் தன. இதற்குத் திருமுருகாற்றுப்படை முதலான பழைய நூல்களுஞ் சான்ரும். எனவே, முருகக்கடவுள் வழிபாடு மிகவுந் தொன்றுதொட்டு நடைபெறுவதென்பது பெறப் படுகின்றது.

இனி, அக்காலக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாணிகம் பெருகுங் கடைத்தெருவுகள் பலவிருந்தன. அவற்றில் அரிசிப் புரைகள், சரக்கு அறைகள், பாக்கு வெற்றிலைக் கடைகள், மெழுக்குப்பொதிந்த பேழைகள், கள்ளுக் கடைகள், மலையநாட்டு மிளகுப்பொதிகள், மேரு இமயம் முதலான வடமலைகளினின்றுங் கொணர்ந்த மணிகள் பொறகட்டிகள் விற்குங் கடைகள், குடகுமலையிலிருந்து வந்த சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டை குவித்த மனைக்

கடைகள், இலங்கைக்கடல் முத்து வங்காளக்கடற் பவளம் கங்கையாற்றுப் பொருள்கள் கடார தேயத்து உணுப் பொருள்கள் சீனத்துப் பட்டுகள் என இவையெல்லாம் நிறைந்த பெருங்கடைகள் ஆகிய பலவும் நிரம்பி நெருங்கி இருந்தன. இன்னும் பர்மாதேயத்திலிருந்து வந்த குதிரைகள் பந்தியிற் கட்டப்பட்டு விலைசெய்யப்பட்டன.

இன்னும் அந் நகரத்தில், பலநூல்களுந் துறைபோகக் கற்ற அரும்பெறல் ஆசிரியர் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து வழக்காடிப் பொருளாராய்ந்து இன்புறுங் கலைக்கழகங்களும்[1] இருந்தன.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற், கொலைத்தொழில் நிகழாவாறு செய்து புலான்மறுத்து வாய்மைபேசுதலையே ஒழுகலாறுய்க் கொண்டு தேவர்க்கு வழிபாடு இயற்றியும், ஆரியர்க்குப் பொருளுதவி பல புரிந்து அவர் வேட்கும் வேள்விகளை நடப்பித்தும், நான்மறையோதுவாரை அது திறம்பாது செய்யுமாறு நிலைநிறுத்தியும், உலகு நிலைபெறுதற்கான தம் உழவுதொழிலைச் சிறக்க நடைபெறுவித்தும், கொள்வதும் மிகைபடாமற் கொடுப்பதுங் குறைபடாமல் வாணிகம் நடாத்தியும் புகழ்மேம்பட்ட பழைய வேளாளர் குடியிருப்புக்களும் இருந்தன. இதனல், பண்டைநாளில் வேளாளர் பெருஞ்சிறப்புற்றிருந்தார்களென்பதும், ஏனைக் குடிமக்களெல்லாரும் இவர்களுடைய பேருதவியால் உயிர் வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதும் நன்கறியப்படுகின்றன.

இனித் துருக்கிதேசத்துச் சோனகர் சீனர் யவனர் முதலான பல தேயமக்களும் தமக்குரிய பல மொழிகளும் வழங்கிக்கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வந்து வாணிகம் நடாத்தி வாழ்ந்தனர். இவரெல்லாம் இங்ஙனம் இங்

---

1. Debating Halls.

நாட்டிற் குடியேறி வாழ்ந்தபோது தமக்குள் மாறின்றி ஒருமையுற்றிருந்தன ரென்பதும் இதனாற் றெரிகின்றது.

இனி, முன்னாளில் ஓர் அரசன் பிறனோர் அரசனோடு பொருது அவனை வென்றால் அவன் நாட்டிலுள்ள மகளிரைச் சிறைபிடித்து வருதலுண்டென்பதும், அங்ஙனம் பிடித்துவரினும் அவரைக் கற்பழித்து மானஞ் சிதைத்து வருத்தாமல் பாதுகாத்துக் கோயில்களிற் கடவுளைத் தொழுதுகொண்டு அங்குக் கடவுட்டிருப்பணி செய்யும்படி இருத்துவர் என்பதும் அறியப்படுகின்றன. இதனாற் பண்டைநாட் டமிழரசரின் செங்கோன்மை யரசும் உள்ளப் பெருமையும் இனிது விளங்கற் பாலன.

இனி, முன்னாளில் கடவுளைத்தொழுதல் வேண்டிச் சமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் 'அம்பலங்கள்' என்னும் பெயருடையவாயிருந்தன. அவற்றின்கட் கடவுளை வழிபடுதற்குத் தொழுகுறியாக நிறுத்தப்பட்ட உரு கந்து எனப் பெயர்பெற்றது. அவ்வுருவினையே இக் காலத்தில் 'சிவ லிங்கம்' என வழங்கி வருகின்றனர். இந் நாளிற்போல அந் நாளில் மக்களுருவை யொப்பச் செய்த திருவுருவங்கள் பெரும்பாலுங் கிடையா. 'சிவலிங்கம்' எனப்படுகின்ற கந்து உருவையே வழிபட்டுவந்தனர். இச் சிவலிங்க உருத் தான் மிகப் பழையநாட் டொட்டு எல்லாச் சாதியாரானும் எல்லாத் தேயத்தாரானும் வணங்கப்பட்டு வந்ததென வரலாற்று நூலாராய்ச்சி வல்ல புலவோர்கள் உரைகிறுவு கின்றனர். இதனாலன்றே சிவபிரான் றிருக்கோயில்கடோறும் முதன்மையான கருஇல்லில் இச் சிவலிங்க அருட்குறியும், முதன்மையில்லா ஏனை இடங்களில் ஏனை உருவங்களும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நச்சினார்க்கினியருங் 'கந்து' என்பதற்குத் 'தெய்வமுறையுந் தறி' என்றுரை கூறினாராக

லின் ஈண்டு அது சிவலிங்கமேயாதல் தெற்றெனத் துணியப் படும். திருமுருகாற்றுப்படையிலும் நக்கீரனார் "கந்துடை நிலையினும்" என்று அருளிச்செய்தமை காண்க. அற்றேல், நாகரிகம் நிரம்பிய பண்டைநாளில் மக்களுருப்போல் திருவுருவங்கள் சமைத்து வழிபடாமை என்னையெனின்; காணவுங் கருதவும் படாத முதல்வனுக்குத் தாந்தாம் நினைந்தவாறு உருவங்கள் சமைத்து வணங்கல் பொருந்தாதாகலின், அம் முதற்பொருளை ஒரு பிழம்பாகக் கொண்டு வழிபடுதற்கு ஓர் அறிகுறியாகப் பிழம்பு வடிவான கந்துரு நிறுத்தினரென்க. பிழம்புருவின் வழிபாடுபோல் ஏனை உருவின் வழிபாடுகள் சிறவாமை உண்மைநூல்களுட் கண்டுதெளிக.

இனி, முன்னாளில் வேளாளர் அரசராயிருந்து செங்கோல் செலுத்தினராதலும், அவர் அரசுபுரிந்த நாடு 'ஒளிநாடு' ஆதலும் இதன்கண் விளங்குகின்றன. நச்சினார்க்கினியரும் 'ஒளியராவார் மற்றை மண்டிலத்திற்கு அரசராதற்குரிய வேளாளர்' என்றுரை விரித்தார். இன்னும் முல்லைநில மாக்களான இடைச் சாதியார்க்குள்ளும் பலர் அரசராயிருந்தனரென்பதூஉம் இதன்கட் புலப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பதிற்றுப்பத்தில் "ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமயங்க" என்று போந்த பகுதியினால் கழுவுள் என்னும் ஓர் அரசன் இடைச் சாதியானென்பது பெறப்படுகின்றது.

இவ் விருவகைச் சாதியாரோடு அருவாளநாட்டின் அரசரும் வடநாட்டிலுள்ள அரசரும் குடகுநாட்டினரசரும் தன்னிடத்து வந்து பணிந்துகிடப்பக் கரிகாற்சோழன் வீற்றிருந்தான். பாண்டிய அரசன் ஒருவனை இவன் வென்றமையும், இருங்கோவேள் என்னும் அரசனின் வழிச் சுற்றமாவாரை அழித்தமையும் இக் கரிகாலனுக்குப் பெருவென்றியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இஃதொழிய,

இவ் வேந்தன் பல நாடுகளையெல்லாம் அழித்து நகரங்கள் புதுக்கிக் குளங்கள் அகழ்வித்து இளமரக்காக்கள் விளைவித்து நாகரிகம் பெருக்கினனென்பதும், இவனுக்கு முதலில் அரசிருக்கையாயிருந்தது **உறையூர்** ஆகுமென்பதும், பின் அதனை விடுத்துப்போனாலும் அதுபாழ்படாமல் பல நற்குடிகளை ஆங்கு இருத்தி மாடங்கள் மாளிகைகள் முதலான புதுக் கட்டிடங்கள் அமைப்பித்தானென்பதும் இப் பாட்டின்கண் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கக. பாவும் பாட்டின் நடையும்

தமிழ்மொழியிலுள்ள செய்யுளின் ஓசை அமைதியே **பா** என்று பெயர்பெறுவதாம். ஒருவன் தொலைவிடத்திலிருந்து ஒரு பாட்டுப் பாட அப் பாட்டின் சொற்பொருள், இவையென்று புலப்படாவாயினும், அவ்வோசை வருமாற்றை உய்த்துணர்ந்து காண்பானுக்கு அவன் பாடுஞ் செய்யுள் இன்ன பாவென்று அறியக் கிடக்கும். இங்ஙனம் நுண்ணிய விசும்பின்கண் அலை அலையாய் எழும்பி ஓர் ஒழுங்காக வரும் ஓசையே பாவாகுமெனத் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையிலே **பேராசிரியரும்** நன்கு விளக்கினர். இவ்வாறு தோன்றிப் பரம்புஞ் செய்யுளின் ஓசை முறையைத் தமிழாசிரியர் வெண்பா அகவற்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என நால்வகைப்படுத்தினர். பின்னும் இந் நால்வகைப் பாவின் ஓசை நெறியை நோக்குமிடத்து வெண்பாவிற் கலிப்பாவும் அகவற்பாவில் வஞ்சிப்பாவும் அடங்குவனவாம். இஃது "ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை, வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப"[1] என்றும், "பாவிரி மருங்கினைப்

---

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் கOஅ.

பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரியப்பா வெண்பா வென்றுங், காயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப"[1] என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றான் நன்கு விளங்கும்.

இவை தம்முள் 'அகவலோசை' என்பது ஒருவன் தான் கருதியனவெல்லாம் வரம்புபடாது சொல்லிக்கொண்டு போம்வழி இயற்கையே தோன்றுந் தொடர்பு ஒலியாகும்; வெண்பாவிற்குரிய 'செப்பலோசை' என்பது ஒருவன் கேட்பப் பிறனொருவன் அதற்கு மாறுசொல்ல நடைபெறுஞ் சொன்முறையில் இயற்கையே தோன்றி இடையிடையே நிற்றல்பெற்றுச் செல்லுவதாம். மற்றும் இவற்றில் அடங்கும் வஞ்சிப்பாவிற்குரிய 'தூங்கலோசை' என்பது ஒவ்வோர் அடிதொறும் தொடர்புற்று நிறைந்து செல்லும் ஏனை ஓசைகள்போலாது ஒவ்வொரு சீர்தொறு நிறைந்து தெற்றுப்பட்டு நின்று செல்வதாகும்; கலிப்பாவிற்குரிய 'துள்ளலோசை' என்பது இசை வேறுபாடு தோற்றி ஓசைகனிந்து துள்ளித்துள்ளிச் செல்வதாம்.

இனிப் பட்டினப்பாலை என்னுமிப்பாட்டு அகவலோசை தழுவி வந்த ஆசிரியப்பாவினால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச் செய்யுளின்கண் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் தாம் உரைப்பக் கருதியனவெல்லாம் ஒரு தொடர்பாக வைத்து முந்நூற்றோரடிகாறுமுரைத்தா ராகலின் இப் பாவின்கண் இயற்கையாய் எழுவது 'அகவலோசை'யே யாயிற்று. அற்றேல், "வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன், திசை திரிந்து தெற்கே கினும்" என்பவை போன்ற வஞ்சிப்பா அடிகள் இடையிடையே கலக்கத் தூங்கலோசை மயங்கிவந்தவா றென்னையெனின்; இப் பாட்டின் முதற்றொட்டு முடிவுகாறும் அகவலோசையே வந்தாயின் இடை

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் ௧0எ.

யிடையே ஓசை வேறுபடாமல் ஓரோசையாய் நடந்து கேட்பார்க்கு வெறுப்புத் தோற்றுவிக்குமாகலின், அங்ஙனம் ஆகாமைப்பொருட்டு வஞ்சிக்குரிய தூங்கலோசையினை ஆங்காங்கு வேறுபடுமாற்றால் நயமுற இசைவித்துப் பாடுவாராயினர். நாளும் பாலமிழ்தினையே உண்பானுக்கு அதன் சுவை உவர்ப்பாகத் தோன்றுமாகலின் அங்ஙனம் அஃது ஆகாமைப் பொருட்டு இடையிடையே புளிங்கறியுஞ் சுவையாற் பலதிறப்பட்ட மா பலா வாழை முதலிய பழங்களும் உண்டு அப் பாற்சுவை இனிது நிகழுமாறு செய்வித்துக் கோடல்போல, இப் பாவின் அகவலோசையும் இன்பங் குறையாமைப் பொருட்டு ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் தூங்கலோசையினையும் ஆங்காங்குச் செறிவித்தும் பாடுவாராயினர்.

இனி, இவ்வகவற்பாவின் அடிகள் ஒவ்வொன்றும்நான்கு சீர்களாற் கட்டப்பெறுவனவாம்; இந் நாற்சீரடியை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அளவடி என வழங்குவர். இனி இப் பாட்டின் இடையே மயங்கிய வஞ்சிப்பாட்டின் அடிகள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டுசீர்களாற் கட்டப்படுவனவாம்; இவ்விருசீரடியை அவர் குறளடி என வழங்குவர். இப் பட்டினப்பாலையின் முதலினின்று இருபத்தோரடிகாறும், இருபத்தேழுமுதல் இருபத்தெட்டுக்காறும், முப்பத்திரண்டு முதல் ஐம்பத்து மூன்றுகாறும், ஐம்பத்தொன்பது முதல் அறுபத்தாறுகாறும், எழுபத்தொன்றுமுதல் எழுபத்தாறுகாறும், எழுபத்தெட்டுமுதல் எண்பத்துநான்குகாறும், எண்பத்தாறு முதல் தொண்ணூற்றொன்றுகாறும், தொண்ணூற்று மூன்றுமுதல் தொண்ணூற்றுநான்குகாறும், தொண்ணூற்றெட்டுமுதல் நூறுகாறும், நூற்றூறுமுதல் நூற்றெட்டுக்காறும், நூற்றுப்பதினான்கு முதல் நூற்றிருபத்தேழுகாறும், நூற்றிருபத்தொன்பது

முதல் நூற்றுமுப்பத்தேழுகாறும், நூற்றுநாற்பத்திரண்டு முதல் நூற்றைம்பத்தொன்றுகாறும், நூற்றைம்பத்தாறு முதல் நூற்றைம்பத்தெட்டுக்காறும், நூற்றறுபத்துமூன்று முதல் நூற்றெழுபதுகாறும், நூற்றெழுபத்திரண்டுமுதல் நூற்றெண்பத்தொன்றுகாறும், நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்து முதல் நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதுகாறும், இருநூற்றொன்றுமுதல் இருநூற்றிரண்டுகாறும், இருநூற்றைந்துமுதல் இருநூற்றெட்டுக்காறும், இருநூற்றுப்பதினொன்றுமுதல் இருநூற்றுப்பதின்மூன்றுகாறும், இருநூற்றெழுபத்துமூன்றுமுதல் இருநூற்றெழுபத்தைந்துகாறும், இருநூற்றெழுபத்தொன்பதுமுதல் இருநூற்றெண்பத்துநான்குகாறும், இருநூற்றெண்பத்தாறுமுதல் இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்றுகாறுந் தூங்கலோசை தழீஇ வந்த வஞ்சியடிகள் வந்தன. ஏனை நூற்றுமுப்பத்தெட்டு அடிகளும் அகவலோசை தழீஇ வந்த ஆசிரியப்பாவாமென்க. எனவே, நூற்றறுபத்துமூன்றடிகள் வஞ்சிப்பாவிற்குரியவாயினும் அவை தமக்குரிய தூங்கலோசை ஆசிரியப்பாவிற்குரிய அகவலோசையின் இடையிடையே சீர்தொறுந் தெற்றுப்பட்டுச் செல்ல வருவதே யல்லது அதனின் வேறல்லாமையால் அவ்வோசையான் நடக்கும் அவ் வஞ்சியடிகள் இவ்வாசிரியப்பாட்டின்கண் வருதற்குப் பெரிதும் இயைபுடையவாம் என்க. இங்ஙனம் அகவலோசையுந் தூங்கலோசையும் பாலுந்தேனுங் கலந்தாற்போலக் கலந்து செல்லுமாறு இப் பாட்டினை இயற்றிப் பயில்வார்க்குத் தோன்றும் ஓசையின்பம் இடையறாது செல்ல நடாத்திய ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் இசையறிவு மாட்சி மிகவும் வியக்கற்பாலதொன்றாம்.

இனி, வஞ்சிஅடிகள் அகவலடிகளை ஆண்டாண்டு ஒருசேரக் கூறுமிடத்தும் அவை ஓரோசையாய்ச் செல்ல

வொட்டாமல் எதுகை மோனை முதலிய எழுத்தமைதிகளா னுஞ் சிறிது சிறிது ஓசை வேறுபடுத்துப்போகின்றார். "பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ, திருஞ்செருவி னிகன் மொய்ம்பினோர்" என்புழிப்போலச் சிலவிடத்து இவ்விரண் டடிகள் முதற்சீர் எதுகை ஒன்றப் பொருத்துகின்றார். வேறு சிலவிடங்களில் "சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி, யாறுபோலப் பரந்தொழுகி, யேறுபொரச் சேறாகித் தேரோடத் துகள்கெழுமி, நீறாடிய களிறுபோல, வேறுபட்ட வினையோவத்து" என்புழிப்போல இரண்டடிகளின் மேலும் முதற்சீர் எதுகைபொருந்த அமைத்திடுகின்றார். பின்னுஞ்சிலவிடத்து "வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா," "கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கத்து." "நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி, பணைநிலைப் புரவியி னணைமுதற் பிணிக் கும்" என்றாற்போல ஓரடியினுள்ளேயே முதற்சீரும் இரண்டாஞ்சீரும், முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் எதுகை பொருந்தப் பாடுகின்றார். ஒரோவிடத்து அகவலடியில் "வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்", "நுண்ணிதி னுணர நாடி நண்ணார்", "பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான் செற் றோர்" என்றாற்போல முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் எதுகை பொருந்த அமைத்திடுகின்றார். மற்றும் ஒரோவிடத்து "மாத்தானை மறமொய்ம்பிற், செங்கண்ணாற் செயிர்த்து நோக்கி" என்புழிப்போல எதுகையின்றி முதற்சீர் இரண் டாஞ்சீர் மோனை ஒன்றவும், "விசிபிணி முழவின் வேந்தர் சூடிய" என்புழிப்போல முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் மோனை ஒன்றவும் இயைத்திடுகின்றார்.

இனி ஆசிரியர் தம்மாற் பாடப்படும் பொருள்வழியே தம் அறிவை வைத்து மொழிந்து போகுங்கால் இடர்ப் படாது தோன்றும் எதுகை மோனைகளையே அமைத்திடு கின்றார். பொருளுரைக்கேற்ற எதுகை மோனை எளிதிற்

றேன்றுவிடத்து எதுகைபோல ஓசை பொருந்துஞ் சொற்களைப் பதித்திடுகின்றார்; இதற்குக் "கார்க்கரும்பின் கமழாலைத், தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி","இனமாவினிணர்ப் பெண்ணை, முதற்சேம்பின் முளையிஞ்சி", "முனைகெடச் சென்று முன்சம முருக்கித், தலைதவச் சென்று தண்பணை யெடுப்பி" என்றற்றொடக்கத்து அடிகள் எடுத்துக் காட்டாம்; இவற்றுள், கார்க்கரும்பு: தீத்தெறுவு, இன மாவின்; முதற்சேம்பின், முனைகெட: தலைதவ என்பன உண்மை எதுகை யல்லாவிடினும் அதுபோல் ஓசை ஒன்றியிருத்தல் காண்க. இன்னும் ஒரோவிடத்து இவ்வோசைப் பொருத்தமுடைய சொற்கடானும் எடுத்தபொருளுக்கு அடுத்துநில்லாவிடின் எதுகைமோனை சிறிதுமின்றியுஞ் சொற்களை யமைத்துச் செல்கின்றார்; இஃது, "உணவில் வறுங்கூட்டுள்ளகத் திருந்து, வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குழறவும்" "தேர்பூண்ட மாஅ போல, வைகறோறு மசைவின்றி, உல்குசெயக் குறைபடாது" என்பவற்றிற் காணப் படும். இங்ஙனம் பொருளுக்கு இசையச் சொற்பொருத்தும் முறை இவ்வாசிரியரோ டொருகாலத்தினரும் இவர்க்கு முன்னோருமான பண்டைச்செந்தமிழ்த் தண்டா நல்லிசைப் புலவர் தமக்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணமாம். பிற்றை ஞான்றைத் தமிழ்ப்போலிப்புலவரோ பொருட்சிறப்புச் சிறிதுமின்றி வெறுஞ்சொல்லாரவார அமைப்பிலேயே தம் அறிவைக் கழித்துத் தெளிதமிழுக்குந் தமக்கும் இழுக்கந் தேடுவாராயினர்; அங்ஙனம் அவர்செய்தல் உயிரகத் தில்லாப் பிணவுடம்பைப் பலவகையால் ஒப்பித்துக் கண்டு மகிழ்தலோ டொக்குமாகலின், அவர் இசையாப்புலமை அறிவுடையார்க்கெல்லாம் வசையாய்த்துயரந்தரும் நீர்மைத் தாமென்றொழிக.

இனி, இப்பாட்டின் நடையழகு மிகவும் போற்றற்பால தொன்றும். இனிய தெளிதமிழ்ச்சுவை யூறிய முழுமுழுச் சொற்களால் இப் பாட்டு முற்றும் அமைந்திருக்கின்றது. அவற்றின்கட் டொடர்புபட்டு எழூஉம் இன்னோசை குழல் யாழ் முதலிய கருவிகளினின்று போதரும் ஒலிபோல் மிகவுந் தித்தியாநின்றது. இவற்றைப் பயிலுங்காலத்து நம் அறிவு அம் மெல்லோசை வழிச்சென்று உருகி மிகவுந் தூயதான மேலுலகத்தில் உயரப்போகின்றது. நீர் மடையிலே தெள்ளத்தெளிந்த அருவிநீர் திரண்டு ஒழுகுதல்போல இச் செய்யுளோசையும் மெல்லென்று மொழுமொழுவெனச் செல்கின்றது. "மதிநிறைந்த மலி பண்டம், பொதிமூடைப் போரேறி", "மயிலியன் மானோக் கிற், கிளிமழலை மென்சாயலோர், வளிநுழையும் வாய் பொருந்தி", "குழலகவ யாழ்முரல, முழவதிர முரசியம்ப, விழவறு வியலாவணத்து", "மாயிதழ்க் குவளையொடு நெய் தலு மயங்கிக், கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக், கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடிச், செறுவும் வாவியு மயங்கி நீரற், றறுகோட் டிரலையொடு மான்பிணை யுகளவுங், கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி, யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின், மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ, வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியில்" என்றற் றொடக்கத்துச் சில அடிகளை நோக்கினும் இச் செய்யுளின் மெல்லென்ற ஓசையினிமை நன்குவிளங்கும். மாம்பழச்சாறு பெய்த குடுவையின் எப்பக்கத்தே பொத்திட்டு நாவை நீட்டினும் அதன்வழியே யொழுகும் அச் சாறு தித்தித்தல்போல, இவ் வரிய செய்யுளின் எவ்விடத்தே அறிவுதோயினும் ஆண்டு இனிமையே விளையாநிற்கின்றது. ஆதலால், எடுத்துக் காட்டிய இவ்வடிகள் மட்டுமே சுவைகனிந் திருப்பன வென்று நினைதல் இழுக்காமென்க.

இதன்கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருட்கரு நிரம்பிக் கொழுந்தீயிற்றெறித்த பொறிபோல் நம்மறிவைக் கொளுத்திப் பலபொருட் டோற்றங் காட்டி விளங்குகின் றன. பயன்படாது நிற்குஞ் சொல் ஒன்றுயினும் இதன்கட் காணப்படுவதில்லை. விலைவரம்பறியாப் பட்டாடையின்கண் ஒவ்வோர் இழையும் பிணைந்து நின்று அவ்வாடையினை ஆக்குதல்போல, இதன்கண் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒன்றை யொன்று கௌவிக்கொண்டு இச்செய்யுளை ஆக்குகின்றது. பெயர்வினைச்சொற்களை அடுத்து நிற்கும் அடைமொழித் தொடர்களெல்லாம் உடம்பொடுகூடிய உறுப்புப்போல் இசைவுபெற்றிருக்கின்றன. இன்னும் இப்பாட்டின் சொன் னயம் பொருணயங்கள் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, இப்பாட்டின்கட் சிறிதேறக்குறைய ஆயிரத்து முந்நூற்றறுபத்தொன்பது சொற்களிருக்கின்றன. இவற் றுட் பதினொருசொற்கள் வடசொற்களாம்; அவை மகம், அங்கி, ஆவுதி, பூதம், மது, பலி, பதாகை, அமரர், கங்கை, புண்ணியம், சமம் என்பனவாம். 'ஞமலி' என்னும் ஒரு சொல் பூழிநாட்டிற்குரிய திசைச்சொல்லாகும். ஆகவே, இப் பாட்டில் நூற்றுக்கு ஒன்று விழுக்காடு பிறநாட்டுச் சொற்கள் கலந்தன வென்பது அறியற்பாற்று. இதனுல் இவ்வாசிரியர் காலத்திற் றமிழ் மிகவும் தூயதாக வழங்கப் பட்டு வந்ததென்பது புலப்படும் என்க.

கஉ. விளக்க உரைக்குறிப்புக்கள்

இப் பட்டினப்பாலையின் உரைக்குறிப்புக்கள் சில ஈண்டெழுதுதற்கு முன், இதன் பொருள்கோள் முறையினைச் சிறிது விளக்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகலின் அதனை இங்கு ஒருசிறிது தெளித்துரைக்கின்றாம்.

மாட்டு: பத்துப் பாட்டுக்களில் ஒன்றாகிய இப் பட்டினப்பாலையும் இதனோடு சேர்ந்த ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்களும் பொருட்டொடர்புற்று மிகநீண்டு அமைந்தனவாயிருக்கின்றன. ஒருசங்கிலியிற் பல கண்கள் இருத்தல் போல் இப்பாட்டுக்களிடத்தும் அகன்று நின்று பொருள் பொருந்துகின்ற இடங்கள் பல உளவாம். ஒருபொருள் ஓரிடத்துச்சென்று ஒருவாற்றான் முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்பப்,பிறிதொரு பொருள் அவ்விடத்தினின்றுந் தோன்றி நடந்துபோய்ப் பிறிதோரிடத்து முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்ப, இங்ஙனமே இடையில் வருவனவெல்லாம் அமைய, கடைசிப் படியாக அப் பாட்டின்பொருள் முற்றுப்பெறுவதாகும். இவ்வாறு இடையிடையே முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்கும் பொருள்கள் கடைசியாக அப் பாட்டின்கட் கருக்கொண்ட முதற்பொருளைச் சார்ந்து முடியுமாகலின் **சார்பு பொருள்கள்** என்று பெயர்பெறுவனவாகும். இச் சார்பு பொருள்களொடு கூடிச் சிறந்துவிளங்கும் பொருள் **முதற் பொருள்** எனப்படும். முடியணி வேந்தனொருவன் அருமணி குயிற்றிய செங்கோல் கைப்பற்றி அரியணை வீற்றிருப்ப, அவனைச் சார்ந்துநின்று அவன் றன் அரசியற் சுற்றமெல்லாம் விளங்கினாற்போல, ஒரு பாட்டின்கட் கருக்கொண்ட முதற்பொருள் அதற்கு ஒருயிராய்ச் சிறந்து நிற்ப ஏனைச் சார்புபொருள்களெல்லாம் அதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு

அதனைச்சிறப்பித்து அவ்வாற்றால் தாமும்விளங்காநிற்கும். சில்லொளி வீசும் வான்மீன்கள் சூழ இருந்தாலல்லது பல்லொளி வீசும் பான்மதிவிளக்கம் சிறவாதாகலின், சார்பு பொருட்சேர்க்கையின்றி முதற்பொருள் சிறப்புடைத்தாய்ச் செல்லாதென்க. எனவே, ஒரு பாட்டின் முதற்பொருளைச் சிறப்பித்துக்கொண்டு அமைந்துகிடக்குஞ் சார்புபொருள்கள் இன்னோரன்ன பெரும்பாட்டுக்களில் அகன்று நிற்குமாகலின், உரைகூறலுறும் ஆசிரியன் அவை தம்மையெல்லாம் அணுகிய நிலையில்வைத்துப் பொருளுரைக்கும் நெறியினையே தொல்லாசிரியர் மாட்டு என வழங்கினர். ஆங்கிலத்திலும் மில்டன் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் துறக்க இழப்பு என்னும் தமது அரும்பெருங் காப்பியத்திற் பாட்டுக்களை அகன்று பொருள்கிடப்ப வைத்தெழுதினர்; அதற்குரை கண்டாரும் பிறரும்[1] அந் நுணுக்கமறிந்து அவைதம்மையெல்லாம் அணுகிய நிலையில் வைத்து உரையுரைத்தார். இங்ஙனமே இன்னோரன்ன பாட்டுக்களுக்கு உரை உரைக்கவேண்டுமென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும், இயன்றுபொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தல், மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்று ஆணைதந்தருளியவாற்றானும், அதற்குரைகண்ட பேராசிரியர் உரைத்த உரைவிளக்கத்தானும் தெற்றெனத் துணியப்படும்.

இனி, 'மாட்டு' என்னும் பொருள்கோள்முறை இதுவேயாதல் அறியமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர், இப்பத்துப்பாட்டுக்கட்கும் ஒருமுறையுமின்றி ஓரிடத்து நின்ற ஒரு சொல்லையும் பிறிதோரிடத்துநின்ற பிறிதொரு

1. "The most striking characteristic of the poetry of Milton is the extreme remoteness of the association by means of which it acts on the reader"—Macaulay's Milton.

சொல்லையும் எடுத்து இணைத்து உரை உரைக்கின்றார். அங்ஙனமுரை கூறுதல் நூலாசிரியன் கருத்துக்கு முற்றும் முரணுதலானும், இவர்க்கு முன்னிருந்த **நக்கீரனுரை** யுள்ளிட்ட தொல்லாசிரியரெவரும் இவ்வாறு உரை உரைப்பக் காணாமையானும் நச்சினார்க்கினியர் உரைமுறை கொள்ளற் பாலதன்றென மறுக்க. நச்சினார்க்கினிய ருரை கூறுவிடின் இப் பத்துப்பாட்டுக்களின் பொருள் விளங்குத லரிதேயாதல் பற்றியும், இவர் **தொல்காப்பியம் கலித்தொகை** முதலிய பண்டைச் செந்தமிழ் நூல்கட்கு அரிய பெரிய தண்டமிழுரை வகுத்ததுபற்றியும் இவரைநெஞ்சாரவழுத்தி இவர்க்குத் தொண்டுபூண்டொழுகுங் கடப்பாடுமிகவுடையே மாயினும், இவர் வழுவியவிடங்களிலும் இவரைப் பின்பற்றி உலகை ஏமாற்றுதல் நடுவுநிலையாகாதாகலின் இவர் தம் வழூஉக்களைக் களைந்து திருத்திப் பின் இவரைச் செந் தமிழ்மாமுகில் வள்ளலாய்க் கொண்டு வழிபடுவாமென்க.

இனி, இப் பட்டினப்பாலையின்கட் போந்தபொருள் இசைவுபெறுகின்ற பொருத்துவாய்கள் இருபத்தேழு உள்ளன. அவை தம்மையெல்லாம் இறுதியில் வினை முடித்துத் தொகுத்துக்காட்டுமிடத்துக் காண்க. இதன்கட் கருக்கொண்ட முதற்பொருள், உகூகூ-ஆவது வரிமுதலாக முடிந்த "திருமாவளவன் தெவ்வர்க் கோக்கிய, வேலினும் வெய்ய கானமவன், கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே" என்பது உகஅ முதல் உஉ0-ஆவது வரிகாறு முள்ள "முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும், வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என்பதனொடு பொருந்திநின்று முடிவதாகும். ஏனைய வெல்லாம் சார்புபொருள்களாய் இம் முதற்பொருளை அணிந்துரைத்தற்பொருட்டு வந்தனவென்க.

குறிப்பு: இங்கே குறியாது விடப்பட்டவற்றிற் கெல்லாம் உரை பொருட்பாகுபாட்டிலும், பின்னேயுள்ள அருஞ்சொற்பொருள் வரிசையிலுங் காண்க.

(க - அ) வசையில்.........வியன்கழனி

"வசையில் புகழ்" என்பது வெள்ளிக்கு அடை; சேய்த்தாய் நிற்குங் காவிரிக்கு அடையாகாது. மழை யுண்மை யின்மைகளை அறிவித்தலிற் குற்றமில்லாதபுகழினை யுடையதாயிற்று. தற்பாடியபுள்—வானம்பாடிப் பறவை; தன் - மழை. இப் பறவை மழைத்துளியை உண்டு உயிர் வாழ்வதாகலின் இது மழைவருகையை நோக்கிப் பாடு மென்றார். தளி-நீர்த்துளி. தேம்ப - வாட,

(கூ - கக) கார்க்கரும்பின்.........மூளையிஞ்சி

கார்க்கரும்பு - பச்சைக்கரும்பு. ஆலை - பாகுகாய்ச்சுங் கொட்டில். தெறுவு - சுடுதல். கவின் - அழகு. செறு- வயல். மோடு - பருத்தவயிறு. கூடு - நெல் வைக்குங் கூடு. இணர்ப்பெண்ணை - குலைகளையுடைய பனை; அன்றிப் பூங்கொத்துக்களையுடைய கூந்தற்பனை எனினுமாம். முதற் சேம்பு - அடியிலே கிழங்குள்ள சேம்பு என்னுஞ்செடி.

(உ0 - உஎ) யகனகர்.........செழும்பர்க்கத்து

அகல்நகர் - அகன்ற வீடு. வியல் - அகலம். 'மடம்' என்பது பிறரறிவித்தவற்றை உட்கொண்டு அவற்றைப் பிறர் தெரியக்காட்டாது அகத்தே வைக்கும் மகளிர்க்குரிய ஓர் இயற்கைக்குணம். இதனை ஆசிரியர் **நக்கீரனுர்** "கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை" என்பர். ஈண்டு 'மடம்' கள்ளம் அறியாமை என்னும் பொருட்டு; என்னை? ஈண்டுக் கூறப்பட்டார் சிறுமியரேயாகலின். கொடுங்காற் கனங்குழை-வளைந்த சுற்றுள்ள தாகச் செய்யப்

பட்ட கனத்த குண்டலம். பொன் - பொன்னாற் செய்த அணிகலம். 'இன்று' என்பது இன்றி எனப் பொருள் பட்டது. முன் வழிவிலக்கும் விலங்குபகையல்லது கலங்கு பகையறியாக் கொழும்பல்குடி - புதல்வர் விளையாடுங் காலத்து அவர் உருட்டுஞ் சிறு தேரினைச் சிறு மகளிர் எறிந்த குண்டலந் தடுக்கி நிற்கச்செய்யும் இதுபோன்ற சிறுதடைகளான பகை நேர்வதல்லது வேறு தம் மனங் கலங்குதற்குக் காரணமான பகையில்லாத செல்வநிறைந்த பலகுடிகள் என்க; பாட்டுச் சென்றவாறே எளிதிலே பொருள் கொள்ளக் கிடக்கும் இவ்வடிகட்கு இப் பொருள் காணமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர் இவற்றை ஓர் இயைபு மின்றிக் 'கையினுங் கலத்தினும் மெய்யுறத் தீண்டிப், பெருஞ் சினத்தாற் புறக்கொடாஅ, திருஞ்செருவின்' என்னும் எழுபது எழுபத்திரண்டு எழுபத்துமூன்றாம் அடிகளொடு சேர்த்துப் பொருளுரைத்துப் பின்பவற்றைக் கொண்டுவந்து 'கொழும் பல்குடிச் செழும்பாக்கம்' என்பத னொடு கூட்டி முடித்திடர்ப்படுகின்றார்; இங்ஙனம் பொரு ளுரைத்தல் பாட்டின் வரன்முறை சிதைத்தலாமன்றிப் பிறிதென்னை? இங்கே 'பாக்கம்' என்றது காவிரியாற்றின் கரையிலுள்ள ஊர்.

'முதுமரத்த முரண்களரி' என்னும் ருகூ-ஆம் அடி முதற்கொண்டு, எசு - ஆவது வரி வரையில் கடற்கரையி லுள்ள செம்படவர் குப்ப இயற்கை சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறாகப், பாக்கத்திற் சொல்லப்பட்டதனைக் குப்பத் திற்கும் குப்பத்தில் நடைபெறுதலைப் பாக்கத்திற்கும் ஏற்றி அவர் பொருளுரைத்தது போலியுரையா மென்க.

(உஅ - கக) குறும்பல்லூர்.........நிணையேரி

கொள்ளை - விலை. சாற்றி - சொல்லி விற்று. பணை- குதிரை இலாயம். புறவு-புறம்பு. 'உரு கெழுதிறலுயர்

கோட்டத்து' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரைத்த பல பொருளுங் காண்க. 'கோட்டம்' கரையுமாம், கோயிலுமாம்.

(௪0 - ௫0) **புலிப்பொறிப்........மாசூட்டும்**

போர்க்கதவு-வாய்பொருந்தின கதவுகள்; "போரமை புணர்ப்பின்" என்றார் **நெடுநல்வாடையிலும்.** ஓவம் - சித்திரம்; "ஓவத் தன்ன இடனுடை வரைப்பின்" என்றார் புறத்தினும்.

(௫௧ - ௫௩) **தண்கேணித்.........பல்சாலை**

கேணித் தகைமுற்றம் - கேணிகளை உள் அடக்கின முற்றம்; தகைதல் - உள்ளடக்குதல். சாலை - மாட்டுக் கொட்டில்.

(௫௩ - ௫அ) **தவப்பள்ளித்.........சேக்கு**

'முனிவர் வேட்கும் புகையை வெறுத்தலாற் குயில்கள் சோலையைவிட்டுக் காளிகோட்டத்திற்போய்த் தூதுணம் புறுக்களோடும் ஒருபுறத்தே தங்கும்' என நேரே பொருள் படுதலை விடுத்து நச்சினார்க்கினியர் காளிகோட்டத்தைப் புறுக்களுக்கு அடைமொழியாக்கிப் பின் அப் புறுக்களோடுங் குயில்கள் காவிலே சென்றிருக்குமெனக் காவுடனே சேர்த்துப் பொருளுரைக்கின்றார். அங்ஙனம் பொருளுரைப்பின் முனிவர் வேள்வி வேட்குமிடம் இதுவென்பது பெறப் படாமையானும், குயில்கள் எவ்விடத்தைவிட்டு எங்கே போயிருந்தனவென்று வினவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமை யானும் அஃதுரையன்றென மறுக்க. இளமரக்காவிலே முனிவர் வேட்கின்றாரென்றும், அங்கெழும் புகையை வெறுத்து அச் சோலையை நீங்கிப்போய்க் குயில்கள் காளி கோட்டத்திற் றங்குகின்றனவென்றும் பொருள் கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க. காளிகோட்டம் நகர்ப் புறத்தே உள்ளது; முனிவர் வைகுங்கா அதற்குஞ் சேய்த்

தாய் உள்ளதென்க. 'அக்நி,' 'ஆகுதி' என்னும் வடசொற்கள் 'அங்கி' 'ஆவுதி' எனத் திரிந்தன. கடிநகர் - அச்சந் தருங் காளிகோட்டம். தூது - சிறு கல்.

(ருக - எச) முதுமரத்த.........புகர்ப்போந்தை

கருந்தொழில் - கொலைத்தொழில். கொலைத்தொழிலிலும், இரும்பு முதலான வலிய உலோகங்கள் அடித்துத் திரட்டுந் தொழிலினும் பழகிய கையைக் 'கருங்கை' என்பர்; "கொன்றுவாழ் தொழிலினும் வன்பணித் தொழிலினுங், கன்றிய தொழிற்கை கருங்கைஎனப் படுமே" (திவாகரம், கரு) என்பதூஉங் காண்க.

'கருந்தொழிற் கலிமாக்கள்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'வலிய தொழிலையுடைய செருக்கின பரதவர் பிள்ளைகள்' என்று பொருளுரைத்து 'இவர் (சுஙு) கடலிறவின் சூடு தின்றும், (சுச) வயலாமைப் புழுக்குண்டும், (சுரு) வறளடம்பின் மலர் மலைந்தும், (சுசு) புனலாம்பற் பூச்சூடியும், (சுரு) கோண்மீன் போல' என்று சேர்த்துக் கொண்டுபோய்ப் பின் (எஎ) 'ஏழகத்தகரொடு சிவல்விளை யாட' என்பதனோடு ஒரியைபுமின்றிக் கூட்டி முடித்து இடர்ப்படுகின்றார். 'கலிமாக்கள்' என்பதற்குச் சிறுபிள்ளைகள் என்று பொருள் கொண்டமையானே 'விளையாட' என்னும் வினைவந்த இடம்பார்த்து இணக்கி இவ்வாறு போலியுரை கூறினர். அதன்பின் எஙு-இல் உள்ள 'இகன்மொய்ம்பினோர்' என்பதனைப் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் சுo-இல் உள்ள 'வரிமணலகன்றிட்டை' என்பதனொடு சேர்த்துத் திரும்பவும் எo-இல் உள்ள 'தீண்டி' முதலிய வினைகளொடு சேர்த்துப், பிறகு அதனை உஎ-இல் உள்ள பாக்கத்தோடு இயைத்துப் பெரியதோர் இடர்விளைத்துப் பாட்டின் பொருணயஞ் சிதைத்தார்.

இவர்போல் இங்ஙனம் உரைக்குழப்பஞ் செய்வார் பிறரை வேறு யாண்டுங் கண்டிலம். சிறூர் விளையாட்டையும், வலிய பெருமக்கள் போர்விளையாட்டையுந் தனித்தனியே கூற வேண்டுமெனக் கருதிய தங்கருத்தை, அக் கருத்துக்குச் சிறிதும் இடந்தராத ஆக்கியோன் திருப்பாட்டில் இயைப் பான்வேண்டி அதனை அங்ஙனமெல்லாம் அலைத்து வரம் பின்றி யுரைகூறத் துணிந்தது அவர்க்குப் பெரிதும் ஏதமாம் என்க.

இனிக் 'கருந்தொழின் மாக்கள்' என்பதற்கு மீன் பிடிக்குங் கொலைத்தொழிலிற் பழகிய வலிய செம்படவர் என வைத்து நேரே பொருளுரைத்துச் சென்றால் இப் பகுதி ஆற்றொழுக்காய்ப் பொருள் பயந்து செவ்விதின் முடியுமாற்றைப் பொருட்பாகுபாட்டில் வரைந்த பொழிப் புரைக்கட் காண்க. 'கலிமாக்கள்' என்பதற்குச் சிறூர் என்று பொருளுரைத்தற்குப் பாட்டின் பொருளியைபு இடந் தராமையோடு அச்சொற்றொடரும் இடந்தருவதின்றாம்; என்னை? சிறுமகார்க்குக் கருந்தொழில், வலிய, செருக்கிய முதலான அடைமொழிகள் ஏலாமையானும், மாக்கள் என்னுஞ் சொல் அப் பொருடராமையானு மென்பது. மற்றுக் கிடந்தவாறே வைத்துக் 'கலிமாக்கள்' செம்படவர் எனப்பொருளுரைப்பின், 'இகன்மொய்ம்பினோர்' என்பதும் அவரையே குறித்து நின்று கூறியது கூறலாமெனின்; அற்றன்று, செம்படவர் மேற்சொன்னவாறு 'கையினுங் கலத்தினும் மெய்யுறத் தீண்டிப்' போர் இயற்றியும் அதனு னும் தம் வலி யடங்காமையின் 'மாறுபட்ட திறலுடைய ராய்க்' கவண்கல் வீசுவாராயினரென்று உரை கூறக் கிடத் தலால் அது கூறியதுகூற லாகாதென்க.

வறள் அடம்பு - வறண்ட மணலிற் படர்ந்த அடப்பங் கொடி; இக்கொடி கடற்கரை மணலிற் படருமென்பது

நெய்தற்கலி (கo) யுள்ளும், பதிற்றுப்பத்தி னுள்ளுங் (ரு o, ருக) கூறப்படுதலின் இது 'வறள்' என்னும் அடை யடுத்துவந்தது. நாள்மீன் - நட்சத்திரம்; கோள்மீன் - கிரகம்.

(எரு - எஎ) பறழ்ப்பன்றிப்.......விளையாட

'உறை' என்பது மண்ணுற் சுவர்போற் சூழ வளைந்து ஓரடிக்குமேல் உயரமாக்கிச் சுள்ளையில் வைத்துச் சுட் டெடுப்பது. இவ்வாறு சமைத்த உறைகளை நிலத்தை அகழ்ந்து ஒன்றன்மேல் ஒன்ருக அடுக்கிச்செய்வது 'உறைக்கிணறு' என்று சொல்லப்படும். மேழகத்தகர் - துருவாட்டின் ஆண்; இதனை 'ஏழகம்' என்றும் வழங்குப; இவ்விருசொல்லுந் துருவாட்டின் ஏற்றுக்குப் பெயராதல் திவாகரத்துங் காண்க. சிவல் - கௌதாரிப்பறவை. புறச் சேரி-இழிதொழிலாளரான செம்படவர் நகர்க்குப் புறத்தே யிருக்கும் ஊர்; இது குப்பத்தை அடுத்துள்ளதாகும்.

(எஅ - கoரு) கிடுகுநிரைத்.......பெருந்துறை

கிடுகுநிரைத்து எஃகு ஊன்றி-கேடகத்தை வரிசையா வைத்து வேலை ஊன்றி என்க. நடுகல்லின் அரண்-நட்ட கல்லையே இடமாய்க்கொண்டு நின்றவீரன் என்க. இவ்வா றன்றி, இறந்துபட்ட மறவனுக்கு அறிகுறியாக அல்லது நினைவுக்குறியாக நிறுத்திய கல்லையுடைய காவலிடம் அல்லது கோட்டம் என்று பொருளுரைத்தலே விழுமிது. நடுகல்நின்ற இவ்வரணத்தைத் தூண்டிற்கோல் சார்த்திய செம்படவர் குடிசை வீட்டுக்கு ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் வெளிப்படையாக உவமை கூறுதலையும் அறியாது, நச்சினார்க்கினியர் இவ்வடிகளைப் பிரித் தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எக-ஆவது அடியிலுள்ள 'புறக் கொடாஅது' என்பதனோடு இயைத்து ஒரு போலியுரை

கூறினர். அங்ஙனங் கூறுதற்கு ஓரியைபின்மையானும், ஆசிரியர் கருத்துக்கு மாருய் உவமமின்றிப் பிறழ்தலானும் அவருரை பொருந்தாதெனை மறுக்க.

'நெடுந்தூண்டிலிற் காழ்' என்றமையான் அதனேடு இனமான மீன்இடும் புட்டிலும் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும். கேடகம் மீனிடும் புட்டிலுக்கும், வேல் தூண்டிற்கோலுக்கும் உவமைகளாம்.

சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினைல்-கருக்கொண்ட சுருமீனின் கொம்பை நட்டு அதனையே தான் இருக்குமிடமாகச் சேர்த்த வலிய கடற்றெய்வத்தின் பொருட்டு. மனை - இருக்குமிடம்; இச்சொல் இப் பொருள் படுமாகவும், நச்சினர்க்கினியர் இதனைக் கொன்னே வேறுபிரித்துப் போய் அரு-ஆவது வரியிலுள்ள 'மணன் முன்றில்' என்பதனெடு கூட்டினர். "நெய்தனிலத்தில் நுளையர்க்கு வலைவளந் தப்பின் அம் மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நாட்டிப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும்" என்பது தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் நச்சினர்க்கினியருரைத்தவுரை.

மடிதல்-தந்தொழில் செய்யாது சோம்புதல் காவிரித் துறைக்கு உவமையாய் நேரே சென்றியைவதாகிய 'பெறற்கருந் தொல்சீர்த் துறக்கம்' என்னும் அடியை கககவது அடியிலுள்ள 'நெடுங்கால்மாடம்' என்பதனேடு இயைத்து இடர்ப்படுகின்ருர் நச்சினர்க்கினியர். கவலையின்றிப் பல் பயன் நுகர்ந்து பரதவர் தம் மகளிரோடும் இனிது விளையாட்டயர்கின்ற காவிரித் துறையைத், தேவர் அரம்பை மாதரோடும் விளையாடுகின்ற துறக்கத்திற்கு உவமை கூறுதலே நிரம்பவும் பொருத்தமுடைமையின், அதுவே ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனர் கருத்தாதல் காண்க.

(கOசு - ககரு) துணைப்புணர்ந்த.........கங்குலான்

துணை - கணவன். மது - காமத்தேன். கொடுந்திமில்-முன்வளைந்த கட்டுமரம், அல்லது மீன்படகு, தோணி எனவும் ஆம். குரூஉச்சுடர் - நிறஞ்சிறந்த விளக்கு. கண் அடைஇய-கண் அடைந்த, அஃதாவது கண்டுயின்ற.

(ககசு - கஉ௫) மா அகாவிரி.........குறைபடாது

எக்கர் - காவிரியாற்று நீர் கொண்டுவந்து திரட்டிய இடுமணல். இவ் வெக்கர் மணலிலே கடையாமத்தில் துயில் கொண்டு கிடப்பார் சுங்கங் கொள்ளுங் காவலாளர் என்பது நேரே பொருள்படுவதாகவும், இதனைவிட்டு நச்சினார்க்கினியர் அதனைப் பரதவர்மேலேற்றி அவர் அம் மணன் மேற் கண்டுயின்று கிடப்பரென வுரைகூறி, மற்றை நாளில் அப் பரதவர் 'வெறியாடு மகளிரொடு' கூடி விழாவெடுப்பரென கருரு-வது வரியொடு கொண்டுபோய்க் கூட்டி முடித்திடுகின்றார். இப் பாட்டுச் செல்லுநெறியை ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்கும் இவருரை பொருந்தாமை நன்கு தெளியப்படும். சுங்கங்கொள்வோர் தங்கடமை வழாது இரவிலுஞ் சாவடியி லிருந்தவாறே காவலாய் எக்கர்மணலிற் றுயில் கொள்வரெனக் கிடந்தவாறு வைத்துரைத்தலே பொருட்சிறப்புடைத்தாவதன்றிப், பரதவர் உறங்கினரென வாளாது கூறல் சிறவாதென்க.

வேலாழி - கடல். ஈண்டு ஆகுபெயராற் கடற்கரை. இனி வேலா ஆழி எனப் பிரித்துக் கரையுங் கடலுமென உரைத்தலுமொன்று: இவ்வாறு கொள்ளின் 'தாழை வேலாழி வியன்றெருவில்', என்பதற்குத் 'தாழைவளர்ந்த கரையினையும் கடலருகே நின்ற அகன்ற தெருவினையுமுடைய' என்று பொருளுரைக்க; வேலா ஆழி என்பவற்றில் ஆழி என்பதன் முதல்தொக, வேலாழி என்று

அவை புணர்ந்தன. உல்கு - சுங்கம்; "உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்" என்னுந் திருக்குறளிலும் இஃது இப் பொருட்டாதல் காண்க.

(கஉரு - கசக) வான்முகந்த.........முன்றில்

"நிலத்து ஏற்றவும்" என்பதூஉம் பாடம்; அதற்கு 'நிலத்தின்கண் ஏற்றப்படவும்' என்று பொருளுரைக்க. 'பரப்பவும்' என்பது தன்வினைப் பொருட்டு. வலியுடை வல்அணங்கினோன்-உடல்வலியொடுமனவலிமையும் ஒருங்கு உடைமையாற் பிறர்க்கு அச்சத்தை விளைக்குங் காவலன் எனப், புலியடையாள இலச்சினையைப் பொறிக்குந் தொழி லாளன் மேற்றாக உரைக்க; மனவலியாவது தான் ஏன்று கொண்ட கடமையிற் பிறழாத மனத்திட்பம். சுங்கங் கொடாமற் பண்டங்களைக் களவில் ஏற்றவும் இறக்கவுங் கருதுவார்க்கு அவன் அச்சத்தை விளைத்தலின் 'அணங்கி னோன்' என்றார். இனி, 'அணங்கின் நோன்' எனப் பிரித்து அவற்றைப் புலிக்கு அடையாக்கி, வலியுடைமை யால் வலிதே வருத்தும் இயல்பினதான வலிய புலியினடை யாளம் எனப் பொருளுரைத்தல் சிறந்ததன்று. 'புலி' உவம வாகுபெயர். பண்டம் பொதிமூடை-பண்டங்கள் பொதிந்த மூட்டை. 'கொடு' வளைவுப் பொருளுணர்த்தும் ஓர் உரிச் சொல். வருடை-ஒருவகை மான். ஏழகம்: மேழகம் என்பன ஆட்டுக்கிடாய் என்னும் ஒரு பொருளையே உணர்த்துவனவாகும்.

(கசஉ - கருஅ) குறுந்தொடை.....லாவணத்து

குறுந்தொடை-அணுகின படிகள். 'குறுமை' ஈண்டு அணிமையினை யுணர்த்திற்று. படிக்கால் - ஏணி. பல் தகைப்பு - வீட்டின் பல பகுதிகள்: கட்டுகள். வளி நுழையும்வாய்-தென்றற்காற்றுப் புகும் சாளரம் நுண்

தாது உறைக்கும் - நுண்ணிய மகரந்தப் பொடியைச் சொரியும்: "புன்னை நுண்டா துறைத்தரு நெய்தல்" என்னும் ஐங்குறுநூற்றிற்போல. துடுப்பு-கணு. ஆவணம்-கடைத்தெரு.

(கருகூ - கஅ௫) மையறுசிறப்பிற்.........வரைப்பில்

மையறு சிறப்பிற் றெய்வஞ் சேர்த்திய மலர் அணி வாயிற் பலர்தொழு கொடி - குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய தெய்வத்தை ஏற்றுவித்து மலர்களணிந்த கோயில் வாயிலிலே பலருந் தொழுதுசெல்லுங் கோழிக்கொடி என்க. நின்றவாறே சென்று இயைந்து இங்ஙனம் பொருடருவ தாகிய 'மையறு சிறப்பிற் றெய்வம்' என்னுஞ் சொற் றொடரைப் பிரித்தெடுத்துப்போய், முருகனுக்கும் ஏனைத் தெய்வங்களுக்கும் எடுத்த விழா அறாத ஆவணம் என்று கூட்டி நச்சினார்க்கினியர் இடர்ப்படுகின்றார். கருகூ ஆவது வரிமுதல் கொடிச் சிறப்புக் கூறப்புகுந்த ஆசிரியர் மற்றைக் கொடிகளைக் கூறுதற்குமுன் தெய்வத்தன்மை யுடைய கோழிக்கொடியை முதலிற் கூறக் கருதி முருகப் பிரான்றன் திருகோயில்வாயிலிலே கட்டப்பட்டிருக்கு மதனைக் கூறிய நுணுக்கமறியாது நச்சினார்க்கினியர் தாம் ஒருபொருள் கூறுவான் புகுந்து இழுக்கினார்.

கூழ் - உணவுப்பொருள். மஞ்சிகை-பேழை. பண்ணியம் - பலபண்டம்: பாகு உகுத்த பசு மெழுக்கிற்காழ் - பாகாகக் காய்ச்சி வார்த்த பசிய மெழுக்கைப் பூசிய கோல். கிடுகு - சட்டம்; இச் சொல் முன் ஒருகால் கேடகம் என்னும் பொருளில் வந்தவாறு காண்க. 'பாகு உகுத்த' என்பதற்கு இப்பொருள் காணமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர் இதனை 'மஞ்சிகை' என்பதனொடு சேர்த்துப் 'பாக்கு வெற்றிலை சொரிந்த மஞ்சிகை' என்று பொருள் கூறினர்.

அவ்வாறியைத்தற்குச் செய்யுளிடந்தராமையின் யாங் கூறி யதே பொருளென வறிக; சிறார் ஏருமைப்பொருட்டுக் கோல்களில் மெழுக்குத் தடவி நாட்டுதல் உண்டு. இனி 'மெழுக்கு' என்பதற்குச் 'சாணத்தால் மெழுகுதல்' என்றுரை கூறினருமுளர்; அது பொருந்தாமை ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் காண்க. 'கரும்பின் ஒண்பூப்போல மேலூன்றிய துகிற்கொடியும்' என, அகன்று நின்ற உவமையை அணுகிய நிலையில் இயைக்க.

தொன்று தொட்டுப் பிறரை ஏவிக்கொள்ளும் உரிமை கல்வியறிவின் மேம்பட்டார் பாலதாய் நிற்றலின் 'தொல் லாணை நல்லாசிரியர்' என்றார். நிரம்பிய கல்வியில்லார் அவர்முன் வாய்திறக்கவும் அஞ்சுவராகலிற், கல்வியிற் சான்ற அவரெடுத்த கொடி அவர்க்கு அச்சந்தருமெனப் பட்டது.

'துவன்று இருக்கைத் தூங்குநாவாய்' என மாற்றிக் கூட்டி 'நிறைந்த இருப்பினையுடைய அசையும் மரக் கலன்கள்' என்க. 'மிசைக் கூம்பின்' என்னுஞ் சொற் றொடரைக் கூம்பின்மிசை என மாறுக. சேய நாடுகளிற் சென்று பண்டங்கள் இறக்கியும் ஏற்றியும் மீண்ட தத்தம் மரக்கலங்களைக் கண்டு அவ்வவற்றிற்குரியார் மகிழ்தற்கு அவற்றின்மேற் கட்டிய கொடிகள் அடையாளமாய் நின் றுதவுதலின் அவை விரும்பத்தக்கன என்றார்; நசை - விருப்பம்.

நறவுநொடை - கள்விற்றல். பதாகை (வடசொல்) பெருங்கொடி.

(௧௮௩ - ௧௯௩) செல்லா நல்லிசை.........மறுகி

காலின்வந்த கருங்கறிமூடை - வண்டியிற் கொண்டு வந்த கரிய மிளகுபொதி. கால் - உருள்; அஃது இங்கே

உருளையுடைய வண்டியை உணர்த்திற்று ; இச் சொல் இப் பொருட்டாதல் "கால்பார் கோத்து" என்னும் புறப் பாட்டிற் காண்க. "ஒருங்கு தொக்கன்ன வுடைப்பெரும் பண்டங், கலத்தினுங் காலினுந் தருவன ரீட்ட"[1] என்புழி அடியார்க்கு நல்லார் உரை கூறியவாறே 'வழியிற் கொண்டு வந்த' என்றுரைப்பினுமாம். இப் பொருள் கூறவறியாத நச்சினார்க்கினியர் 'நீரிற் காலில்வந்த' என இரண்டிடத்துக் கூட்டிக் 'கடலிலே காற்றான்வந்த' வெனப் பொருந்தாவுரை வரைந்தார். குடமலை - குடகுமலை ; அல்லது மேற்கண வாய்மலை ; காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு மேற்கிலுள்ள தது வாகலின், ஈண்டதனைக் கூறுதலே பொருத்தமாம்; பொதி யம் தெற்கேயுள்ளதாகலின் நச்சினார்க்கினியர் அதனைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஈழம் - இலங்கை.

(சகக - உகஉ) நீர்நாப்பண்ணு ......துவன்றிருக்கை

துறைமுகத்து நீரில் உலாவும் மீனும் கரையிற் றிரியும் மாடுமுதலான விலங்குகளும் நீரிலும் நிலத்திலும் இடரின்றி உறங்கிச் செம்படவர் குடிசை முற்றத்திலும் ஊன்விற்றற் றொழிலையுடையார்குடிசையிலும் தாவிப்பாய்ந்துந் திரண்டும் நிற்கும் என்க. இங்ஙனம் நெறிப்பட ப்பொருளுரையாது நச்சினார்க்கினியர் 'புரவி மூடை மணிபொன் முதலியன நீரினும் நிலத்தினும் இனிது தங்கி வளம் மயங்கிய மறுகு என்றிடர்ப்பட் டியைக்கின்றார். 'துஞ்சி' என்னுஞ் சொல் லுக்கு 'உறங்கி' என்னுஞ் செம்பொருளும் அதற்கேற்ற மீன், மா முதலிய உயிருடைப் பொருள்களும் உளவாகவும், அவற்றைவிடுத்து அச் சொல்லுக்குத் தங்கி என ஆக்கப் பொருள்கொண்டு அவ்வாறு இயைத்தது தீம்பாலுண விருப்ப அதனை உவர்த்தொதுக்கி அறிவுமயக்குங் கள்ளுண் பார் திறனேடொப்பதாயிற்றென்க.

---

1. சிலப்பதிகாரம், மனையறம் படுத்தகாதை.

மேலும், உகஎ-வது வரியிற் பலவேறு மொழி வழங்கும் பலதேய மாக்களுங் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வந்துறைவரெனக் கூறிய பகுதியை ஆண்டு நின்றும் பிரித்தெடுத்து வந்து அவர் உறையும் மறுகு என ஈண்டிதனொடு வரன் முறையின்றி முடிக்கின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

கிளை கலித்து - கொல்வாரின்மையின் தம் சுற்றம் பல்கி.

பண்ணியம் - தின்பண்டம். பசும்பதம் - புதிது வந்த அரிசியால் ஆக்கிய சோறு. நுகம் - குறுக்குக் கட்டை. பகல் - அதன் நடுவில் தைத்த ஆணி. கொண்டி - மிகுந்த பொருள்.

(உகரு—உகஅ) பல்லாயமொடு.........பெறினும்

'புலம்பெயர் மாக்கள் பல்லாயமொடு பதி பழகிக் கலந்தினி துறையும்' எனக் கூட்டுக. பல் ஆயமொடு பதி பழகி- பல தொகுதியாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுறையும் நன் மக்களோடும் ஒருமித்துப் பழகி. வேறு வேறு உயர்ந்த முதுவாய் ஒக்கல்-வேறு வேறாகச் சிறந்த அறிவுவாய்த்த சுற்றத்தாரையுடைய நன்மக்கள். வேறு வேறாக அறிவு சிறத்தலாவது பலதிறப்பட்ட நூல்களிற் பயின்று முதிர்ந்த அறிவு வாய்த்தல். பலதிறப்பட்ட அறிவுடைய நன்மக்களெல்லாரும் திருவிழா நடைபெறும் ஓரிடத்திற்சென்று கூடுதல் போலப் பலதிறப்பட்ட மொழிகள் வழங்கும் பல தேயத்தாரும் இந் நகரத்திற் குழுமுவர் என்க. 'வேறுவேறுயர்ந்த' என்னும் அடைமொழித் தொடரை நச்சினார்க்கினியர் புலம்பெயர் மாக்களொடு கூட்டுகின்றார் ; அங்ஙன முறையுரைத்தல் வேண்டா கூறலேயா மென்க.

(உஉ0—உ௩க) வாரிருங்கூந்தல்.........தண்பணையெடுப்பி

பிணி அகம் - சிறைக்களம். பீடுகாழ் முற்றி - தன் பெருமைத்தன்மை வைரம்ஏறி முதிர்தலால். காப்புஏறி -

மதிலேஎறி. வாள்கழித்து - மதிற்புறத்திருந்த வாட்படை வீரரை ஓட்டி; அல்லது தனது வாளை உறையினின்றுங் கழித்து எனலுமாம். ஓங்கு எழில் யானை - உயர்ந்த அழகினையுடைய யானை. தூறு இவர் துறுகல் - குறுஞ்செடி படர்ந்த நெருங்கிய பொறைக்கல், அல்லது சிறுகுன்று; "வேங்கை மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுகல்" என்றார் புறத்திலும். 'உழிஞை' சிறுபூளை எனப்படுமென்று திவாகரத்துட் சொல்லப்படுதலின், அதனோடினமான பெரும்பூளையுஞ் சூடினனென்று ஆசிரியர் கூறிய கருத்தறியாது, நச்சினார்க்கினியர் இச்சொல்லை உசக ஆம் அடியிலுள்ள 'மயங்கி' என்பதனொடு கூட்டி யுரை கூறுகின்றார். மாக்கண் அகல் அறை - பெரிய இடத்தான் அகன்ற பாசறை. பணை - மருதநிலம், அங்குள்ள குடிகளுக்கு ஆயிற்று. 'பொய்கை செருந்தி நீரற்று' நீடி எனக் கூட்டுக.

(உசO—உசரு) வெண்பூக்...... யுகளவும்

அறுகோட்டு இரலை - அறுப்பறுப்பான கொம்புள்ள கலைமான், மான்பிணை - பெட்டை மான்.

(உசகூ—உருக) கொண்டிமகளி.........துறையவும்

கொண்டி மகளிர் - சிறையாகப் பிடித்துக்கொள்ளப் பட்ட மகளிர். 'கொண்டி' முன்னே 'மிகுபொருள்' என்னும் பொருளில் வந்தது காண்க. கந்து - தெய்வம் உறையுந் தறி: சிவலிங்கம். பொதியில், அம்பலம் என்பன கோயிலென்று பொருளுணர்த்தும்.

(உருஉ—உகூO) மருவிலே நறும்பூத்.........டுவன்றவும்

'அறுகை' என்பதில் ஐ: சாரியை; அறுகம்புல், "அறுகையு நெருஞ்சியு மடர்ந்து" என்றார் மணிமேகலையினும். அழல்வாய் ஓரி அஞ்சுவரக் கதிர்ப்பவும் - அழன்ற வாயினையுடைய முதுநரிகள் பிறர்க்கு அஞ்சுதல் உண்டாக

ஓங்கி ஊளையிடவும் என்க. கூகையில் ஓர் இனம் ஆந்தை எனவும் பிறிதோர் இனம் கோட்டான் எனவும் வழங்கப் படும் என்பர்; இங்கே கூகை என்பது ஆந்தை. இது கூவும் ஓசை அழுகுரலையொத்தலின் "அழுகுரற் கூகை" என்றார். ஆண்டலை - கோட்டான் போல்வதொரு பறவை; இதன் றலை ஆண்மக்கள் தலைபோ லிருத்தலின் இப்பெயர் பெறுவதாயிற் றென்க. "புலவூண்பொருந்திய குராலின் குரலும், ஊண்டலை துற்றிய ஆண்டலைக் குரலும்" என்றார் **மணிமேகலை**யினும்.

(உ௬௬—உ௬அ) கொடுங்கான்........குழறவு

கொடுங்கால் மாடம் - கால்கள் வளைத்து அழகாகக் கட்டப்பட்ட மாடம். 'கொடுங்கால்' என்னும் இவ்வடை மொழியை நச்சினார்க்கினியர் பேய்மகள் என்பதனொடு வறிதே இயைக்கின்றார்.

'விருந்து ஆனது உண்டு' என மாற்றுக; 'உண்டும்' என்பதில் உம்மை தொகுத்தல்.

வறுங்கூடு - வறிதாய்ப்போன நெற்கூடு.

சாவிற்கு முற்குறியாகக் கூகை நடுப்பகலிற் குழறு தலைப் "பேணாரகநாட்டு, நன்பகலுங் கூகைநகும்" என்னும் **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை**யானும் உணர்க, (வஞ்சிப் படலம், ௪.)

(உ௬௯—உ௭௭) மருங்கடி........ரேளே

ஞாயில் - அம்பெய்வதற்கு மதின்மேற் சமைத்த ஒரு மதிலுறுப்பு; இதனை அடியார்க்கு நல்லார் 'குருவித் தலை' என்பர்.[1]

1. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, உ௧௭-ஆம் வரி.

விசிபிணிமுழவு - இறுகக்கட்டின வார்க்கட்டையுடைய முரசு, பரு ஏர் எறுழ் கால் - பெரிய அழகினையும் வலியினை யும் உடைய கால்.

இனி இங்ஙனம் வகுத்துக்கொண்டு உரை கூறிய பொருத்துவாய்களையெல்லாம் ஒரு முடிபாக்கி இப் பாட்டின் வினைமுடிபு காட்டுகின்றாம். இதன்கட்போந்த இருபத் தேழு பொருத்துவாய்களையும் பொருட்பாகுபாட்டிற் காண்க. இங்கு முடிபுமட்டுமே வரைகின்றாம்.

நண்ணார் காப்பு ஏறி வாள்கழித்துத் தாயம் எய்தி அங்ஙனம் எய்தியமையானும் மனமகிழானுப் போர் வேட்டுச் சமம்முருக்கித் தண்பணைகளை அழித்துச் செறு வும் வாவியும் மயங்கவும் பொதியிலில் யானை உறையவும் மன்றத்து ஓரி கதிர்ப்பவும் ஆண்டலை விளிப்பவும் பேய் மகள் துவன்றவும் செழுநகர் வறுங்கூட்டுள்ளிருந்து கூகை குழறவும் ஊர்கவின் அழியப் பெரும்பாழ்செய்தும் அமைதி பெறுனுய்த் தான் முன்னிய துறைபோகலிற் பல்லொளியர் ஒடுங்க அருவாளர் தொழில்கேட்ப வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத் தென்னவன் திறல்கெடச்சீறிக் கண்ணுற்செயிர்த்து நோக்கிப் பொதுவர் வழிபோன்ற இருங்கோவேள் மருங்கு சாயக் காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி உறந்தை போக்கிக் குடிநிறீஇப்புகழை அமைத்துப் புறைநிறீஇப் பெயர்கொடுத்துப் புறக்கொடாது வேந்தர் சூடிய கழற்காலினையும் புதல்வரும் மகளிரும் திளைக்கும் மார்பினையும் பெருவலிமையினையும் உடைய திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கு ஓக்கிய வேலினும் யாம் போதற்கு எழுந்த கானங் கொடியதா யிராநின்றது; அவன் செங்கோலினும் என்காதலியின் மென்றோள்கள் குளிர்ந்தனவா யிருக்கின் றன; ஆகலின், காவிரி பொன் கொழிக்கும் கழனியினையும்,

பாக்கத்தினையும், பூந்தண்டலையினையும், ஏரியினையும், அரண்மனை அட்டிலினையும், சாலையினையும், காளிகோட்டத்தினையும், மன்றம் புறச்சேரி முதலியவற்றையுடையனவாய்த் துறக்கம் ஏய்க்கும் பெருந்துறையினையும், உல்கு செய்வார் மடியாதிருக்கும் பண்டசாலை முன்றிலினையும், விழவறாத ஆவணத்தினையும், செழுநகர் வரைப்பினையும், நனந்தலை மறுகினையும், வேளாளர் துவன்று இருக்கையினையும் உடையதாய்ப் பலமொழி வழங்கும் பலதேயத்தாரும் போந்து உறையப் பெற்றதாய் உள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே அவ் வேந்தர்பெருமான் பரிசிலாகத் தரப்பெறுவேனாயினும் கூந்தல் இழை முதலியவற்றையுடைய என் ஆருயிர்க் காதலியைப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்படமாட்டேன் கண்டாய் நெஞ்சமே! என வினைமுடிபு செய்க.

அருஞ்சொற்பொருள் அகரவரிசை

[எண் : வரி எண்]

அகவ - இசைக்க ௧௫௬
அகழ்க்குவன்-கல்லுவன் ௨௭௧
அங்கி (வடசொல்)-தீ ௫௪
அசை-கட்டிய ௧௭௫
அசைஇ - இருந்து ௨௫௯
அசைவு - இளைப்பு ௧௨௪
அஞ்சுவர - அச்சம் உண்டாக ௨௫௭
அட்டி-கொடுத்து, ௨௦௩; விட்டு (பரிபாடல்); இட்டு (திருமுருகாற்றுப்படை); மிகவிட்டு (பெரும்பாணாற்றுப்படை)
அட்டில்-அடுக்களை, ௪௩, ௨௬௨
அடம்பு - அடப்பங்கொடி, ௬௫; பாலிகை (பிங்கலந்தை)
அணங்கு-தெய்வம், ௮௭; வருத்துந் தன்மை, ௧௩௪; வருத்தம் ௨௯௮
அரி - தறி ௩௧
அதிர - முழங்க ௧௫௭
அந்தி - மாலைப்பொழுது ௨௪௭
அமரர் (வடசொல்) - தேவர் ௧௮௪, ௨௦௦
அயர் - செய்யும், கொண்டாடும் ௨௧௫
அரண் - காவலிடம், காவலிடமாய்க்கொண்டு நின்ற வீரனை உணர்த்தியது ஆகுபெயர், ௭௯
அரிமா - சிங்கஏறு ௨௯௮
அருங்கடி - அரியகாவல் ௧௩௩
அருங்கடிவரைப்பு-அரிய காவல் அமைந்த மதில் ௨௬௧
அருத்தி - நுகர்வித்து ௨௦௦
அருவாளர்-அருவாள நாட்டின் அரசர் ௨௭௫
அலவன் - நண்டு ௧௦௧
அவிர் - விளங்கு ௬௪
அறம் - நல்வினை, ௪௩; பிங்கலந்தை
அறுகை - அறுகம்புல்; ஈற்றில் நின்ற ஐ சாரியை ௨௫௬
அறு கோட்டு இரலை - அறுப்பறுப்பான கொம்புள்ள கலைமான் ௨௪௫
அறை - பாசறை ௨௩௭
ஆக்கம்-நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் ௧௯௧
ஆங்கண் - அவ்விடம், அங்கண் என்பது நீண்டது ௧௨
ஆண்டலை - கூகை கோட்டான் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பறவை; இதன் தலை ஆண்மக்கள் தலை போறலின் இப் பெயர் பெற்றது; இதனைக் கோழி என்பர் பிங்கலந்தையுள் ௨௫௮
ஆயம்-கூட்டம், ௨௧௩: திவாகரம்
ஆரம் - சந்தனக் கட்டை ௧௮௮
ஆலை - கொட்டில், கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சும் இடம் ௯
ஆவணம் - அங்காடித் தெரு ௧௫௮
ஆவுதி (வடசொல்) - வேள்வி ௫௫, ௨௦௦
ஆன் - பசுமாடு ௨௦௧
ஆறு - இடையறாது, ஆறுது என்னும் வினையெச்சத் திரிபு தொகுத்தல் ௨௬௨
இகல் - மாறுபாடு ௭௨
இகுத்து - தொங்கவிட்டு, தாழவிட்டு ௨௫௯

இடைகழி-ரேழி, கசச; "இடைகழிநின்றவென்னை" என்றார் சீவகசிந்தாமணியினும் ௩கூக

இணர்-குலை, பூங்கொத்து கஅ

இயம்ப - ஒலிக்க கருஎ

இயல் - தன்மை கசகூ

இரலை - ஆண்மான், புல்வாய், உசரு; "இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய" தொல். மரபியல் சச

இரியல் - விட்டுப்போதல்: ருசு; எச. 'நீங்கல்' சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை ருஉ

இரு - பெரிய ருசு, சுக

இருக்கை இருப்பு கஎச, உகஉ

இருங்கோவேள்-துவரைநகரில் அரசாண்டவேளிர் மன்னரில் ஒருவன், உஅஉ; புறநானூறு உOக, உOஉ

இளக்கும் - அசைக்கும் கஎஉ

இவர் - ஏறிப் படர்ந்த, உ௩ச; திவாகரம்

இறவு - இறமீன் சு௩

இறைவன் - அரசன் கஉO

ஈண்டி-திரண்டு, தொக்கு க௩உ

ஈழம் - சிங்களம், இலங்கை ககூக

உகளல் - குதித்தல், தாண்டல், கசக, உசரு; பிங்கலந்தை, உகஅசு; பாய்தல், திவாகரம்.

உகிர் - நகம் கசO

உகுத்தல் - வார்த்தல், கசுசு; சிந்துதல், திவாகரம்.

உணங்கு - உலருகின்ற உஉ, அ௩

உரவுத்திரை - உலவும் அலை, கOச; இப்பொருட் டாதல், புறப்பொருள் வெண்பா மாலைபாடாண்படலம் "சூடிய வான் பிறை" என்னுஞ் செய்யுளுரையிற் காண்க.

உரு - வடிவு. ௩சு; அழகு கசுஉ

உல்கு - சுங்கம் கஉரு

உலாய் - உலாவி உ௩௩

உவவு-முழுமதி விளங்கும் நாள் கூ௩

உழிஞை - சிறுபூளை, உ௩ரு; திவாகரம், பிங்கலந்தை; இதனைக் 'கொற்றான்' என்பர் புறநானூற்றுரைகாரர்.

உறந்தை - உறையூர் உஅரு

உறழ் - வாது, மாறுபாடு கஎக

உறை - மண்ணுறல் வட்டமாய் வனைந்து கிணற்றினுள் அமைக்கப்படுவன எகூ

உறைக்கும் - துளிக்கும், சொரியும், கருஉ; உறை, துளி, திவாகரம்.

ஊட்டும் - ஏறப்பண்ணும் ருO

ஊழ் - முறை உஉஎ

ஊன் - தசை கஎஎ

எஃகு - வேல் எஅ

எக்கர் - இடுமணல் ககஎ

எடுப்பி - துரத்தி, ஓட்டி உ௩கூ

எய்தி - பெற்று உஉஎ

எயில் - மதில் உஎஅ, உகூக

எயினர் - வேடர் உசுசு

எழில் - அழகு உ௩க

எறிப்ப-ஒளிவீச, உகூஉ; "எறித்தரு கதிர்தாங்கி" கலித்தொகை கூ

எறழ் - வலிமை உகூச

ஏகினும் - சென்றாலும் உ

ஏமாப்ப-மகிழ, ககூரு; "காமர் நெஞ்சமேமாந்துவப்ப" என்றார் புறநானூற்றினும்.

ஏய்க்கும் - ஒக்கும் கOச

ஏழகம் - ஆட்டுக்கிடாய் கசக; இச்சொல் 'மேழகம்' எனவும் வரும், பிங்கலந்தை உசஅஉ

களரி - சண்டையிடுதற்குச் சமைந்த இடம், ௫௯; திவாகரம், பிங்கலந்தை.
கறி - மிளகு ௧அ௬
கா - சோலை ௫௩
காதல் - தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையாராய்த் தமக்குட் பாராட்டும் பேரன்பு, ௧0௩; "காமத்துச் சிறந்தது காதலையுடைய காமம்; அஃதாவது மெய்யுற்றறியாதாரிருவர் அன்பொத்துப் பான்மை வகையால் தாமே மெய்யுற்றுப் புணரும் புணர்ச்சி" என்பர் பரிமேலழகியார், பரிபாடல், ௯ ஆம் பாடலுரை.
காந்தள் - கார்த்திகைப்பூ ௧௫௩
காப்பு - மதில், ௪௯; சுங்கச் சாவடி, ௧௩௩; காவல், ௧அ௪, புறநானூறு ௧௪
காய் - எறிக்கும், ௧உஉ; சீவக சிந்தாமணி ௪எ௩
கார் - நீர்: பச்சை ௯
கால்-கால்கள், தூண்கள், ௧௧௧; உருளை, உருளையுடைய வண்டியை உணர்த்திற்று, ௧அ௬; 'கால்' உருளை என்னும் பொருட்டாதல், "கால்பார் கோத்து" என்னும் புறப்பாட்டுரையுள்ளுங் காண்க. இனிக் 'கால்' வழியென்றுமாம்; தண்டு உ௪௩
காழ்-கோல், அ0, ௧௬எ; வயிரம், உஉஉ; திவாகரம்.
காழகம்-கடாரம் என்னும் ஊர், (பர்மா? Burma?) ௧௯௧
கான்யாறு - காட்டியாறு ௧௯௧
கானம் - காடு ௩00
கானல் - கடற்கரைச் சோலை, ௯௪; திவாகரம், பிங்கலந்தை.
கிடக்கை - பரப்பு ௩எ
கிடுகு - கேடகம், எஅ; "வார் மயிர்க்கிடுகு" என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரைத்த பொருள் காண்க, சீவக சிந்தாமணி, உ௨௧அ; சட்டம், ௧௬எ
கிளை - சுற்றம் ௬௧, ௧௯௬
குடமலை-குடகுமலை ௧அஅ
குடவர்-குடநாட்டார்; மேனாட்டார் உஎ௬
குணகடல் - கிழக்குக்கடல் ௧அ௯
குரம்பை - குடிசை, ௧௯அ; பிங்கலந்தை.
குருளை - குட்டி, இச்சொல் புலி பன்றி முயல் நாய் நரியென்னும் விலங்கின் பிள்ளைக்குப் பெயராய் வரும் உஉ௧
குரூஉச்சுடர் - நிறம்மிக்க விளக்கம் ௪௧உ
குவைஇ - குவித்து ௧எஅ
குழல் - புல்லாங்குழல் ௧௫௯
குழவி - கன்று, ௧௪; பிள்ளை ௯௬
குழறல் - கூப்பிடல் உ௬அ
குழிகொன்று - குழியைத் தூர்த்து உஉ௩
குழீஇ - திரண்டு ௬௯, உ௬௫
குழை - மகரக்குழை உ௩
குறங்கு - தொடை ௧௪௯
கூடல் - யாறுகடலொடு கலக்குமிடம்: கழிமுகம் ௯அ
கூடு - நெற்குதிர் ௧௫, உ௬எ
கூதாளம் - 'வெண்டாளி' என்பர் நச்சினார்க்கினியர், அ௫; வெண்டாளி ஒருசெடி; பிங்கலந்தையிலுந் திவாகரத்திலும் இது கொடிவகையிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கூப்பி - குவித்து ௧௫௪

கூம்ப - குன்ற, ௨௭௯; 'ஒடுங்க' பிங்கலந்தை.

கூம்பு - பாய்மரம் ௧௭௫

கூழ் - பல்வகை உணவு, ௧௯௩; திவாகரம்.

கூளி-பேய்க்குப் பொதுப்பெயரான இச்சொல் இங்கே ஆண்பேயை உணர்த்துகின்றது ௨௫௯

கெழு-பொருந்தின, ௩௯, ௧௯௨

கெழுமி - பொருந்தி ௪௭

கேணி-கிணறு, ௫௧; திவாகரம்.

கேள்வி - நூற்கல்வி, ௧௯௯; திவாகரம்.

கொடுங்கால் - வளைந்த சுற்று, ௨௩; வளைந்த கால்கள் (Arches) தலைவளைந்த தூண்கள் ௨௯௧

கொடுந்தாள் - வளைந்த கால் ௪௪௦

கொடுந் திண்ணை - சுற்றுத் திண்ணை ௪௪௩

கொடுந்திமில் - முன்வளைந்த கட்டுமரம், ௧௧௨; 'திமில்' தோணி என்பர் திவாகரத்தில்.

கொடுமேழி-வளைந்த கலப்பை ௨௦௫

கொடுவரி - வளைந்த வரிகளையுடைய புலி ௨௨௧

கொண்டி - கொள்ளப்பட்ட மிகுபொருள், ௨௧௨; கொண்டி மகளிர்-சிறையாகக் கொண்டுவந்த பெண்கள் ௨௪௬

கொண்மூ - மேகம் ௯௫

கொழிக்கும்-தெள்ளித்தொகுக்கும், ௭; திவாகரம்.

கொள்ளை - விலை ௨௯

கோட்டம் - கரை, கோயில் ௩௯

கோடியர் - கூத்தர், ௨௫௩; திவாகரம்.

கோடு - கொம்பு ௮௯

கோதை-மகளிர் அணியும் மாலை, ௧௧௦; ௯-ஆம் பரிபாடல் பரிமேலழகியாருரையிலுங் காண்க. கோதையர் - மாலையணிந்த மகளிர் ௮௫

கோள் - குலை, ௧௯; "செழுங் கோள்வாழை" புறநானூறு ௧௯௮

கோள்மீன் - கிரகம் ௯௮

சமம் - போர், ௨௩௮; போர்க்களம், இனியது நாற்பது ௯

சாம்பும் - வாடும், ௧௨; "கின்னரர் சாம்பினாரே" சீவக சிந்தாமணி ௪௨௮

சாய - குறைய ௨௮௨

சாயல்-மென்மை, ௧௫௦; தொல்காப்பியம், உரிச்சொல்லியல் ௨௭

சாற்றி - சொல்லி ௨௯

சாறு - திருவிழா ௨௧௫

சிமையம் - மலையுச்சி: குவடு ௧௩௮

சிவல்-கௌதாரி, ௭௭; பகண்டையுமாம்; திவாகரம்.

சினத்த - கோபத்தினை யுடைய ௧௨௨

சீறி-மிகச்சினந்து, ௨௭௭; திவாகரம்.

சுடர் - ஒளி ௨௧

சுறவு - சுறாமீன் ௮௯

சூடு-சுடப்பட்ட தசை, ௯௩; "குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு" என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க, புறநானூறு ௩௪

செயிர்த்து - சினந்து, உ௮O; 'குற்றத்தை எண்ணிப் பார்த்து' என்றுரைப்பினு மாம்; இச்சொற்கு இரு பொருளுமுண்மை, "செயிரே குற்றமுஞ் சினவலு மாகும்" என்னுந் திவாகரசூத்திரத்தா லுணர்க.

செரு - சண்டை: போர் எஉ

செருந்தி-கோரைப்புல், உசரு; வாட்கோரையுமாம், திவாகரம், பிங்கலந்தை.

செல்லா - கெடாத க௮ச

செவ்வேள் - முருகப் பிரான் கருச

செற்றோர் - பகைவர், உஉ௮; பிங்கலந்தை

செறி - நெருங்கின கருச

செறு - வயல் கக, உசச

சே - சிவந்த கசசு

சேக்கும் - தங்கும் ரு௮, உசக

ஞமலி - நாய் கசO

ஞாயில் - அம்பெய்தற்கு மறைவாய் மதில்மேல் அமைக்கப் படுவது, உ௮௮; இதனை "மீன் பூத்தன்னவுருவஞாயில்" என்பர் ஐயூர் மூலங்கிழார், புறநானூறு, உக; "ஏவறை" என்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரைகாரர், உழிஞை, ரு; "குருவித்தலை" என்பர் அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, உகஎ ஆம் வரி.

தகர் - யாட்டுக்கடா, எஎ, கசக

தகை-உள்ளடக்கின, ருக; 'கட்டப்பட்ட' என்று உரைப்பினுமாம், "ஒங்குசிலை வாயிற் றூங்குபு தகைத்த" என்பதனுரையிற் காண்க, பரிபாடல் உஉ

தட-பெரிய, ௩Oக; "தடவுங்கயவும் நளியும்பெருமை" தொல்காப்பியம்" உரியியல் உச

தடிந்து - அறுத்து, கஎசு; பிங்கலந்தை உகசரு

தண் - குளிர்ந்த ககசு

தண்டலை - பூஞ்சோலை ௩௩

தலை - இடம் உ௩க

தலைமணக்கும்-ஒன்று கலக்கும் கஎ

தலைமயங்கிய - ஒருங்கு கலந்த கக௩

தவ - மிக, உ௩க; தொல்காப்பியம், உரியியல் ௩

தளி-நீர்த்துளி, ௩; 'தளி' தலைப் பெய்மழைத்துளியென்பர் பிங்கலந்தையில்.

தாது-பூந்தாது. மகரந்தம் கருஉ

தாஅய் - பரந்து கருரு

தாயம் - உரிமை உஉஎ

தாழ் - தங்கும், ரு௩; தாழக் கோல் ககசு

தாழ்ந்த - வளர்ந்து நின்ற ௮ச

தாழை - தாழஞ்செடி ௮ச

தாள் - அடி, கீழ், ௮ச; முயற்சி எனினுமாம் உஎ௮

தானை - படை உஎக

திட்டை-மேடு, மேட்டுக்குப்பம் சுO

திணை - 'திண்ணை' என்பது நடுவே தொக்கது உசு௩

திரிதரு - திரியும் சுஎ

திரிபுரிநரம்பு-முறுக்குதல் செய்த நரம்பு, உருச; "திரித்து முறுக்கின நரம்பு' என்று உரைப்பினுமாம்; மணிமேகலையினும் 'திரிபுரி வார்சடை' என்றார், கச௮ ஆம் பக்கம்.

திரு - திருமகள் சக

திருநிலைஇய - வீரத் திரு நிலை பெற்ற ௨௩௧
திரை - அலை ௧௭௫
திளைப்ப - தழுவ: புணர ௨௩௬ “இள அனங்கன்னி நாரையைத் திளைத்தலின்” என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம் ௫0
திறல் - வலிமை ௩௬, ௨௭௭
தீந்தொடை-இனியயாழ் இசை ௨௫௪; தொடை-யாழ் நரம்பு, புறநானூறு, ௭0; இங்கே நரப்பிசையை உணர்த்திற்று.
தீம்புகார்-காட்சிக் கினிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் ௧௭௩
துகள் - நுண்பொடி ௪௭
துகிர் - பவளம், ௧௪௮, ௧௮௬
துகில் - வெள்ளாடை, ௧0௭ ‘வெண்பட்டு’ என்பர் சீவகசிந்தாமணி உரையில் ௨௬௬
துகிற்கொடி - வெள்ளிய துணியாற் செய்த கொடி, ௧௬௮; ‘துகிர்கொடி’ வெண்மை செம்மை இரண்டற்கும் பொது வென்பர் சீவகசிந்தாமணியுரையில் ௩௪
துச்சில்-ஒதுக்கிடம், ௫௮; “துச்சிலிருந்து துயர்கூரா” என்பது இனிதுநாற்பது ௪0
துஞ்சி - உறங்கி ௧௬௫
துஞ்சும் - தங்கும், ௪௧; “அறந் துஞ்சுஞ்செங்கோலையே” புறநானூறு ௨0
துடி - உடுக்கை, பாலைப்பறை ௨௬௫
துடுப்பு - கணு ௧௫௩
துணை - கணவன் ௧0௬
துப்பு - வலிமை ௨௬௮
துய்த்தும் - நுகர்ந்தும் ௧௧௪
துயில் - உறக்கம் ௧௫

துவன்று-நிறைந்த, நெருங்கிய, ௧௭௪, ௨௪௨; “துவன்றுநிறைவாகும்” தொல்காப்பியம், உரிச்சொல்லியல், ௩௪
துறக்கம் - வானுலகு ௧0௪
துறுகல் - பொறைக்கல், சிறு குன்று, ௨௩௪; “புலவுசேர் துறுகல்’ என்றார் ஐங்குறுநூற்றில் ௨௧0
துறைபோகிய - முற்றக் கற்ற ௧௬௬; துறைபோகலின் - முற்ற முடித்தலின் ௨௭௩
தூ - தூய ௧௧௭
தூஉய் - தூவி ௨௫௨; “மலைவான் கொள்கென உயர் பலி தூஉய்” புறநானூறு ௧௪௩
தூங்கு - அசையும் ௧௭௪
தூசு - கூறை ௧௪௮
தூதுணம்புறவு-தூதுஉண் அம் புறவு எனப்பிரித்துச் ‘சிறு கல்லைத்தின்னும் அழகிய புறா’ எனப் பொருளுரைக்க; “தூதுணம்புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்” என்றார் கலியினும் ௫௬
தூறு - சிறுசெடி ௨௩௪
தெவ்வர்-பகைவர், ௨௧௧; “தெவ்வுப்பகையாகும்” தொல். உரி. ௫0
தெறுவு - சுடுதல், ௪0; “தெறுகதிர்க் கனலி” என்பது புறநானூறு ௪௩
தென்னவன் - பாண்டியன் ௨௭௭
தேஎம் - நாடு, தேயம் ௨௧௬
தேம்ப - வாட ௪
தேறுநீர் - தெளிந்த நீர் ௬௭
தொக்காங்கு - கூடினாற் போல ௨௧௫
தொட்டு - அகழ்ந்து, தோண்டி ௨௮௪

தொடி - கடகம் கருச
தொடுதோல் - செருப்பு உகூரு
தொடை - படி கசஉ; கட்டு, ஆகுபெயரால்யாழை உணர்த்திற்று உருச
தொல்சீர் - பழைய சிறப்பு க0ச
தொல்லிசை - தொல் இசை, அடிப்பட்ட புகழ் கஉக
தொலைத்த - அழித்த உஉகூ
நகர்-வீடு, உ0, 'மாளிகை' என்பர் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை உரைகாரர், பொதுவியற் படலம், க0; கோட்டம்: கோயில், ருஎ, "மூக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" என்றார் புறநானூற்றினும் கூ
நசை - விருப்பம் உ0ரு
நடுகல் - இறந்துபட்ட மறவனை நினைவு கூர்தற்கு நட்ட கல், எகூ; இங்ஙனங் கன்னடுதலைப் "பரலுடை மருங்கின்" என்னும் புறப்பாட்டிற் காண்க.
நடுவு - நடுநிலைமை உ0எ
நண்ணார் - பகைவர் உஉரு
நந்தா - அவியாத உசஎ
நயந்தும் - விரும்பியும் ககங
நறவு - கள் கஅ0
நறு - நல்ல ருரு
நன்பகல்-உச்சிப்பகல், உகூஅ; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரை, வஞ்சிப்படலம் ச
நனந்தலை-அகன்றஇடம், ககூங; தொல்காப்பியம், உரியியல் எஅ
நனி-மிகுதி, கஅக; தொல்காப்பியம், உரியியல் ங
நாடி - ஆராய்ந்து உ0கூ
நாண்மீன் - நட்சத்திரம் கூஅ
நாப்பண் - நடு, அக ககூச
நாவாய் - மரக்கலம் கஎச
நிரைத்து-வரிசையாக வைத்து எஅ
நிலைஇய-நிலைபெறற்குக் காரணமான சஉ
நிறீஇ - நிலைபெறச் செய்து உஅகூ
நுகம் - வண்டிமாடுகளின் பிடரிற் றங்குங் குறுக்குக்கட்டை இதனை 'நுகத்தடி' என வழங்குப உ0கூ
நுதல் - நெற்றி உக
நெய்தல் - குவளைப்பூ கக
நெருஞ்சி - ஒரு முட் பூண்டு உருகூ
நேரிழை-ஏற்றஅணிகலம், உஉ; பரிபாடலுரை கக
நொடை - விலை கஅ0
நோன் - வலிய உஎஅ
பஃறகைப்பு-'பல் தகைப்பு' பல பகுதிகள்; பலகட்டுகள், கசங
பஃறி - படகு, ங0; 'தோணி' என்பர் திவாகரர்.
பகடு - பெருமை, 'பகட்டெருத்து' பெரிய எருது, ருஉ, கசஎ; பேரெருது உ0க
பகர்ந்து-வெளியாகச் சொல்லி உகக
பகல்-நுகத்தின் நடுவிற் றைத்த ஆணி உ0கூ
பசும்பதம் - பசிய சோறு உ0ங
படப்பை-தோட்டம், ஙஉ; பிங்கலந்தை எ0கூ
படிக்கால்-ஏணி, கசஉ; "வானுலகமேறுதற்குச்செம்பொன், இருளில் படிக்கால்" என்றார் சீவகசிந்தாமணியிலும்உஅஎஉ
பண்ணியம்-பண்டம், உ0ங; "குரங்கருந்து பண்ணியம்" என்னும் பரிபாடலுரையிற் பரிமேலழகர் இப் பொருளே கூறுதல் காண்க கச

பணிபு - தாழ்ந்து ௨௭௪
பணியம்-பண்டம், 'பண்ணியம்' பணியம் என நடுவே தொக்கது ௧௬௬
பணை-குதிரைப்பந்தி, இலாயம், ௫௧; மருதநிலம் ௨௫௯
பதம் - சோறு, உணவு ௨௦௫
பதாகை (வடசொல்) - பெருங்கொடி ௪௮௨
பம்பி-அடர்ந்தெழுந்து, ௨௫௬; "கதித்தல் பம்மல் கஞறல் கன்றல், எழுச்சியின்,மிகுதிக் கெய்தும் பெயரே" என்றார் திவாகரரும்.
பரதவர்-செம்படவர், நுளையர், ௯௦; "கடலோடுழந்த பனித் துறைப் பரதவ" என்றார் பதிற்றுப் பத்தினும் ௪௮
பரி-செலவு, செல்லுதல், ௧௮௫; "நிமிர்பரியமா" என்புழியும் இப்பொருள் காண்க, புறநானூற்றுரை ௧௪
பருவம் - பொழுது ௧௨௮
பரேர் - 'பருஎர்' பெரிய அழகு ௨௯௪
பலி-தேவருணவு, ௧௬௫; வடசொல்.
பள்ளி-தவத்தோர் இருப்பிடம், ௫௩; இப் பொருட்டாதல் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரையிலுங் காண்க. வஞ்சிப் படலம் ௯
பறழ்-பன்றிக்குட்டி, ௭௫; "குட்டியும் பறழுங்கூற்றவண்வரையார்" என்னுந்தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திரத்தால் பன்றிக் குட்டியும் பறழ் எனப்படுதற்குரித்தாதல் காண்க.
பாகு - குழம்பு ௧௬௯
பாசிழை-'பசுமை யிழை' பசிய அணிகலன் ௧௪௭

பிடி - பெண்யானை ௨௨௪
பிணர் - பொரிந்த வடிவு: சருச்சரை ௮௯
பிணி-கட்டு, வார்க்கட்டு, ௨௯௫
பிணிக்கும் - கட்டும் ௫௧
பிணியகம்-சிறைக்களம், ௨௨௨
பிணை - மானினத்திற் பெண், ௨௪௫; தொல். மரபியல், ௫௭
பிழி - கள் ௮௯
பிளிறு - முழங்கும் ௨௫௯
பிறங்கு - விளங்கும், ௨௮௫; உயர்ந்த, "பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை யோனே", புறநானூறு ௬௯
பீடு-பெருமைத்தன்மை, ௨௨௨
புகர் - நிறம்: பச்சென்ற நிறம், ௭௪; திவாகரம்.
புணரி - கடல் ௯௭
புதவம் - அறுகு, ௨௪௫; ஒருவகைப்புல் என்பர் பிங்கலந்தையுள்.
புதவு-வாயில், ௧௭௯; "பூரித்துப் புதவந்தோறும்" என்றார் சீவகசிந்தாமணியினும் ௨௫௪௫
புதை - அம்புக்கட்டு ௨௮௮
புயல் - மழை ௪
புரவி - குதிரை ௨௪
புலம் - நிலம் ௧௨
புலம்பெயர்-தம் நிலத்தைக் கைவிட்டுவந்த ௨௧௭
புலவு - புலால், புலால் நாற்றம் ௯௪
புலிப் பொறித்து - புலியினுருவை இலச்சினையாக இட்டு ௧௩௫
புழுக்கு - புழுக்கின இறைச்சி ௬௪; "யாமைப் புழுக்கின்" என்றார் புறநானூற்றினும் ௨௧௨
புழை-சிறுவாயில், ௧௪௪,௨௮௭; திவாகரம்.

புறக்கொடாது - முதுகு காட்டாது, அஃதாவது பின்னிடையாது ௭க, உ௯0
புறம்போக்கி - வெளியே போக விட்டு க௩௫
புறவு - புறம்பு ௩௩
புன்றலை - சிவந்த மயிரினை யுடைய தலை, புல்-புற்கென்ற நிறம், பழுப்புநிறம், ௯0; "தில்லையன்ன புல்லென் சடையோன்" என்னும் புறநானூற்றுரையிலும், உ௫உ, "சிறுபுன் மாலை தலைவரின்" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கைக்கிளைப் படலம், ௩ ஆஞ் செய்யுளுரையிலும் இப்பொருட்டாதல் காண்க; 'புற்கு' பொன்னிறம் புகர்நிறம் இரண்டிற்கும் பெயராமென்பர் திவாகரர்.
புனல் - நீர் ௭
பூதம் (வடசொல்)-குறள் ௫௭
பூளை-மெல்லிய பஞ்சினைத் தரும் ஒரு செடி, இது பெரும்பூளை சிறுபூளை என இருவகைத்து, இங்கிது 'பெரும்பூளை'யினைக் குறிக்கின்றது உ௩௫
பெண்ணை - பனை க௮,௮௧
பேணாது-எண்ணாது, கருதாது, க௯௯; திவாகரம்.
பேணி-போற்றி, வழிபட்டு உ00
பேம் - அச்சம், உ௫௫; தொல்காப்பியம், உரியியல் ௯௧
பொதிமூடை-பொதிந்து வைக்கப்பட்ட மூட்டை, க௩௭
பொதியில் - அம்பலம், உ௪௯; திவாகரம், பிங்கலந்தை.
பொதுவர் - இடையர் உ௮௧
பொர - சண்டையிட ௪௯
பொருத - உரிஞ்சிய உ௯௪; "கறுழ்பொருத செவ்வாயான்" என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க, புறநானூறு ௪
பொழில்-தோப்பு, சோலை ௩௩
பொறி-அடையாளம், ௪0; மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறி க0உ
பொறித்து - அடையாளமாக அல்லது இலச்சினையாகயிட்டு க௩௫
பொன்ற - அழிய, மாய உ௮க; திவாகரம்.
போகுஇடைகழி-பெரிய இடைகழி, க௪௪; "போகிதழ்" என்பதற்கு 'நீண்ட இமை' எனப் பொருள் உரைப்பர் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை யுரைகாரர், கைக்கிளைப் படலம் ௩
போந்தை - பனை ௭௪
போர்க்கதவு-வாய் பொருந்தின கதவுகள் ௪0
மகிழ்ந்தும் - உண்டும் க0௮; இஃதிப் பொருட்டாதல் "வாங்கமைப் பழுநிய தேறன் மகிழ்ந்து" என்னும் புறநானூற்றுரையிற் காண்க, கஉ௯ 'மகிழ்' தேறலென்றும் பொருள் படுமாகலின், இப் பெயரிற் பிறந்த 'மகிழ்ந்து' என்னும் வினை 'தேறல் உண்டு' என்னும் பொருளில் வரும். 'மகிழ்' தேறலை உணர்த்துதல் "மழையென மருளும் மகிழ்செய்மாடத்து" என்னும் பொருநராற்றுப் படையடியினுங் காண்க.
மஞ்சிகை-பேழை க௯௩; திவாகரம்
மட்டு - கள் க0௮

மடம் - அறியாமை, கள்ளம் அறியாமை உக

மடிந்து - தொழில் செய்யாது சோம்புதல் கூங

மணி - செம்மணி, கஅஎ; "மண்ணார்மணி" எனப் பரிபாடலிற் (க0) கூறப்படுதலின், கழுவுதல் எனப் பொருடரும் 'மண்' என்னும் முதனிலையிற் றோன்றிய திச்சொல்

மதன் - யானைமதம் உஎஅ

மதி - திங்கள் ஙரு; மதித்தறிதல் கஙசு

மது-தேன், காமத் தேன் க0அ, வடசொல்.

மரபு-முறைமை, க0ரு; "ஈண்டு செலன் மரபின்" என்னும் புறநானூற்றுரை காண்க உரு

மருங்கு - பக்கம், உஎ0; கிளைஞர் உஅஉ

மருப்பு - கொம்பு உஉகூ

மலர்தலை-அகன்ற இடம் சுகூ

மலி - மிகுந்த கூஅ

மலைந்தும் - சூடியும் அஅ

மலையவும் - சூடிக் கொள்ளவும் கக0

மறம் - வீரம் உஎகூ

மறுகு - தெரு ககங

மன் - நிலைபேறு உஎஅ

மன்றம் - பொது இடம், சுகூ உருரு

மா - கருமை, ருசு, உசக; விலங்கு, யாடு, ககஅ; குதிரை கஉங; பெருமை உஙஎ

மாசு - அழுக்கு, உப்பு க00

மாட்டிய - கொளுத்திய உசஎ: "இரும்புலிவேட்டுவன்பொறியறிந்து மாட்டிய" என்றார் புறத்தினும் கூ

மாந்தி - குடித்து அகூ

மாயிதழ் - கரிய இதழ் உசக

மாரி-மாரிக்காலம், மழையெனினும் ஆம் கஉஅ

மால் - பெருமை, மால்வரை - பெரியமலை கஙஅ

மான்பிணை - பெண்மான் உசரு

மிசை - மேல் கஎரு

மிழற்றும்-நிரம்பா மென்சொற் சொல்லும், உசுச; "தானென்று மிழற்றும்" எனவும் (கசுஉசு) "வருத்தம்மிழற்றி" எனவும் (உஙஙகூ) சீவகசிந்தாமணியிற் போந்தமை காண்க; "மிழற்றலு மிழற்றலு நிரம்பாமென் சொல்" என்றார் திவாகரத்துள்ளும்.

முக்கால் - மூன்று உருள்கள் உரு

முகில் - முகைத்த, முகிழ்த்த, தாமரைமுகை எனினும் ஆம் உகசு

முட்டா-இடையூறுபடாத, பிறழாத, உ0ச; "நல்லறம், முட்டுடைத்தாக இடைதவிர்ந்து வீழ்தலின்" என்றார் பழமொழியினும், ஙசுசு; குறையாத, உகஅ; இப்பொருட்டாதல் "முட்டின் றொருவர் உடைய பொழுதின்கண்" என்புழியுங் காண்க, பழமொழி கஙச

முதல் - அடி, கிழங்கு கக

முதுவாய் - அறிவு வாய்த்தல் உகச,உருங

முரசு பறைப்பொது, கருஎ திவாகரம்.

முரண்-மாறுபட்ட, கூஎ; "கடுமுரண்முதலைய" என்னும் புறநானூற்றுரையினும் இப்பொருள் காண்க, ஙஎ;

முரண்களரி - சண்டையிடும் இடம் ருகூ

முரல-ஒலிக்க, கருகூ; "முழவு பணைமுரல" என்னும் பரிபாடலுரையையுங் காண்க, எ
முருக்கி - கெடுத்து, தோல்வி பெறச் செய்து, உகூஅ; "தோள்வலி முருக்கி" என்னும் புறநானூற்றுரையையுங் காண்க கஅ
முருகு - மணம் ௩எ
முழவு - தண்ணுமை, மத்தளம் கருஎ
முற்றிழை - தொழில் முற்றுப் பெற்ற அணிகலம் உகூகூ
முன்றில் - முற்றம் அ௩, க௪க, கஎஎ
முன்னிய - நினைத்த உஎ௩
முனை - பகைவரிடம் உ௩அ; 'வேற்றுப்புலம்' புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை, வெட்சிப் படலம் கஎ
முனைஇ - வெறுத்து, ருரு; "அளை யகமுனைஇ" புறநானூறு, ருஉ; "முனைவுமுனிவாகும்" தொல்காப்பியம், உரியியல் கூ0
மூடை-பொதி, மூட்டை, கஅகூ; மூட்டையைமூடையென்பது பாண்டி நாட்டுவழக்கு.
மூதூர் - பழைய ஊர் உகரு
மெழுக்கு - மெழுகு ககூகூ
மேழகம்-யாடு, எஎ; திவாகரம்.
மேனி-நிறம், க௪அ; திவாகரம்.
மை-குற்றம், கருக; திவாகரம்.
மைந்தர் - ஆண்மக்கள் (திவாகரம், இளைஞர், பிங்கலந்தை) க0கூ
மொய்ம்பு - வலிமை எஉ, உஎக
மோடு-வயிறு க௪; பிங்கலந்தை.
யாணர் - புதுவருவாய், ௩உ; தொல்காப்பியம், உரியியல் அ௩
யாழ் - ஓர் இசைக் கருவி, இது பேரியாழ், சகோடயாழ், மருத யாழ், செங்கோட்டி யாழ் என நால்வகைப்படும். கருகூ; திவாகரம்.
வசை - குற்றம், க; திவாகரம்.
வடமலை - வடக்கேயுள்ள மலை, இமயம்மேரு முதலியன கஅஎ
வடவர் - வட நாட்டிலுள்ளவர், ஆரியவரசர், உஎகூ
வடிமணி-வடித்தமணி: உ௩உ; 'தெளிந்தமணி' என்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரைகாரர், பொதுவியற் படலம், க௪
வடு-குற்றம், உ0அ; பிங்கலந்தை; தவறு, பரிபாடலுரை; உ
வதியும் - தங்கும், சரு; திவாகரம்.
வம்பலர்-புதிதுவந்தோர், உ௪க; 'வம்பு' புதுமைப் பொருட்டாதல் திவாகரத்துட் காண்க.
வயங்கு - விளங்கும் உகக
வயவர் - வீரர் உ௩உ
வரி - நிறம், ௩அ; பிங்கலந்தை; வரிமணல் - கரிய நிறத்தினையுடைய மணல், அஃதாவது: கடல் நீர் அரித்த கரியமணல் கூ0
வருடை - வருடைமான், க௩க; குறுந்தொகையுள் "செவ்வரைச் செச்சை வருடைமான் மறி" எனவருதல் காண்க, கஅஎ; திவாகரர் "வருடைசரபம் வரையாடாகும்" என்பர்.
வரை - மூங்கில், க௩அ; மலை, க௩க
வரைப்பு - எல்லை, கஅ௩; புறநானூற்றுரை, ௩; மதில், உகூக; திவாகரம்.

வேலாழி-கடல், ஆகுபெயராற் கடற்கரையைஉணர்த்திற்று, ககசு; 'வேலாழி' கடலை உணர்த்துதல் "வில்லார் விழ வினும் வேலாழி சூழுலகின்" என்னுந் திணைமாலை நூற் றைம்பது, சுஉ ஆம் செய்யு ளுரையிற் காண்க. வட மொழியுள் 'வேலா' என்னுஞ் சொற்கடற்கரையைஉணர்த் தும்; இனி இதனை வேலா ஆழி எனப் பிரித்துக் கரை யுங்கடலுமென உரைப்பினும் ஆம்

வைகல் - நாள் கஉசு

மறைத்திரு மறைமலையடிகளார்

எழுதிய

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

முற்றும்

மறைமலையடிகளாரின்

தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

	ரூ.	காசு
சாகுந்தல நாடகம்		
விளக்க உரைக் குறிப்புக்களுடன்	3	25
கலிக்காக்கட்டு	4	25
சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி	3	50
இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்	2	50
கலிக்காக்கட்டு	3	25
மரணத்தின்பின் மனிதர் நிலை	4	00
தமிழர் மதம்	7	00
திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரை	6	50
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	3	50
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை	2	75
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	3	50
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்	6	00
குமுதவல்லி நாகநாட்டரசி	5	25
தொலைவிலுணர்தல்	5	00
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்	2	00
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை	2	00
கலிக்காக்கட்டு	2	75
கோகிலம்பாள் கடிதங்கள் ,,	6	00
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்	2	25
கலிக்கார்க்கட்டு	3	00
முற்காலபிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர்	3	00
சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு	2	25
வேளாளர் நாகரிகம்	2	75

——

